

NORMAN R. GULLEY

PREPARACIÓ PER AL TEMPS DE LA FI

NORMAN R. GULLEY

PREPARACIÓ PER AL TEMPS DE LA FI

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)

Edició abril-juny 2018

Preparació per al temps de la fi

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)
Edició per a Adults
Abril-juny 2018

Autor

Norman R. Gulley

Director general

Clifford Goldstein

Director

Marcos G. Blanco

Traducció a l'espanyol i redacció editorial

Claudia Blath

Disseny

Ivonne Leichner

Traducció (no autoritzada)

Joan Rosique Riudoms

(A partir de l'edició en espanyol d'Editorial Safeliz:

NORMAN R. GULLEY: *Preparación para el tiempo del fin.*

Guía de Estudio de la Biblia [Lecciones de la Escuela Sabática].

Edición para Maestros, Abril-Junio de 2018.

Colmenar Viejo [Madrid]: Editorial Safeliz, S.L.)

Pàgina web de l'edició en català

<http://www.recursosbiblics.com/>

SUMARI

Introducció. CRIST I LA FI DELS DIES	7
Clau d'abreviatures	9
Bibliografia	10
1. El conflicte còsmic	11
2. Daniel i el temps de la fi	18
3. Jesús i el llibre de l'Apocalipsi	25
4. La salvació i el temps de la fi	32
5. Crist al Santuari celestial	39
6. El “canvi” de la Llei	46
7. Mateu 24 i 25	53
8. Adorar al Creador	60
9. Enganys del temps de la fi	67
10. Estats Units i Babilònia	74
11. El segell de Déu o la marca de la bèstia?	81
12. Babilònia i l'Harmagedon	88
13. El retorn del nostre Senyor Jesús	95

INTRODUCCIÓ

CRIST I LA FI DELS DIES

A les últimes hores de la seva estada terrenal, el Jesús encarnat va dirigir aquestes paraules de consol als seus deixebles:

“Que el vostre cor no s'inquieti; confieu en Déu, confieu també en mi. A la casa del meu Pare hi ha moltes estances, si no fos així, us hauria dit que vaig a preparar-vos-hi lloc? Si hi vaig i us hi preparo lloc, tornaré i us recolliré amb mi per tal que, on jo sóc, vosaltres també hi sigueu. I el camí que duu on jo vaig, ja el coneixeu” (Joan 14:1-4).

Encara que sens dubte no van entendre completament el significat del que els va dir, ni el temps en què es compliria la seva promesa, els deixebles indubtablement van obtenir consol de les paraules de Jesús. *Una habitació a la casa del seu Pare? Un lloc que Jesús mateix els estava preparant?* Segurament, això seria millor que qualsevol lloc d'aquest món en què es trobessin en aquell moment.

De fet, no molt abans, mentre estava reunit amb els seus deixebles, Jesús els va donar un ràpid repàs del que succeiria abans del seu retorn. Era una mena d'“història del futur”, i no era atractiva. Les guerres, els rumors de guerres, la fam, els enfrontaments entre nacions i els terratrèmols, tot això era, segons Jesús, només “principi de dolors”. També s'acostaven persecucions, traïcions, enganys i judicis.

Avui, des de la nostra perspectiva privilegiada en el transcurs de la història, podem veure que va passar gairebé tot el que Jesús va advertir que passaria, i també tal com ho va predir. A més, podem veure el compliment de dos importants profecies de temps. La primera és la d'“un temps, dos temps, i la meitat d'un temps” de Daniel 7:25 (*veure també* Apocalipsi 12:6, 14; 13:5; Nombres 14:34), que va començar al segle VI d.C. i va acabar a finals del segle XVIII (any 1798). Després, també, la profecia dels 2.300 dies de Daniel 8:14 –la que abasta una major quantitat de temps– va aconseguir el seu compliment l'any 1844.

Indubtablement, llavors, ara estem vivint la “fi dels dies” (Daniel 12:13). Però, no només no sabem quan arribarà la fi (que culminarà amb la segona vinguda de Jesús), sinó a més no *necessitem* saber-ho. Només ens cal saber que Crist vindrà i que, quan arribi, hem d'estar preparats.

De quina manera? Potser la millor resposta es trobi en aquest text: “Així, doncs, tal com heu rebut Crist Jesús, el Senyor, avanceu en ell” (Colossencs 2:6). En altres paraules, amb tants esdeveniments mundials, amb tants titulars i tantes teories sobre els últims temps, és fàcil distreure's i centrar-se massa en les coses que creiem que donen pas a la vinguda de Crist en lloc de centrar-nos en Jesús, que és l'única clau per a la nostra preparació.

Aquest trimestre centrarem la nostra atenció en el temps de la fi, però no totalment. El veritable èmfasi està en Jesús, però en el context dels darrers dies i de com preparar-nos per a ells. Sí, hem de considerar dates, esdeveniments mundials i la història mateixa, perquè la Bíblia parla d'ells en relació amb la fi. No obstant això, fins i tot en aquest context, la Bíblia parla de Jesús: de qui és ell, què ha fet per nosaltres, què fa en nosaltres i què farà quan torni. Crist, i aquest crucificat, ha de ser el centre de la nostra fe; o, com va dir Pau: “Em vaig

proposar no saber altra cosa entre vosaltres sinó Jesucrist, i aquest, crucificat” (1 Corintis 2:2). Com més ens enfoquem en ell, més ens semblarem a ell, més li serem obedients i més preparats estarem per tot allò que ens espera, tant en el futur immediat com al final, el dia en què entrarem al “lloc” que Jesús ha preparat per a aquells que l'estimen.

El doctor Norman R. Gulley és professor de Recerca en Teologia Sistemàtica a la Southern Adventist University, Tennessee, Estats Units.

CLAU D'ABREVIATURES

<i>BCI</i>	<i>Biblia Catalana Interconfessional</i>
<i>BEC</i>	<i>Biblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”</i>
<i>BM</i>	<i>La Bíblia [dels monjos] de Montserrat</i>
<i>CBA</i>	<i>Comentario bíblico adventista, 7 volums</i>
<i>CSS</i>	<i>Consejos sobre la salud</i>
<i>DNC</i>	<i>Dios nos cuida</i>
<i>DTG</i>	<i>El Deseado de todas las gentes</i>
<i>Ed</i>	<i>La educación</i>
<i>EJ</i>	<i>Exaltad a Jesús</i>
<i>FO</i>	<i>Fe y obras</i>
<i>GC</i>	<i>La gran controvèrsia* [Edició en català d'El conflicto de los siglos]</i>
<i>HAp</i>	<i>Los hechos de los apóstoles</i>
<i>NTV</i>	<i>Santa Biblia, versió Nueva Traducción Viviente</i>
<i>NVI</i>	<i>Santa Biblia, versió Nueva Versión Internacional</i>
<i>MLT</i>	<i>My Life Today</i>
<i>PDT</i>	<i>Santa Biblia, versió Palabra de Dios para todos</i>
<i>PP</i>	<i>Patriarcas y profetas</i>
<i>PR</i>	<i>Profetas y reyes</i>
<i>PVGM</i>	<i>Palabras de vida del gran Maestro</i>
<i>RVA 2015</i>	<i>La Biblia, versió Reina-Valera 2015</i>
<i>SBT</i>	<i>La Santa Biblia, versió de la Societat Bíblica Trinitària[#]</i>
<i>TI</i>	<i>Testimonios para la iglesia, 9 volums</i>

*Les cites bíbliques són reproduïdes, a no ser que es digui el contrari, de la Bíblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”.
Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya, 2000 (2a ed.).*

En la transcripció de les cites bíbliques de l'Antic Testament, s'ha utilitzat “Jehovà” en substitució de “el Senyor” i “Jahveh”.

* WHITE, ELLEN G., *La gran controvèrsia*. Colmenar Viejo (Madrid, España): Editorial Safeliz, 2013. ISBN: 978-84-7208-462-9. El nombre dins dels claudàtors [] correspon a la foliació de l'edició Biblioteca del Hogar Cristiano.

La Santa Biblia, editada per la Societat Bíblica Trinitària. <http://www.societatbiblicatrinitaria.cat>. Londres: Tyndale House, 2009. ISBN: 978-1-86228-359-6.

BIBLIOGRAFIA

- BALDWIN, JOHN, ed. *Creation, Catastrophe, and Calvary: Why a Global Flood Is Vital to the Doctrine of Atonement*. Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 2000.
- BAUDELAIRE, CHARLES, *Le Spleen de Paris, oeuvres completes*. Paris: Bibliothèque de la Pléiade, 1961.
- DOUKHAN, JACQUES B., *Proverbs*. Nampa, Idaho: Pacific Press, 2014.
- , “The Tension of Seventh-day Adventist Identity: An Existential & Eschatological Perspective”, a JOURNAL OF THE ADVENTIST THEOLOGICAL SOCIETY, 26 de gener de 2015.
- , *Secretos del Apocalipsis: El Apocalipsis visto a través de ojos hebreos*. Florida, Buenos Aires: ACES, 2008.
- HERODOTUS, *Books I and II* (traduït per A. D. Godley). Mass.: Harvard University Press, 1975.
- HOBBS, THOMAS, *Leviathan*. Andrew Crooke, 1651.
- PAULIEN, JON, *Armageddon at the Door*. Hagerstown, Md.: Autumn House Publishing, una altra marca editorial de Review and Herald Publishing Association, 2008.
- , *What the Bible Says About the End-Time*. Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 1998.
- RENAN, ERNEST, *Antichrist: Including the Period from the Arrival of Paul in Rome to the End of the Jewish Revolution* (traduït i editat a l'anglès per John Henry Allen). Boston, Mass.: Roberts Brothers, 1897.
- Tratado de teología adventista del séptimo día*. Florida Oeste, Buenos Aires, República Argentina: ACES, 2009.

EL CONFLICTE CÒSMIC

Dissabte 31 de març

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Ezequiel 28:1, 2, 11-17; Gènesi 3:1-7; Apocalipsi 12:1-17; Romans 8:31-39; Apocalipsi 14:12.

PER MEMORITZAR:

“Aleshores, el drac, ple de ràbia contra la dona, se n'anà a fer la guerra contra la resta dels seus descendents, els qui guarden els manaments de Déu i mantenen el testimoniatge de Jesús” (Apocalipsi 12:17).

El conflicte Còsmic, de vegades anomenat “la Gran Controvèrsia” o “el Gran conflicte”, és la cosmovisió bíblica. Constitueix el rerefons en el qual es desplega el drama del nostre món, i fins i tot de l'univers. El pecat, el patiment, la mort, el sorgiment i la caiguda de les nacions, la difusió de l'evangeli, els esdeveniments dels últims dies, tot això passa en el context del conflicte Còsmic.

Aquesta setmana analitzarem alguns llocs determinants en els que es va instal·lar el conflicte que, per alguna raó misteriosa, es va iniciar al cor de Lucifer, un ésser perfecte, qui va portar la seva rebel·lió a la Terra a través de la caiguda d'Adam i d'Eva, altres éssers perfectes. A partir d'aquests dos “punts d'articulació” (la caiguda de Lucifer i, després, la dels nostres primers pares), la Gran Controvèrsia es va establir i ha fet estralls des de llavors. Cada un de nosaltres és part d'aquest drama còsmic.

El millor no és només que, un dia, això acabarà, sinó que també acabarà amb la victòria total de Crist sobre Satanàs. I el millor de tot és que, a causa de l'exhaustivitat del que Jesús va fer a la Creu, tots podem participar en aquesta victòria. I, com a part d'aquesta victòria, Déu ens crida a la fe i a l'obediència ara, mentre esperem tot el que se'ns ha promès en Jesús, la vinguda del qual està garantida.

LA CAIGUDA D'UN ÉSSER PERFECTE

Si el conflicte còsmic constitueix el marc de la cosmovisió bíblica, sorgeix una sèrie de preguntes. Una qüestió important és: *Com va començar tot?* Atès que l'univers va ser creat per un Déu amant, és raonable assumir que el mal, la violència i el conflicte indubtablement no formaven part de la Creació des del principi. El conflicte hauria d'haver sorgit al marge de la creació original i és indubtable que no va ser necessàriament un resultat d'ella. No obstant això, el conflicte és aquí, és real i tots hi estem involucrats.

Llegeix Ezequiel 28:1 i 2, i 11 al 17; i Isaïes 14:12 al 14. Què ens ensenyen aquests passatges sobre la caiguda de Lucifer i el sorgiment del mal?

Llucifer era un ésser perfecte que vivia al cel. Com va poder haver sorgit la iniquitat en ell, especialment en un ambient com aquest? No ho sabem. Potser és aquesta la raó per la qual la Bíblia parla del “misteri de la impietat”* (2 Tessalonicencs 2:7).

Més enllà de la realitat del lliure albir que Déu ha donat a totes les seves criatures intel·ligents, no hi ha cap raó per la caiguda de Lucifer. Ellen G. White va expressar aquests pensaments profunds: “És impossible explicar l'origen del mal, com també ho és donar una raó de la seva existència. [...] El pecat és un intrús, no hi ha cap raó que pugui explicar la seva presència. És misteriós, inexplicable; excusar-lo equivaldria a defensar-lo. Si es pogués trobar alguna excusa a favor seu o senyalar la causa de la seva existència, deixaria de ser pecat” (GC, “L'origen del mal”, pàg. 295 [546]).

Substitueix la paraula *pecat* per *mal* (i viceversa), i la declaració funciona igual de bé. “És impossible explicar l'origen del [pecat], com també ho és donar una raó de la seva existència. [...] El [mal] és un intrús, no hi ha cap raó que pugui explicar la seva presència. És misteriós, inexplicable; excusar-lo equivaldria a defensar-lo. Si es pogués trobar alguna excusa a favor seu o senyalar la causa de la seva existència, deixaria de ser [dolent]”.

Pensa en la teva pròpia experiència amb la realitat del lliure albir. Per què hem de meditar, curosament i en oració, sobre les decisions que prenem fent ús del nostre lliure albir?

* A SBT: “misteri de la iniquitat”. (Nota del traductor).

MÉS QUE CONEIXEMENT INTEL·LECTUAL

Tot i que no podem explicar per què va sorgir el mal (ja que no hi ha justificació per a la seva existència), la Bíblia revela que va començar al cor de Lucifer al cel. A més de les fascinants revelacions que obtenim dels escrits d'Ellen G. White (per exemple, *veure* el capítol “L'origen del mal” a *GC*), la Bíblia no ens diu molt més sobre com va començar en el cel. No obstant això, la Paraula de Déu és més explícita pel que fa a la manera com va sorgir a la Terra.

Llegeix Gènesi 3:1 al 7. Què va passar aquí que mostra la culpabilitat d'Adam i d'Eva en el que va passar?

El trist d'això és que Eva sabia quines havien estat les paraules de Déu. Ella les va repetir: “Del fruit de l'arbre que hi ha al mig del jardí, Déu ha dit: No en mengeu ni el toqueu, perquè morireu” (Gènesi 3:3). Tot i que la Bíblia no esmenta res pel que fa a tocar el fruit, ella sabia del cert que menjar-lo conduiria a la mort.

Satanàs, llavors, oberta i descaradament, contradia aquestes paraules. “La serp va contestar a la dona: ‘I ca! No morireu pas!’” (Gènesi 3:4).

Podria haver-hi un contrast més marcat? Tot i que el plantejament de Satanàs va ser subtil al principi, una vegada que va captar l'atenció d'ella i va veure que no es resistia, va desafiar de manera oberta el mandat del Senyor. I el tràgic és que Eva no estava obrant des d'una posició d'ignorància. No podia dir: “*No ho sabia, no ho sabia*”.

Perquè ella *sí* que ho sabia.

No obstant això, tot i aquest coneixement, ella va actuar malament de totes maneres. Si, fins i tot en l'entorn perfecte de l'Edèn, el coneixement no va ser suficient en si per evitar que Eva (i després Adam, que també sabia la veritat) pequés, no ens hem d'enganyar al creure que el coneixement arriba per salvar-nos ara. Sí, hem de saber el que ens diu la Paraula de Déu. Però, a més de saber, necessitem la mena de lliurament en la qual també *obeïm* el que ens diu.

Déu va dir una cosa, Satanàs va dir una altra. Tot i el coneixement que Adam i Eva tenien, van triar escoltar a Satanàs. Pensa en com de poc ha canviat això a través dels mil·lennis. De quina manera podem evitar cometre el mateix tipus d'error?

GUERRA AL CEL I A LA TERRA

La caiguda dels nostres primers pares va sumir al món en el pecat, la maldat i la mort. Es pot discrepar de les causes immediates, o de qui té la culpa, però qui pot negar la realitat de l'agitació, la violència, els trastorns i els conflictes que aquí ens afligeixen?

Parlem d'un *conflicte còsmic*; i està bé i és cert. Però, per més que aquest conflicte tingui orígens còsmics, també s'està lliurant aquí a la Terra. De fet, tota la història bíblica, des de la caiguda a l'Edèn fins als esdeveniments finals que condueixen a la segona vinguda de Jesús, en molts sentits és l'exposició bíblica de la Gran Controvèrsia. Vivim enmig d'aquest conflicte. La Paraula de Déu ens explica el que està succeint, el que està darrere d'ell i més encara: com va a acabar.

Llegeix Apocalipsi 12: 1 al 17. Quines batalles descriu aquest capítol que es van lliurar tant al cel com a la Terra?

Veiem una batalla al cel, i també batalles a la Terra. La primera és entre el drac (Satanàs, Apocalipsi 12:7-9) i Miquel (significat hebreu: “Qui és com Déu?”). El rebel Llucifer va arribar a conèixer-se com Satanàs (“Adversari”), que és simplement un ésser creat que lluita contra l'etern Creador, Jesús (Hebreus 1:1, 2; Joan 1:1-4).

Llucifer es va rebel·lar contra el seu Creador. La Gran Controvèrsia no es tracta d'un duel de déus; es tracta d'una *criatura* que es rebel·la contra el seu *Creador* i que manifesta aquesta rebel·lió atacant també a la Creació.

En fracassar en la batalla contra Crist en el cel, Satanàs va tractar de perseguir-lo en la Terra immediatament després del seu naixement humà (Apocalipsi 12:4). Com aquí va fracassar en la seva batalla contra Crist, i després va tornar a fracassar contra ell en el desert i més tard a la Creu, Satanàs (després de la seva derrota irreversible al Calvari) se'n va anar a fer la guerra contra el poble de Crist. Aquesta guerra s'ha prolongat durant gran part de la història cristiana (Apocalipsi 12:6, 14-16), i continuarà fins a la fi (Apocalipsi 12:17), fins que Satanàs enfronti una altra derrota, aquest cop a la segona vinguda de Jesús.

Llegeix Apocalipsi 12:10 al 12. Quina esperança trobem en aquests versicles enmig de tot el conflicte que veiem en els altres passatges?

AMB VOSALTRES TOTS ELS DIES, FINS A LA FI

El llibre d'Apocalipsi va predir la persecució que el poble de Déu afrontaria durant bona part de la història de l'església. Els 1.260 dies profètics d'Apocalipsi 12:6 (*veure també* Apocalipsi 12:14) apunten a 1.260 anys durant els quals es persegueix l'església.

“Aquestes persecucions, que començaren amb Neró, a l'època del martiri de l'apòstol Pau, continuaren amb més o menys violència durant segles. S'acusava calumniosament als cristians dels crims més monstruosos i se'ls considerava la causa de les majors calamitats: fams, pestes i terratrèmols. Com que esdevingueren l'objecte de l'odi i sospita del poble, hi havia delators que per propi interès estaven disposats a traïr els innocents. Se'ls condemnava com a rebels en contra de l'imperi, com a enemics de la religió i com a la pesta de la societat. Molts d'ells eren lliurats a les feres o cremats vius en els amfiteatres” (*GC*, “La persecució dels primers segles”, pàg. 27 [43]).

Alhora, la dona (església) va fugir al desert (Apocalipsi 12:6). Se l'ha descrit amb dues ales com d'àguila. Això dona la idea de fugir a la recerca d'ajuda. Ella va ser cuidada en el desert, i la serp, o Satanàs, no va poder arribar-hi (Apocalipsi 12:14). Déu sempre ha conservat un romanent, fins i tot durant les persecucions importants, i ho tornarà a fer en el temps de la fi.

En el context dels perills dels últims dies, Crist va dir al seu poble: “Jo sóc amb vosaltres tots els dies fins a la fi dels temps” (Mateu 28:20, SBT). Com entenem aquesta meravellosa promesa, fins i tot davant del vast martiri de molts dels seus seguidors? (Veure Romans 8:31-39; Mateu 10:28.)

Res, ni tan sols la persecució, ni la fam, ni la mort ens pot separar de l'amor de Déu. La presència de Crist amb nosaltres, ja sigui ara o en els últims temps, no vol dir que ens lliurarem del dolor, del patiment, de les proves o, fins i tot, de la mort. Mai se'ns va prometre aquestes exempcions en aquesta vida. Sí vol dir que, per mitjà de Jesús i del que ell va fer per nosaltres, podem viure amb l'esperança i la promesa que Déu és amb nosaltres en aquestes proves i que tenim la promesa de vida eterna al cel nou i la Terra Nova . Podem viure amb l'esperança que, més enllà del que ens passi aquí, igual que Pau, podem estar segurs que “tinc reservada la corona de justícia que el Senyor, el jutge just, em donarà aquell dia; i no sols a mi, sinó també a tots els qui han anhelat la seva vinguda” (2 Timoteu 4:8). Nosaltres, qui hem “estimat la seva manifestació” (*SBT*), podem reclamar aquesta esperança i promesa per a nosaltres també.

LA LLEI I L'EVANGELI

Com adventistes del setè dia, el nostre nom proclama gran part del que representem. El vocable *adventista* assenyala la nostra creença en la segona vinguda de Jesús, una veritat que només pot existir a causa del que Crist va fer amb la seva mort expiatòria en el seu primer adveniment. L'expressió “*del setè dia*” representa el dia de repòs sabàtic, que apunta a la nostra creença no només en aquest Manament específic, sinó també inclou implícitament tot els Manaments. Per tant, el nostre nom *Adventista del Setè Dia* assenyala dos components fonamentals i inseparables de la veritat present: la Llei i l'evangeli.

De quina manera aquests versicles indiquen l'estret vincle entre la Llei i l'evangeli?

Jeremies 44:23

Romans 3:20-26

Romans 7:7

L'evangeli és una bona notícia, la bona nova que, encara que hàgim pecat en infringir la Llei de Déu, podem rebre el perdó dels nostres pecats per mitjà de la fe en allò que Crist va fer per nosaltres a la Creu. A més, se'ns ha donat el poder d'obeir plenament aquesta Llei.

Llavors, no és d'estranyar que, en el context dels darrers dies, quan la Gran Controvèrsia brami amb especial ferocitat, es descrigui al poble de Déu d'una manera molt específica.

Llegeix Apocalipsi 14:12. De quina manera revela aquest versicle el vincle entre la Llei i l'evangeli?

Com adventistes del setè dia, un poble que creu en l'obediència a la Llei de Déu, de quina manera podem mostrar als altres que l'obediència a la Llei no és legalisme, sinó que és una conseqüència natural d'estimar a Déu i ser salvats per ell? De quina manera versicles com Deuteronomi 11:1 i 1 Joan 5:3 poden reforçar aquest tema?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix Apocalipsi 12:9 al 12; i “El origen del mal”, a *Patriarcas y profetas*, pàgs. 11-23.

“Mentre tots els éssers creats van reconèixer la lleialtat de l'amor, hi va haver perfecta harmonia en l'univers de Déu. Complir els desigms del seu Creador era el goig de les hosts celestials. Es delectaven en reflectir la glòria de Déu i en manifestar-li lloança. I, mentre l'amor de Déu va ser suprem, l'amor d'uns per altres va ser confiat i desinteressat. No hi havia nota de discòrdia que fes malbé les harmonies celestials. Però, es va produir un canvi en aquest estat de felicitat. Hi va haver un que va pervertir la llibertat que Déu havia atorgat a les seves criatures. El pecat es va originar a aquell que, després de Crist, havia estat el més honrat per Déu” (PP 13).

Observa les paraules d'Ellen G. White: “la lleialtat de l'amor”. Aquests mots poderosos, plens de significat, apunten al fet que l'amor condueix a la lleialtat, a la fidelitat. Un cònjuge que estima a la seva parella manifestarà aquest amor a través de la lleialtat. Va ser així amb aquests éssers celestials, i així hauria de ser ara amb nosaltres en la nostra relació amb Déu.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quines evidències bíbliques tenim, que indiquin la realitat no només de Satanàs, sinó també del seu paper a la Gran Controvèrsia? De quines formes podem ajudar a altres a entendre que Satanàs és un ésser real i personal, i no només un símbol del mal en el cor humà?
2. Com adventistes del setè dia, hem estat beneïts amb una quantitat increïble de coneixement pel que fa a la veritat bíblica. Encara que aquest coneixement és meravellós, per què tenir-lo no és suficient per salvar-nos? Què ens cal a més del coneixement intel·lectual?
3. De quines maneres has experimentat la presència de Jesús en la teva vida, fins i tot ara? Com poden ajudar-te aquestes experiències en qualsevol temps d'angoixa que hakis d'afrontar?
4. A classe, dialogueu sobre l'expressió “la lleialtat de l'amor”. En quin sentit aquesta idea pot ajudar-nos a entendre millor la relació entre la Llei i la gràcia, i entre la fe i l'obediència? Què ens ensenya sobre la llibertat inherent a la idea de l'amor? Com podem revelar, fins i tot ara, la “lleialtat de l'amor”?

RESUM: Només la solució còsmica d'un altre món és apropiada per resoldre el problema còsmic d'aquest món. La manera com portem a terme les nostres vides hauria d'apuntar a aquest altre món.

DANIEL I EL TEMPS DE LA FI

Dissabte 7 d'abril

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 16:10; Danil 1:2; 3:1-6; Apocalipsi 13:11-15; Daniel 3:13-18; Joan 3:7; Daniel 4:6.

PER MEMORITZAR:

“El rei digué a Daniel, i va dir: ‘Certament el vostre Déu és el Déu dels déus, i el Senyor dels senyors, i el qui revela els secrets, ja que tu has pogut revelar aquest misteri’” (Daniel 2:47).

El Senyor tenia grans plans per a l'antic Israel. “Sereu per a mi un reialme de sacerdots i una nació santa” (Èxode 19:6). Aquesta nació santa, aquest reialme de sacerdots, havia de donar testimoni al món de que el Senyor era l'únic Déu (*veure* Isaïes 43:10, 12). Lamentablement, la nació no va complir amb la santa vocació que Déu li havia donat. Amb el temps, fins i tot va ser portada captiva a Babilònia.

Curiosament, tot i el desastre de la captivitat, Déu encara va poder utilitzar a individualitats jueves per donar testimoni. En altres paraules, d'alguna manera, Déu aconseguiria a través de Daniel i els seus tres companys captius el que no va aconseguir per mitjà d'Israel i de Judà. D'alguna manera, aquests homes eren exemples del que Israel, com a nació, hauria d'haver estat i hauria d'haver fet.

Sí, les seves històries es van desenvolupar en un temps i un lloc molt llunyans als darrers dies. No obstant això, encara podem trobar trets i característiques en aquests homes que poden servir de model per a nosaltres, un poble que no només viu en el temps de la fi, sinó també està cridat a donar testimoni de Déu davant un món que, igual que els pagans en la cort babilònica, no el coneix. Què podem aprendre de les seves històries?

FIDELS EN EL POC

“El qui és fidel en el poc, també és fidel en el molt; i qui és injust en el poc, també és injust en el molt” (Lluc 16:10).

Observa ara les paraules de Jesús. És tan fàcil transigir, oi ?, ser “injust” “en el poc”. El problema no és tant si “el poc” és important en si mateix; no és així. Per això és “el poc”. Com la majoria de nosaltres sap per experiència personal o per exemples d'altres (o ambdós), el problema és que la primera concessió condueix a una altra, i després a una altra i després a una altra, fins que ens tornem “injust[os]” “també en el molt”.

Tenint en ment aquest pensament, reprenem la història a Daniel 1, el primer relat de les experiències d'aquests quatre jueus en la captivitat de Babilònia.

Llegeix Daniel 1. De quina manera la postura assumida per Daniel, Ananies, Misael i Azaries reflectia el que l'antic Israel havia de ser per a les nacions? (Veure també Deuteronomi 4:6-8; Zacaries 8:23).

Tot i que el text no relaciona directament el que menjaven amb ser “deu vegades millors” en “tots els afers que requerien saviesa i intel·ligència” que tots els altres (Daniel 1:20), la relació allà és clara. El capítol també diu que Déu els va donar aquest coneixement i aquesta saviesa. És a dir, el Senyor va poder treballar amb ells a causa de la seva fidelitat cap a ell, manifestada en negar-se a menjar els aliments immunds de Babilònia. Ells van obeir, i Déu va beneir la seva obediència. Per ventura Déu no hauria fet una cosa així per l'antic Israel en el seu conjunt si aquest s'hagués adherit a l'ensenyament de la Bíblia en forma tan diligent i fidel com ho van fer aquests quatre joves? I tant que si. I no farà això també per nosaltres avui, en els darrers dies, si som fidels?

Ja que rebem tanta llum i veritat, com església hem de preguntar-nos: Hem estat fidels i obedients a allò que rebem? Alhora, de quina manera podem, individualment, assumir postures que ens permetin ser poderosos testimonis de Déu?

LA HUMILITAT DE DANIEL

A tot el món, Daniel 2 ha ajudat a una enorme quantitat de persones a creure en el Déu de la Bíblia. Proporciona una evidència poderosament *racional*, no només de l'existència de Déu sinó també de la seva presciència. De fet, la revelació que brinda el capítol sobre la presciència de Déu és la que dóna evidències de l'existència de Déu.

Llegeix Daniel 2. Com és que el capítol proporciona proves tan convincents de la realitat de Déu? També analitza l'Europa actual a la llum de la descripció del llibre (Daniel 2:40-43). De quina manera podria un home que va viure fa uns 2.600 anys va poder descriure tan exactament aquesta situació, si no per revelació divina?

Daniel, oberta i decididament, li va donar tot el crèdit a Déu per la revelació que va rebre. Que fàcil li hagués estat presumir de la seva reconeguda saviesa i coneixement com la font de la seva habilitat, no només per saber el somni del rei, sinó també per interpretar-lo! Però Daniel sabia que això no era cert. Les seves oracions i les dels seus companys (Daniel 2:17-23) demostraven la seva total dependència de Déu; en cas contrari, haurien mort juntament amb la resta dels savis.

Posteriorment, Daniel li va recordar al rei que cap dels seus savis, encantadors o mags professionals van demostrar capacitat per relatar el somni. El Déu del cel, per contra, pot revelar misteris perquè és l'únic Déu veritable.

D'aquesta manera, en la seva humilitat i dependència de Déu, Daniel va poder ser un testimoni poderós. Si Daniel, per aquell temps i en aquesta situació, va mostrar humilitat, com nosaltres no hauriem de ser humils avui? Al cap i a la fi, tenim una revelació del pla de salvació que Daniel no tenia; i si hi ha alguna cosa que hauria de mantenir-nos humils és el coneixement del que Jesús va fer a la Creu per a tots nosaltres.

Què hauria d'ensenyar-nos la Creu sobre la humilitat? Què ens diu, no només sobre la nostra pròpia pecaminositat, sinó també sobre la nostra total dependència de Déu per a la salvació? Pensa on estaries tu sense la Creu. Llavors, hi ha una cosa de la qual puguis prear-te, a part de la Creu? *Veure* Gaálates 6:14.

LA ESTATUA D'OR

Per molt temps, els estudiants de la Bíblia han notat el vincle entre Daniel 3, la història dels tres hebreus a la plana de Durà, i Apocalipsi 13, que és una representació de la persecució que el poble de Déu ha enfrontat en el passat i que enfrontarà en els darrers dies.

Compara Daniel 3:1 al 6 amb Apocalipsi 13:11 al 15. Quins paral·lelismes hi ha entre aquests dos passatges?

En tots dos casos, el tema de l'adoració és essencial, però tots dos parlen d'un culte que és forçat. És a dir, els poders polítics a càrrec demanen l'adoració que només li devem al Senyor.

Llegeix Daniel 3:13 al 18. Què podem aprendre de la història, que ajudi a comprendre no només allò que afrontarem en els darrers dies, sinó també com hem d'enfrontar allò que succeirà?

Com el líder més poderós de la Terra, Nabucodonosor es va burlar d'aquests homes i del seu Déu, dient: "I quin serà el déu que us salvi de les meves mans?" De seguida descobriria per si mateix qui era aquest Déu, perquè més endavant va declarar: "Beneït sigui el Déu de Xadrac, Meixac i Abed-Negó, que ha enviat el seu àngel i ha salvat els seus servents que, confiant en ell, han desobeït l'ordre del rei i han exposat els seu cos al foc abans de donar culte i adorar cap altre déu que no fos el seu Déu!" (Daniel 3:28).

Indubtablement, després de presenciar un miracle així, el rei es va convèncer que hi havia alguna cosa especial en el Déu a qui servien aquests homes.

Però aquests joves podrien no haver estat alliberats de les flames, una cosa que comprenien que era una clara possibilitat (Daniel 3:18). Per què hauria estat correcte que desobeïssin el mandat del rei, fins i tot quan això implicava ser cremats vius? Aquesta història presenta un poderós testimoni de la seva fe i la seva voluntat per defensar el que creien, més enllà de les conseqüències.

Quan sorgeixi el tema de l'adoració en els darrers dies, de quina manera podrem estar segurs que romandrem tan fidels com ells? Si ara no som fidels en el "molt poc", què ens fa pensar que serem fidels a una cosa tan gran com la crisi final?

LA CONVERSIÓ DELS GENTILS

Daniel 3 conclou quan Nabucodonosor reconeix l'existència i el poder del veritable Déu. No obstant això, tenir coneixement de Déu i del seu poder no és el mateix que passar per l'experiència del nou naixement, que Jesús va dir que era essencial per a la salvació (*veure* Joan 3:7). En efecte, l'home representat a Daniel 4:30 distava molt de ser una ànima convertida.

Llegeix Daniel 4:30. Quin era el problema d'aquest home? (*Veure també* Joan 15:5: Fets 17:28; Daniel 5:23).

Al final del capítol, Nabucodonosor va aprendre, encara que per les dolentes, que tot veritable poder prové de Déu i que, sense Déu, ell no era absolutament res.

“El qui va ser una vegada un orgullós monarca havia arribat a ser un humil fill de Déu; el governant tirànic i intolerant era un rei savi i compassiu. El qui havia desafiat al Déu del cel i blasfemat contra ell reconeixia ara el poder de l'Altíssim, i procurava fervorosament promoure el temor del Senyor i la felicitat dels seus súbdits. Sota la reprensió d'aquell que és Rei de reis i Senyor de senyors, Nabucodonosor havia après per fi la lliçó que necessiten aprendre tots els governants: que la veritable grandesa consisteix a ser veritablement bons. Va reconèixer a Jehovà com el Déu vivent, dient: ‘Ara jo, Nabucodonosor, alabo, exalço i glorifico el Rei del cel, perquè totes les seves obres són fidels, els seus camins, justos; i ell pot humiliar els qui caminen amb orgull’” (*PR* 382).

Llegeix Daniel 4:35. Quines veritats sobre Déu també va expressar Nabucodonosor?

Daniel 4 acaba amb un gentil que reconeix l'autoritat, el domini i el poder del Déu “hebreu”. D'alguna manera, aquesta escena és precursora del que va succeir a l'església primitiva quan, a través del testimoni dels deixebles i pel poder de Déu, els gentils van conèixer la veritat sobre el Senyor i van començar a proclamar aquesta veritat al món.

Llegeix Joan 3:7. Encara que pensem en els esdeveniments dels darrers dies en termes del decret de mort, l'adoració i la persecució; què diu aquí Jesús que, per sobre tota la resta, prepara la gent per al temps de la fi?

LA FIDELITAT DE DANIEL

Llegeix Daniel 6 i després respon les següents preguntes:

1. Què revela Daniel 6:4 i 5 sobre el caràcter de Daniel? Quines lliçons podem extreure d'aquests versicles sobre la manera en com haurien de veure'ns els altres?

2. Quins paral·lelismes podem trobar en aquest capítol que el vinculen amb els esdeveniments finals descrits al llibre d'Apocalipsi? (Veure Apocalipsi 13:4, 8, 11-17.)

3. Posa't en el lloc de Daniel en aquesta situació. Quina justificació o argument podria haver fet servir per no pregar? És a dir, com podria haver justificat no fer el que va fer i, per tant, estalviar-se la prova de ser llançat a la fossa dels lleons?

4. Per què creus que Daniel va seguir pregant com sempre, encara que no necessàriament hagués de fer-ho?

5. Què va dir el rei Daríus (Daniel 6:16), fins i tot abans que Daniel fos llançat a la fossa dels lleons, que demostra que coneixia alguna cosa del poder del Déu de Daniel? Què evidencien les seves paraules respecte del testimoni que va rebre del mateix Daniel, sobre el Déu a qui aquest adorava i servia?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “A mesura que ens acostem al final de la història d'aquest món, les profecies registrades per Daniel exigeixen la nostra atenció especial, ja que es relacionen amb el temps mateix en què estem vivint. Amb elles s'han de vincular els ensenyaments de l'últim llibre del Nou Testament. Satanàs ha induït a molts a creure que les porcions profètiques dels escrits de Daniel i de Joan el Revelador no es poden comprendre. Però s'ha promès clarament que una benedicció especial acompanyarà l'estudi d'aquestes profecies. ‘Els savis ho comprendran’ (Daniel 12:10), va ser dit sobre les visions de Daniel, el segell havia de ser tret en els darrers dies; i sobre la revelació que Crist va donar al seu servent Joan, per guiar el poble de Déu a través dels segles, es va prometre: ‘Feliç el qui llegeix aquesta profecia i feliços els qui l'escolten i guarden tot el que hi ha escrit’ (Apocalipsi 1:3)” (PR 402).

Encara tendim a mirar el llibre de Daniel en el context del sorgiment i la caiguda de les nacions, del Judici (Daniel 7:22, 26; 8:14) i de l'alliberament final del poble de Déu en el temps d'angoixa (Daniel 12:1), aquesta setmana hem vist que el llibre de Daniel també pot donar-nos exemples del que significa per a nosaltres individualment estar preparats per quan arribin les proves i la persecució. En aquest sentit, aquestes històries ens presenten missatges summament importants per als darrers dies. Al capdavant, per més útil que sigui el coneixement sobre la “marca de la bèstia”, el “temps d'angoixa” i la persecució futura, si no hem tingut la classe d'experiència necessària amb Déu, tot el que sabem només ens condemnarà. Més que res, ens cal l'experiència del nou naixement que van tenir Daniel i els altres, incloent a Nabucodonosor.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Llegeix la pregària de Daniel al capítol 9, versicles 3 al 19. De quina manera aquesta oració demostra que Daniel entenia la gràcia, i que Déu ens estima i ens redimeix perquè és misericordiós, i no per algun mèrit o bondat de la nostra part? Per què no només és important que entenguem aquesta veritat, sinó també que la experimentem?
2. A classe, analitzeu els desafiaments que van enfrontar els tres hebreus (Daniel 3) i Daniel (Daniel 6), per mantenir-se fermes quan les autoritats polítiques van desafiar les seves pràctiques religioses. Quines similituds trobes entre les dues narracions? Quines són les diferències? I què aprenem de tots dos relats sobre com ser testimonis poderosos sent fidels?
3. Què significa “néixer de nou”? Per què Jesús va dir: “Heu de néixer de nou” (Joan 3:7)?

RESUM: L'exemple de Jesús, que es va fer humà sense transgedir, és un model que desafia als cristians, especialment als adventistes del setè dia que viuen al món.

JESÚS I EL LLIBRE DE L'APOCALIPSI

Dissabte 14 d'abril

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 1 Corintis 10:1-11;
Apocalipsi 12:1-17; 19:11-15; Efesis 1:20; Apocalipsi 11:19; 1:10-18.

PER MEMORITZAR:

“Al qui triomfi li concediré de seure amb mi al seu setial, igual com jo he triomfat i m’he assegut amb el meu Pare al seu setial” (Apocalipsi 3:21).

Una veritat important: el Nou Testament està directament lligat a l'Antic Testament. Una vegada rera l'altra, els evangelis i les epístoles es refereixen a esdeveniments de l'Antic Testament o el citen en forma directa o indirecta. I, en referir-se a si mateix i al seu ministeri, amb quanta freqüència Jesús va esmentar que havien de “complir” les “Escriptures”? (Veure Mateu. 26:54, 56; Marc 14:49; Joan 13:18; 17:12.)

El mateix pot dir-se del llibre de l'Apocalipsi. De fet, és gairebé impossible entendre el llibre de Apocalipsi si prescindim de l'Antic Testament, especialment el llibre de Daniel. Aquesta és una de les raons per les quals, sovint, estudiem els dos llibres junts.

Un aspecte vital de les referències de l'Antic Testament a l'Apocalipsi és que, juntament amb la resta del llibre, revelen a Crist. La revelació té a veure amb Jesús, amb qui és ell, amb el que ha fet pel seu poble i amb el que farà per nosaltres en el temps de la fi. Necessàriament, qualsevol èmfasi en els esdeveniments finals ha de posar a Jesús en un lloc protagonista, que és exactament el que fa Apocalipsi. La lliçó d'aquesta setmana contempla Jesús en aquest llibre.

L'ESTRUCTURA DE L'APOCALIPSI

Entre les moltes coses que els llibres de Daniel i Apocalipsi tenen en comú són les seves dues divisions bàsiques: històrica i escatològica (esdeveniments del temps de la fi). Tots dos conceptes estan íntimament relacionats en cada llibre. Podem visualitzar els esdeveniments històrics com a precursors (o exemples, encara que en menor escala) de grans esdeveniments mundials en els darrers dies. És a dir, en estudiar el que va passar a la història de l'Antic Testament, podem tenir pistes del que succeirà en els nostres dies i en el futur. Tanmateix, aquest principi no es limita només a Daniel i Apocalipsi.

Llegeix 1 Corintis 10:1 a l'11. En aquests versicles, en quins aspectes veiem el principi esmentat al paràgraf anterior?

Com vam estudiar la setmana passada, algunes de les històries de Daniel (Daniel 3:6, 15, 27; 6:6-9, 21, 22) van ser incidents històrics localitzats que reflecteixen, d'alguna manera, els esdeveniments del temps de la fi descrits a Apocalipsi. En estudiar aquestes històries, podem obtenir indicis o pistes, almenys en una escala més àmplia, d'algunes de les coses que el poble de Déu enfrontarà en la fi. No obstant això, potser l'aspecte més important és que, més enllà de la nostra situació immediata aquí, tenim garantida l'alliberament final. Tota la resta que ensenya el llibre de l'Apocalipsi els garanteix la victòria als fidels.

Tot i que hi ha algunes excepcions, la secció històrica d'Apocalipsi són els capítols 1 a l'11, seguits pels capítols 13 al 22, referents al temps de la fi.

Llegeix Apocalipsi 12: 1 al 17. On hauríem de col·locar aquest capítol: a la secció històrica o a la dels esdeveniments finals? Per què?

Com podem veure, aquest capítol pertany a tots dos segments. Per què? A causa de que parla de conflictes històrics: l'expulsió de Satanàs del cel (Apocalipsi 12:7-9), l'atac de Satanàs al nen Jesús (Apocalipsi 12:4) i la posterior persecució de l'església en la història eclesiàstica (Apocalipsi 12:14-16), seguida per una descripció de l'atac del diable al romanent del temps de la fi (Apocalipsi 12:17).

S'ha dit que una de les lliçons que aprenem de la història és que mai aprenem de la història. La idea és que, independentment de l'època en que visqui, la gent segueix cometent els mateixos errors. Amb tanta història a les nostres esquenes de la qual aprendre, com podem evitar cometre els mateixos errors?

IMATGES DE JESÚS

Llegeix els següents versicles d'Apocalipsi, que esmenten a Jesús amb diferents noms i, en alguns casos, el descriuen a ell i el que ell va fer, fa o farà. Què ens ensenyen aquests textos sobre Jesús?

Apocalipsi 1:5

Apocalipsi 1:18

Apocalipsi 5:8

Apocalipsi 19:11-15

Apocalipsi 21:6

Aquests són només alguns dels molts passatges de l'Apocalipsi que representen a Jesús en diversos rols i funcions. Ell és l'Anyell, el que assenyala la seva primera vinguda, en la qual es va oferir a si mateix com sacrifici pels nostres pecats. “Netejeu-vos del llevat del passat, per tal que sigueu una pasta nova, perquè vosaltres sou sense llevat, atès que el Crist, la nostra pasqua, ja ha estat immolat” (1 Corintis 5:7). Apocalipsi diu de Jesús que és “el qui viu; era mort, però adona't que ara visc pels segles dels segles” (Apocalipsi 1:18), en una clara referència a la seva mort i la seva resurrecció d'entre els morts. “Així ho diu l'Esriptura, que el Crist patiria i ressuscitaria d'entre els morts el tercer dia” (Lluc. 24:46). I al capítol 19 de Lluc, versicles 11 al 15, es representa a Jesús en el seu paper en la Segona Vinguda, quan tornarà a la Terra amb poder, glòria i judici. “El Fill de l'Home ha de venir en la glòria del seu Pare, amb els seus àngels, i llavors pagarà a cadascú segons el seu comportament” (Mateu 16:27).

De quina manera podem aprendre, dia a dia, a fer de la vida, la mort, la resurrecció i la vinguda de Jesús el centre de la nostra existència i el fonament de les decisions morals que prenem?

EL TEMA DEL SANTUARI A L'APOCALIPSI

A més de les dues divisions principals, Apocalipsi també té un altre nivell estructural, construït al voltant del Santuari hebreu. Aquest tema del Santuari no es limita a cap de les dues divisions principals, sinó que també és transversal.

El Santuari terrenal començava al pati, a l'Altar de l'Holocaust, on es sacrificaven els animals. Després de la mort de l'animal, símbol de la Creu, el sacerdot entrava en el primer departament del Santuari, que era un model del que Jesús va fer al Santuari celestial després de la seva ascensió. Això és representat per Jesús caminant entre els lampadaris (Apocalipsi 1:13).

Llegeix Apocalipsi 4:1 i 2. Què representa la porta oberta? On es troba aquesta escena? (Veure també Fets 2:33; 5:31; Efeis 1:20; Hebreus 10:12, 13; Salm 110:1; Apocalipsi 12:5).

Poc després de la seva ascensió, Crist va inaugurar el Lloc Sant del Temple celestial, en ingressar per aquesta primera porta oberta. Quan Crist apareix per primera vegada al llibre de l'Apocalipsi, està dret davant els lampadaris del primer departament del Santuari celestial (veure Apocalipsi 1:10-18).

Llegeix Apocalipsi 11:19. Quina és la importància del fet que, quan es va obrir el Temple celestial, Joan va poder veure l'Arca del Pacte, que estava en el segon departament del Santuari terrenal (veure Levític 16:12-14)?

La imatge de l'Arca del Pacte al Santuari celestial és una referència indiscutible al Lloc Santíssim, o el segon departament. En el llibre d'Apocalipsi, podem veure no solament el ministeri de Jesús en els dos departaments, sinó el fet crucial i reconfortant que els esdeveniments celestials i terrenals estan relacionats. Fins i tot enmig de les proves de la història i dels últims dies, descrites al llibre d'Apocalipsi, podem tenir la seguretat que “tot el cel està entestat a la tasca de preparar a un poble que es mantingui ferm en aquests darrers dies. La connexió entre el cel i la Terra sembla ser molt estreta” (MLT 307).

CRIST A L'APOCALIPSI – 1a part

Tot en el llibre d'Apocalipsi, des de l'estructura fins al contingut, té un únic propòsit: revelar a Jesucrist.

Per això les paraules inicials del llibre són: “Revelació de Jesucrist” (*Apocalypsis Iesou Christou*). Això generalment s'entén com 1) “la revelació *de* Jesucrist” [és a dir, donada per ell mateix], o 2) “la revelació *sobre* Jesucrist” [la revelació respecte a ell] (Apocalipsi 1:2). El fet que sigui una “revelació” va en contra dels qui creuen que el llibre d'Apocalipsi és massa difícil d'entendre. Per què el Senyor l'hauria inclòs a la Bíblia si no hagués volgut que l'entenguessin els qui el llegissin?

Llegeix Apocalipsi 1:1 al 8. Què ens ensenyen aquests versicles sobre Jesús?

A l'Apocalipsi, es presenta a Crist com “el sobirà dels reis de la terra” (Apocalipsi 1:5) i, prop del final del llibre, se'l descriu com “Rei de reis” (Apocalipsi 19:16). La major notícia aquí és que, enmig de tot el caos i la confusió de la Terra, podem tenir la seguretat que el nostre amorós Senyor i Salvador té el control absolut.

A Apocalipsi 1:5 trobem una clara referència a Crist com el Redemptor. La frase “Al qui ens estima i amb la seva sang ens ha alliberat dels nostres pecats” assenyala la seva mort expiatòria a la creu. No només ens va justificar, sinó també ens va santificar (1 Corintis 6:11). En passatges com aquest, podem trobar la garantia de la salvació, perquè ens mostra que Jesús és qui renta els nostres pecats; cosa que, per cert, no podem fer-ho pel nostre compte.

Llegeix Apocalipsi 1:7. Què ens ensenya això sobre Jesús?

Per a tota la fe cristiana, la promesa del retorn de Crist “sobre els núvols” és fonamental. Jesús vindrà una altra vegada, una tornada literal en un esdeveniment que tothom veurà, un succés que acabarà, d'una vegada per totes, amb el patiment, el caos i la ruïna d'aquest món, i donarà començament a totes les promeses de la eternitat.

Què ens ensenya Apocalipsi 1:8 sobre Jesús? Quina esperança podem trobar en aquest versicle que ens pugui donar consol enmig de les proves que afrontem?

CRIST A L'APOCALIPSI – 2a part

Llegeix Apocalipsi 1:10 al 18. Què diu Jesús de si mateix?

Jesús apareix en aquests versicles dempeus en el primer departament del Santuari celestial. La seva revelació de si mateix en aquesta funció va ser tan gran que Joan va caure als seus peus amb por. Jesús, sempre reconfortant, li diu que no tingui por i s'assenyala a si mateix com l'Alfa i l'Omega, el primer i el darrer: referències a la seva existència eterna com Déu. Més endavant parla de la seva mort, i de la seva resurrecció i l'esperança que aquesta porta. Jesús té les claus de “la mort i l'Hades”. En altres paraules, Jesús li diu a Joan el que li va dir a la Marta en morir el seu germà, paraules que Joan també va registrar: “Jo sóc la resurrecció i la vida; qui creu en mi, encara que mori, viurà. Tot aquell que viu i creu en mi, no morirà eternament. Ho creus, això?” (Joan 11:25, 26).

Amb Marta i ara amb Joan, Jesús ens crida l'atenció a l'esperança de la resurrecció, la culminació i el clímax de la fe cristiana. Sense ella, quina esperança hi ha?

Llegeix Apocalipsi 22:7, 12 i 13. Què revelen també aquests versicles sobre Jesús?

“Crist Jesús és l'Alfa i l'Omega, el Gènesi de l'Antic Testament i l'Apocalipsi del Nou Testament. Tots dos es reuneixen en Crist. Adam i Déu són reconciliats per l'obediència del segon Adam, qui va complir l'obra de vèncer les temptacions de Satanàs i de reparar el vergonyós fracàs i caiguda d'Adam” (“Comentarios de Elena G. de White”, CBA 6:1092). Sí, Jesús és el Principi i la Fi. Ell ens va crear al principi, i ens recrearà al final.

De principi a fi, el llibre de l'Apocalipsi ens ensenya no només sobre la història, sinó també sobre els esdeveniments del temps de la fi; per tant, segueix sent l'*Apocalypsis Iesou Christou*, la Revelació de Jesucrist. Novament, en qualsevol cosa que estudiem sobre els esdeveniments finals, Jesucrist ha de ser el centre de tot.

■ De quina manera podem mantenir Jesús tots els dies al centre de la nostra vida?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “A l'Apocalipsi hi són revelades les coses profundes de Déu. El nom mateix que va ser donat a les seves pàgines inspirades: l'Apocalipsi, o Revelació, contradiu l'afirmació que és un llibre segellat. Una revelació és una cosa revelada. El Senyor mateix va revelar al seu servent els misteris continguts en aquest llibre, i és el seu propòsit que estiguin oberts a l'estudi de tots. Les seves veritats es dirigeixen tant als que viuen en els darrers dies de la història d'aquesta Terra com als que vivien als dies de Joan. Algunes de les escenes descrites en aquesta profecia pertanyen al passat, altres s'estan complint ara; algunes tenen a veure amb la fi de la gran controvèrsia entre els poders de les tenebres i el Príncep del cel, i altres revelen els triomfs i les alegries dels redimits a la Terra Nova” (*HAp* 466).

Els versicles que vam veure aquesta setmana, tant els del començament com els del final del llibre, mostren que Apocalipsi parla molt de Jesús. Fins i tot amb totes les referències de l'Antic Testament sobre els esdeveniments històrics, el llibre d'Apocalipsi ens ensenya més sobre el nostre Senyor Jesús. Llegeix, a més, Apocalipsi 3:14; 5:5 i 6; 7:14; i 19:11 al 16, que són altres versicles d'Apocalipsi sobre Jesús. Quan reunim aquests textos, podem obtenir una poderosa representació de Jesús i allò que hauria de significar per a nosaltres com els seus seguidors.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Què significa per a nosaltres el fet que el Nou Testament constantment faci referència a l'Antic Testament? Què hauria de dir-nos sobre l'essencial que hauria de ser la Bíblia per a la nostra fe i quant seriosament hauríem de prendre la Paraula de Déu? Com podem protegir-nos de tots i cadascun dels intents de disminuir l'autoritat de les Escriptures en la nostra vida personal i en la vida de l'església?
2. Revisa ràpidament el llibre d'Apocalipsi i recopila la major quantitat de versicles possibles que parlin específicament de Jesús. A la classe, llegeix els textos en veu alta. Què més et revelen sobre la naturalesa, l'obra, el poder i el caràcter del nostre Senyor? Quin consol obtens d'allò que revelen aquests passatges?
3. En un món de mort, de quina manera podem aprendre a trobar esperança i consol en la promesa de la resurrecció dels morts?

RESUM: El llibre d'Apocalipsi no només és interessant i enigmàtic perquè tracta dels misteris de Déu; també és concret i rellevant perquè tracta de la teva vida i el destí del món.

LA SALVACIÓ I EL TEMPS DE LA FI

Dissabte 21 d'abril

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Joan 14:9; Sofonies 3:17; Joan 1:1-3; Romans 8:38, 39; Salmes 91:15, 16; Apocalipsi 14:6, 7; Efesis 1:4, 5.

PER MEMORITZAR:

“En això consisteix l'amor: no pas en el fet que nosaltres hàgim estimat Déu, sinó en el fet que ell ens va estimar i va enviar el seu Fill com a propiciació pels nostres pecats” (1 Joan 4:10).

Una diferència fascinant però crucial entre el cristianisme i les religions no cristianes és que, si bé aquestes emfatitzen allò que els seus fundadors els han ensenyat, no emfatitzen el que els seus fundadors *han fet per ells*. I això és perquè, més enllà del que els seus fundadors van poder haver fet, no podrien salvar-los. Tot el que aquests líders van poder fer va ser intentar ensenyar a la gent com “salvar-se” a si mateixa.

En contrast, els cristians emfatitzen no només allò que Jesús va ensenyar, sinó també el que va fer, perquè el que Crist va fer proveeix l'únic mitjà pel qual som salvats. L'encarnació de Crist (Romans 8:3), la seva mort a la Creu (Romans. 5:8), la seva resurrecció (1 Pere 1:3) i el seu ministeri al cel (Hebreus 7:25): només són els actes de Crist que ens salven. Indubtablement, no hi ha res en nosaltres mateixos. “Si vostès reuneixen tot el bo, sant, noble i amable en l'home, i després el presenten davant els àngels de Déu com si exercís una part en la salvació de l'ànima humana o com un mèrit, la proposta seria rebutjada com una traïció” (FO 22).

Aquesta meravellosa veritat és especialment important enmig dels perills i enganys dels darrers dies.

L'AMOR DEL PARE

No molt abans de la Creu, Jesús va parlar amb el seu cercle íntim sobre la manera en què les persones poden anar al Pare a través d'ell. Va ser allà quan Felip va dir: “Senyor, mostra'ns el Pare i ja en tenim prou” (Joan 14:8).

Llegeix Joan 14:9. Com li va respondre Jesús a Felip? Què ens ensenya aquesta resposta sobre el Pare, i quins conceptes erronis sobre Déu hauria d'aclarir?

Alguns diuen que el Déu de l'Antic Testament és un Déu de justícia en comparació amb el del Nou Testament, que està ple de misericòrdia, gràcia i perdó. Fan entre els dos una distinció que no és vàlida. És el mateix Déu, amb els mateixos trets, tant a l'Antic Testament com al Nou Testament.

Una de les raons per la qual Crist va venir a aquest món va ser per revelar la veritat sobre Déu el Pare. Al llarg dels segles, s'havien generalitzat idees equivocades sobre ell i del seu caràcter, no només entre els pagans, sinó també entre la nació escollida per Déu. “La Terra va quedar a les fosques per causa d'una falsa interpretació de Déu. Perquè poguessin il·luminar-se les llòbregues ombres, per tal que el món pogués ser portat de nou a Déu, havia de trencar-se el poder enganyós de Satanàs” (*DTG* 13).

Déu no canvia. Si coneguéssim bé tots els fets que van envoltar els esdeveniments de l'Antic Testament, descobriríem que Déu és igual de misericordiós en tots dos Testaments. La Bíblia declara: “Déu és amor” (1 Joan 4:8) i Déu no canvia. “Jesucrist és el mateix ahir, avui i pels segles” (Hebreus 13:8).

Recorda, també, que va ser el Déu de l'Antic Testament qui va penjar de la Creu.

Aquest Déu també és lent per a la ira; és fidel, compassiu i benigne; i és ple d'amor (Èxode 34:6, 7). Déu té un amor infal·lible (Salms 143:8) i es complau en els qui el veneren (Salms 147:11). Déu pensa donar prosperitat i esperança a la gent (Jeremies 29:11). En el seu amor, ja no reprèn sinó que s'alegra i és ple de goig pel seu poble amb cants (Sofonies 3:17). Això, i molt més, és Déu el Pare.

■ Pensa en el fet que Jesús representa a Déu el Pare. Per què és una veritat tan meravellosa i esperançadora, especialment per a aquells que, de vegades, podrien tenir por de Déu?

L'AMOR DE CRIST

El pecat va separar la raça humana de Déu; un abisme incipient es va obrir entre ells, i llevat que aquest abisme es tanqués la humanitat estaria condemnada a la destrucció eterna. L'abisme era profund i perillós. Es necessitava una cosa totalment increïble per resoldre el problema del pecat i reunir la humanitat pecadora amb un Déu just i sant. Es requeria que Algú etern com Déu mateix. Algú tan diví com Déu mateix es convertís en un ésser humà i, en aquesta humanitat, s'oferís com a sacrifici pels nostres pecats.

Llegeix Joan 1:1 al 3 i 14, i Filipencs 2:5 al 8. Què ens ensenyen aquests textos sobre qui és Jesús?

Crist era etern i no depenia de ningú ni de res per a la seva existència. Ell era Déu; no la mera aparença exterior de Déu, sinó Déu mateix. La seva naturalesa essencial era divina i eterna. Jesús va retenir aquesta divinitat, però va esdevenir ésser humà per guardar la Llei en carn humana i morir com Substitut dels qui han violat la Llei, que som tots nosaltres (Romans 3:23).

Crist es va fer humà, sense cap avantatge sobre els altres éssers humans. Va guardar la Llei de Déu no mitjançant el seu poder diví i intern, sinó confiant en el mateix poder diví i extern disponible per a qualsevol altre ésser humà.

Jesús era completament Déu i completament humà. Això vol dir que qui sosté “l'univers amb el poder de la seva paraula” (Hebreus 1:3) era el mateix que va ser trobat com un “infantó ajagut a la menjadora” (Lluc 2:16). Significa que aquell qui “és abans de totes les coses, i totes les coses subsisteixen en ell” (Colossencs 1:17) és el mateix que, com a nen humà, “progressava en coneixement, en estatura i en gràcia davant Déu” (Lluc 2:52). Això vol dir que sense Aquell “no existiria res del que existeix” (Joan 1:3), sent el mateix al qui van matar “penjant-lo en un patíbul” (Fets 5:30).

Si tot això ens revela l'amor de Crist per nosaltres, i l'amor de Crist per nosaltres no és més que una manifestació de l'amor del Pare per nosaltres, llavors no és d'estranyar que tinguem tantes raons per alegrar-nos i ser agraïts!

Llegeix Romans 8:38 i 39. En quina mesura el que hem llegit a l'estudi d'avui ens dona poderoses raons per confiar en el que Pau ens diu aquí?

L'AMOR DE L'ESPERIT

L'Esperit Sant ha estat incomprès, gairebé tant com el Pare. Alguns teòlegs creuen que l'Esperit és l'amor entre el Pare i el Fill. En altres paraules, que l'Esperit és simple afecte entre el Pare i el Fill. Això ho redueix a una relació entre dos membres de la Deïtat i nega que ell sigui un membre d'ella per si mateix.

Les Escriptures, però, revelen la seva personalitat. Els cristians es bategen en el seu nom juntament amb els del Pare i del Fill (Mateu 28:19). L'Esperit glorifica Crist (Joan 16:14) i convenç a la gent (Joan 16:8). Se'l pot contristar, agraviar (Efesis 4:30). És Consolador (Joan 14:16), Defensor (*BCI*) i Protector (*BM*). Ensenya (Lluc 12:12), intercedeix (Romans 8:26) i santifica (1 Pere 1:2). Crist va dir que l'Esperit guia el poble cap a la veritat plena (Joan 16:13).

En síntesi, l'Esperit Sant és Déu, com ho són el Pare i el Fill. Junts, formen un sol Déu.

Tot allò que l'Esperit fa revela l'amor diví. Quines són algunes de les coses que fa? Lluc 12:12; Joan 16:8-13; Fets 3:2.

La major evidència que l'Esperit Sant és Déu és l'encarnació de Crist. Jesús va néixer de l'Esperit Sant (Mateu 1:20). Només Déu podia “crear” d'aquesta manera.

L'Esperit Sant va poder realitzar dos miracles oposats per Crist. Primer, va portar al Crist omnipresent al si de Maria; el mateix Crist que va ascendir físicament al cel amb cos humà, confinat dins d'aquest cos. En segon lloc, l'Esperit torna a portar al Crist confinat per la seva humanitat i, en un altre miracle inexplicable, fa que estigui present per als cristians de tot el món.

De manera que l'Esperit Sant, juntament amb el Pare i el Fill, està treballant en el nostre favor. “La Divinitat es va commoure de pietat per la humanitat, i el Pare, el Fill i l'Esperit Sant es van donar a si mateixos a l'obra de formar un pla de redempció” (*CSS 219*).

El Pare, el Fill i l'Esperit Sant ens estimen de la mateixa manera i treballen per tal de salvar-nos per al Regne etern de Déu. Com podrem descuidar una salvació tan gran?

Quant consol podem obtenir del fet que el Pare, el Fill i l'Esperit Sant treballen junts pel nostre benestar etern?

LA SEGURETAT DE LA SALVACIÓ

Alguns adventistes del setè dia es pregunten si seran salvats. Els falta seguretat i anhelen conèixer el seu futur, en termes de vida eterna. S'esforcen per ser bons, però es queden curts. Miren introspectivament i és poc allò que troben que els animi en la seva experiència de vida.

Quan veiem la immensa esquerda entre el caràcter de Jesús i el nostre, o quan llegim un versicle com “la porta que duu a la vida és estreta, i el camí és angost; per això pocs la troben” (Mateu 7:14), qui no té moments en què es pregunta si ho aconseguirà?

Per tal d'estar preparats per al temps de la fi, hem de comptar amb la seguretat de la salvació en el present. Hem de delectar-nos en la realitat de la salvació per a enfrontar el futur sense por. Com hem vist, tota la Deïtat treballa per salvar-nos i, per tant, podem i hem de viure amb la seguretat de la nostra salvació.

Llegeix els següents versicles. Quina esperança i garanties extraiem d'ells pel que fa a la salvació, i allò que Déu ha fet per nosaltres i el que promet fer?

Salms 91:15, 16

Joel 2:31, 32

Joan 10:28

Romans 10:9-13

1 Joan 5:11-13

Se'ns diu, i fins i tot se'ns ordena, portar una vida santa, però aquesta vida és el resultat d'haver estat salvats per Crist, no el mitjà per aconseguir aquesta salvació. Encara que hem de ser fidels, inclús fins a la mort, sempre hem de dependre del do diví com la nostra única esperança de salvació. El poble de Déu serà trobat fidel i obedient en els darrers dies, una fidelitat i una obediència que sorgeixen de la seguretat d'allò que Crist ha fet per ell.

L'EVANGELI ETERN

Llegeix Apocalipsi 14:6 i 7. Què és el “l'evangeli etern”?

A l'evangeli se l'anomena “etern”. Aquesta és una altra evidència que Déu no canvia. Un Déu immutable té un evangeli immutable. Aquest evangeli etern els dona seguretat a tots els qui estiguin disposats a acceptar-l'ho. L'evangeli revela l'amor immutable de Déu, i és aquest missatge el que necessita arribar al món. Tots han de tenir una oportunitat per escoltar-lo i necessiten fer-ho, de manera que Déu ha cridat al seu poble a difondre'l.

“Ja que ens escollí en ell abans de la creació del món perquè li estiguéssim consagrats i fóssim sense defecte davant els seus ulls. Per amor ens predestinà a ser adoptats com a fills seus, per mitjà de Jesucrist, segons la benevolència del seu disseny” (Efesis 1:4, 5). Què ens diu això sobre com d’“etern” és l'evangeli?

Escollits en ell “abans de la creació del món”. Parlant de evangeli “etern”! Fins i tot abans de la creació d'aquest món, el pla de Déu era que tinguéssim salvació en ell.

Reflexiona en algunes d'aquestes paraules: “escollit”, “consagrats”, “predestinats”, “sense defecte”, “adopció”. En aquests dos versicles, observa l'èmfasi del desig de Déu que tinguem vida eterna “en ell”. I el fet que Déu hagi fet tot això en l'eternitat passada (*veure també* 2 Tessalonicencs 2:13; 2 Timoteu 1:9) apunta clarament a la seva gràcia, en mostrar que la nostra salvació no prové d'alguna cosa que puguem fer ni de cap mèrit que tinguem com a criatures, sinó com un acte que sorgeix plenament del propi caràcter amant de Déu. De quina manera podria la salvació provenir d'alguna cosa que poguéssim fer, si vam ser escollits per ser salvats en ell fins i tot abans d'existir? Està en nosaltres decidir si l'acceptem o la rebutgem.

I com es manifesta aquesta decisió en la vida dels escollits? Sent “consagrats”^{*} i “sense defecte davant els seus ulls” (Efesis 1:4). Per això també vam ser escollits.

Som cridats a difondre l’“evangeli etern” al món com a part del missatge del temps de la fi abans del retorn de Crist. Per què hem de conèixer i experimentar la realitat de l’“evangeli etern” en la nostra vida abans de poder compartir-la amb els altres?

^{*} A BIC i BM: “sants”. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Podem tenir seguretat de la salvació, però no hem de ser presumptuosos al respecte. Existeix alguna cosa com una falsa seguretat de salvació? I tant que sí. I Jesús ho va advertir en dir: “No tots el qui em diuen: Senyor, Senyor, entraran en el Regne del cel, sinó els qui fan la voluntat del meu Pare celestial. Aquell dia n'hi haurà molts que em diran: Senyor, Senyor, no hem profetitzat en el teu nom, i en el teu nom, no hem expulsat dimonis, i en el teu nom, no hem fet molts miracles? Llavors jo els declararé: No us conec de res; allunyeu-vos de mi, els qui pratiqueu el mal” (Mateu 7:21-23).

Aquesta gent va cometre dos errors fatals. Primer, tot i les grans coses que havia fet en nom del Senyor, no va fer la voluntat del Senyor, que era obeir la seva llei. Jesús no va dir: “Aparteu-vos de mi” vosaltres que no esteu “sense pecat” o que no sou “sense culpa” o que no sou “perfectes”. Al contrari, els va descriure com “els qui heu fet el mal” (*BM*), una traducció d'*anomia*, o “sense llei”. En segon lloc, observa el seu èmfasi en si mateixos i en el que han aconseguit: *No vam fer això en el teu nom? O No vam fer allò en el teu nom? O No vam fer això altre, i tot en el teu nom també?* Si us plau! Com de lluny de Crist deuen estar per cridar l'atenció sobre les seves pròpies obres en un intent per justificar-se davant de Déu? Les úniques obres que ens salvaran són les de Crist, que ens són acreditades per la fe. Aquí està la nostra seguretat, no en nosaltres mateixos ni en les nostres obres, sinó només en allò que Crist ha fet per nosaltres. Vols seguretat? Descansa només en els mèrits de la justícia de Crist, i tindràs tota la seguretat que necessites.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Pel que sembla, Martí Luter va dir: “Quan em fixo en mi, no sé com puc ser fora de perill. Quan miro Jesús, no sé com puc perdrem”. Quin gran encert trobem en aquestes paraules? Per què és una bona idea conservar aquesta actitud sempre davant de nosaltres?
2. Reflexiona en aquesta idea que hem estat escollits per a la salvació fins i tot abans de la fundació del món. Per què això no vol dir que tots seran salvats? Si la gent no se salva, serà perquè Déu no la va escollir o per les decisions que va prendre? Analitza aquesta pregunta a classe.
3. La realitat del panorama de la Gran Controvèrsia, com ens ajuda a afrontar la realitat del mal fins i tot en un món al qual el Pare, el Fill i l'Esperit Sant estimen?

RESUM: La realitat de l'amor de Déu es manifesta en el seu pla per salvar als éssers humans, malgrat ells mateixos i fins i tot si no s'ho mereixen.

CRIST AL SANTUARI CELESTIAL

Dissabte 28 d'abril

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 8:3; Joan 1:29; Apocalipsi 5:12; Hebreus 7:1-28; 9:11-15; Levític 16:13; Hebreus 9:20-23.

PER MEMORITZAR:

“Déu l'exalçà eminentment i li donà el Nom que està per damunt de tot altre nom, perquè en el Nom de Jesús tots el éssers del cel, la terra i l'abisme dobleguin els genolls” (Filipencs 2:9, 10).

En parlar de Jesús al Santuari celestial, el llibre d'Hebreus diu: “Allà on Jesús, com a precursor, ha entrat per nosaltres, esdevingut ‘pontífex perpetu a la manera de Melquisedec’” (Hebreus 6:20).

L'Escriptura, especialment el Nou Testament, és molt clara sobre la funció de Crist com el nostre Gran Sacerdot al Santuari celestial, un paper que va assumir després d'haver completat la seva obra com el nostre sacrifici aquí a la Terra (*veure* Hebreus 10:12).

Aquesta setmana explorarem el ministeri de Crist en el Santuari celestial. La seva obra d'intercessió és essencial per a la preparació del seu poble per al temps de la fi. Se'ns va donar aquesta advertència important: “El poble de Déu hauria de comprendre clarament el tema del santuari i del Judici investigador. Tots necessiten conèixer per si mateixos el ministeri i l'obra del seu Gran Sacerdot. D'altra manera, els seria impossible exercitar la fe, tan essencial en els nostres temps, o ocupar el càrrec què Déu els ha confiat” (GC, “El Judici investigador”, pàg. 293 [542]).

Què fa Crist per nosaltres al Santuari celestial, i per què és tan important per a nosaltres comprendre-ho en aquests darrers dies?

SACRIFICI SUPREM

Estudiar el sacrifici suprem de Crist ajuda molt en la preparació dels creients per al temps de la fi. Sovint, els éssers humans miren cap a l'objectiu que tenen davant, i això té sentit. Però també és bo comprendre que l'objectiu està darrere d'ells. Parlem del Calvari. L'objectiu, que Jesús va arribar per a nosaltres, és irreversible, definitiu, i ens dóna certesa de la meta que tenim per davant.

Llegeix Romans 8:3; 1 Timoteu 1:17 i 6:16; i 1 Corintis 15:53. Per què Déu envià el seu Fill al món?

Déu va enviar a Crist perquè fos una ofrena pel pecat, per condemnar el pecat en la carn. Què vol dir això? Com a ésser immortal, Crist no podia morir. Per tant, el Senyor es va fer humà i va assumir la nostra mortalitat sobre ell mateix perquè, en efecte, pogués morir com el nostre Substitut.

Tot i que era diví, i encara que era Déu en la seva naturalesa, Jesús va assumir “la condició d'home” i es va humiliar a si mateix, fent-se “obedient fins acceptar la mort” a la Creu (*veure* Filipencs 2:6-8). D'una manera que només Déu sap, la divinitat de Crist no va morir quan Jesús va morir a la Creu. D'alguna manera que s'escapa a la comprensió humana, la divinitat de Jesús va estar inactiva durant els nou mesos al ventre i en els dies de la tomba; i durant la seva vida i ministeri aquí a la Terra Jesús mai va utilitzar la seva divinitat per ajudar la seva humanitat.

Llegeix Lluc 9:22. Què ens diu sobre la intencionalitat de la mort de Crist?

Crist va néixer per morir. Podem imaginar que mai hi va haver un moment a l'eternitat en el qual ell hagi deixat de pensar en les burles, la flagel·lació, els assots i la punyent crucifixió que enfrontaria. Aquest és un amor sense parangó, incomprens i mai abans vist.

Què podem fer, com a éssers humans, davant d'aquest tipus d'amor, més que caure de genolls, i adorar amb fe i obediència? Què ens diu la realitat de la Creu sobre la inutilitat dels mèrits humans?

L'ANYELL DE DÉU

Llegeix Joan 1:29 i Apocalipsi 5:12 i 13:8. Quina és la imatge que aquests versicles tenen en comú i quant important és aquesta imatge per ajudar-nos a entendre el pla de salvació?

Quan Joan Baptista va dir que Jesús era l'“Anyell de Déu”, estava fent una referència inconfusible al Santuari. Fins i tot més directament, estava fent referència a la mort de Crist pel pecat com l'únic compliment de tots els anyells (i de tots els altres animals sacrificats en el ritual del Santuari hebreu) que van morir com a sacrifici pel pecat. De fet, els quatre evangelis, més enllà del que ensenyen, en definitiva expliquen la història del que va fer Jesús en la seva funció d'Anyell de Déu que lleva els pecats del món.

Però la història de Jesús i la seva obra en favor de la nostra salvació no acaba en els evangelis, ni tan sols amb la seva mort i la seva resurrecció. Des del començament, el llibre d'Hebreus aborda el tema de Crist com el Gran Sacerdot al Santuari celestial després de la seva obra com Anyell sacrificial. Des de la primera menció en aquest paper després de la Creu (Hebreus 1:3), els següents capítols del llibre fan referència a Jesús com a Summe Sacerdot. La descripció de la seva obra al Santuari celestial es presenta amb luxe de detalls a Hebreus 7:1 al 28.

Llegeix Hebreus 7:1 al 28. Què diu l'autor sobre Jesús?

Encara que aquests versicles són molt profunds i rics, l'essència del que diuen és que Jesucrist té un sacerdocí millor que els sacerdots de la línia d'Aaron al servei del Santuari terrenal. Però ara, en lloc d'un sacerdocí terrenal en un santuari terrenal, tenim un Gran Sacerdot celestial que intercedeix per nosaltres al Santuari celestial. Llavors, quan ara fixem els ulls en Jesús, podem centrar-los en ell com el nostre Gran Sacerdot al Santuari celestial.

EL NOSTRE GRAN SACERDOT

Llegeix Hebreus 7:24 al 27, i 8:6. Quina gran esperança se'ns dóna en aquests versicles?

Crist pot salvar completament a causa de diverses qualitats que cap altre sacerdot podria tenir. Ell és Déu, i té autoritat per perdonar pecats. Té un sacerdoci permanent. Durant l'Era Cristiana, intercedeix tot el temps pel seu poble, amb la mateixa compassió amant que quan guaria als malalts i consolava als solitaris. També és humà, però va néixer sense pecat i mai va pecar. I, encara que és l'únic que no va cometre pecat, va morir sota el pes aclaparador de la suma total del pecat humà. Llavors només ell, com Déu-Home, pot intercedir pels pecadors en el Santuari celestial.

A més, aquests versicles mostren que el sacrifici de Crist va ser d'una vegada per sempre. Calia que passés una sola vegada, i va ser suficient per oferir salvació a cada ésser humà.

Al capdavant, si considerem qui va ser aquell que va morir a la Creu, amb una ofrena així, com no hauria de ser suficient per a cada ésser humà?

Llegeix Hebreus 9:11 al 15. Què va aconseguir Crist per nosaltres mitjançant la seva mort i ara en el seu ministeri celestial?

Hebreus 9:12 diu que Crist ha “obtingut una redempció eterna”. La paraula grega traduïda com “redempció” també significa “rescat” i “alliberament”. És la mateixa paraula que s'utilitza a Lluc 1:68, quan Zacaries va declarar que Déu “ha visitat el seu poble i l'ha redimit”. La referència a la sang de Crist (la sang de l'únic sacrifici suficient) significa que va ser Crist, com Anyell sacrificial, el qual va obtenir aquesta redempció, aquest alliberament. I allò grandios de l'evangeli és que Crist va obtenir aquest alliberament i aquesta redempció, no per a si mateix, sinó per a nosaltres, i es torna eficaç per a tots els qui accepten el sacrifici de Crist en favor seu.

Medita en la idea que Crist va obtenir “redempció eterna” per a nosaltres, i tot seguit d'haver complert amb això va iniciar la seva obra al Santuari celestial al nostre favor. Quina esperança ens ofereix això amb respecte al que Crist està fent per nosaltres en el Santuari celestial?

EL NOSTRE INTERCESSOR

Tot i que el pecat havia comportat una terrible separació entre Déu i la humanitat, la mort sacrificial de Crist ens porta a Déu sent éssers humans, i podem seguir tenint accés a ell. Llegeix Efesis 2:18 i 1 Pere 3:18.

“La qual [l'esperança] tenim com a àncora de l'ànima, segura i ferma, que entra fins a l'interior darrere el vel, on, com a precursor, entrà per nosaltres Jesús, fet Gran Sacerdot segons l'ordre de Melquisedec, per sempre” (Hebreus 6:19, 20, SBT). Segons aquests versicles, què va fer Jesús per a nosaltres?

Llegeix Hebreus 9:24. Què diu aquest versicle que inclou l'obra de Crist?

Jesús és el precursor perquè va entrar com el nostre Representant al Santuari celestial, fins i tot en la mateixa presència de Déu, *per a nosaltres*. És a dir, Jesús està dret davant el Pare, ministrant els mèrits de la seva expiació, la “redempció eterna” que ell ha “obtingut” en el nostre favor.

Sí, quan acceptem Jesús, els nostres pecats són perdonats, i ens presentem davant Déu perdonats i nets. Però això no treu que, fins i tot després d'haver-nos fet cristians, de vegades encara pequem, malgrat totes les meravelloses promeses de victòria. En aquests casos, Jesús intercedeix com el nostre Gran Sacerdot al cel. Ell representa davant el Pare el pecador penedit, no invocant els nostres mèrits (perquè no en tenim cap) sinó els seus en el nostre favor. “D'on se segueix que també pot salvar definitivament tots els qui per mitjà d'ell s'acosten a Déu, ja que viu intercedint sempre a favor d'ells” (Hebreus 7:25).

Quin cristià que hagi nascut de nou no sent la necessitat de la misericòrdia i la gràcia de Crist? És a dir, tot i la nova vida que tenim en Jesús, tot i els meravellosos canvis en la nostra existència, qui no s'adona de la necessitat constant de perdó? Per què, llavors, el saber que Crist és el nostre Gran Sacerdot és tan preciós per a nosaltres?

EL DIA DE L'EXPIACIÓ

El llibre d'Hebreus ens ensenya que el servei del Santuari terrenal hebreu era un model del Santuari celestial, Santuari que Crist va inaugurar quan va entrar en ell com el nostre Gran Sacerdot. El servei terrenal, amb els seus dos compartiments i els seus rituals de sacrifici i de purificació, era “figura i ombra de les coses celestials, tal com foren revelats per Déu a Moisès quan estava a punt de fer el tabernacle” (Hebreus 8:5).

En el ritual del Santuari terrenal, es desenvolupava un ministeri en els dos compartiments, el Lloc Sant i el Lloc Santíssim; i de la mateixa manera, es desenvolupa el ministeri de Crist en el Santuari celestial. Al Santuari terrenal, el concepte de judici era representat pel Dia de l'Expiació, el resultat del qual era la purificació del Santuari, segons es descriu a Levític 16. Aquest era l'únic moment de l'any en què el Gran Sacerdot entrava al segon compartiment, el Lloc Santíssim (Levític 16:12-14) per fer una obra de purificació i expiació a favor del poble.

Llegeix Hebreus 9:20 al 23. Què necessita ser purificat i netejat, i per què això és una clara referència al ministeri de Crist del Dia de l'Expiació?

Els erudits s'han sorprès per l'afirmació que el Santuari celestial en si necessitava ser netejat o “purificat”. Però una vegada que això s'entén com una referència al Dia de l'Expiació, el problema desapareix. Hebreus 9:23 mostra que l'obra que Crist fa al Santuari celestial és la veritable expressió d'allò que el Gran Sacerdot terrenal feia al servei anual de l'Expiació al Santuari israelita. El ministeri del sacerdot terrenal en la purificació del Santuari terrenal prefigurava l'obra que algun dia Crist realitzaria al cel. El versicle no diu que aquesta purificació celestial va tenir lloc immediatament després de l'ascensió de Crist. A partir de l'estudi del llibre de Daniel, podem veure que aquesta fase del ministeri va començar l'any 1844. Així que, com a cristians que enfrontem els darrers dies, hem d'entendre la solemnitat de l'època on estem; però a més podem descansar en la seguretat del que Crist ha fet per nosaltres en el passat i el que està fent per nosaltres ara en el Lloc Santíssim del Santuari celestial.

El missatge del primer àngel declara: “Temeu a Déu i doneu-li glòria, perquè ha arribat l'hora del seu judici” (Apocalipsi 14:7). La realitat del Judici apunta a la proximitat de la fi. De quina manera aquesta realitat hauria d'afectar la manera en què vivim?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: El llibre d'Hebreus assenyala al Santuari terrenal com el model, el tipus, del que Crist faria per nosaltres a la Terra, com el nostre Sacrifici, i al cel, com el nostre Gran Sacerdot. El Santuari israelita sempre va ser una lliçó objectiva de l'evangeli. Havia d'ensenyar als jueus el pla de salvació, que incloïa el sacrifici, la intercessió, el judici i la fi del pecat. Mentrestant, el llibre de Daniel afegeix més llum per ajudar els lectors a comprendre la dimensió apocalíptica (del temps de la fi) de l'obra final de Crist al Santuari celestial. “Amb la seva èmfasi en la purificació, el Judici i la vindicació, les visions apocalíptiques de Daniel projecten el simbolisme del Dia de l'Expiació fins el mateix fi de la història de la Terra. La purificació està relacionada directament amb el Santuari celestial i amb l'obra del Messies com a Rei i Sacerdot. Les visions introdueixen l'element temps, fent possible per al lector la identificació d'un moment específic dins de la història de la salvació en el qual el Messies comença la seva obra de purificació final, judici i vindicació a la casa celestial de Déu” (*Tratado de teología adventista del séptimo día*, pàg. 447).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Observa aquesta cita d'Ellen G. White: “Així com a l'antiguitat els pecats del poble eren posats per fe sobre la víctima oferta, i per la seva sang es transferien figurativament al santuari terrenal, així també, en el nou pacte, els pecats dels qui es penedeixen són posats per fe sobre Crist, i transferits, de fet, al santuari celestial. I així com la purificació típica d'allò terrenal es complia amb l'eliminació dels pecats amb els quals havia estat contaminat, així també la purificació real d'allò celestial ha d'efectuar-se eliminant o esborrant els pecats registrats al cel. Però abans que això pugui complir-se, cal examinar els registres per determinar qui són els qui, pel seu penediment de pecat i la seva fe en Crist, tenen dret als beneficis de l'expiació complerta per ell” (*GC*, “Què és el santuari?”, pàg. 416 [473]).

Segons ella, quines són les dues coses que revelen qui són els qui tenen dret als “beneficis de l'expiació complerta per ell”? Per què és tan important que el poble de Déu entengui quins són aquests beneficis, especialment en les proves dels darrers dies?

2. Llegeix Levític 16:15 i 16. Quin és el significat de la sang? Què representava la sang? Per què la sang era tan important per al ritual del Dia de l'Expiació en aquells temps i què significa per a nosaltres avui?

RESUM: Crist encara està treballant per garantir el procés del Judici i preparar-nos pel Regne de Déu en els nostres cors i en la història.

EL “CANVI” DE LA LLEI

Dissabte 5 de maig

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 8:1; 7:15-25; Romans 7:1-14; Joan 20:19-23; Fets 20:6, 7; Daniel 7:23-25; Apocalipsi 13:1-17.

PER MEMORITZAR:

“Proferirà paraules contra l'Altíssim, maltractarà els seus sants, intentarà canviar els temps i la llei, i els sants seran deixats a les seves mans durant un temps, dos temps i la meitat d'un temps” (Daniel 7:25).

El tema de la Llei de Déu és fonamental per a la nostra comprensió dels esdeveniments dels darrers dies. Més específicament, el tema del quart Manament, el dia de repòs sabàtic. Encara que entenem que la salvació és només per fe i que el fet de guardar la Llei, incloent el dia de repòs, mai pot portar a la salvació, també comprenem que, en els darrers dies, l'obediència a la Llei de Déu, incloent el dia de repòs sabàtic, serà un senyal extern, una marca, de la nostra veritable lleialtat.

Aquesta distinció resultarà particularment òbvia enmig dels esdeveniments del temps de la fi, presentats a Apocalipsi 13 i 14, quan es formarà un conglomerat totpoderós de forces religioses i polítiques per imposar una falsa manera d'adoració als habitants del món. Tot això contrasta amb Apocalipsi 14:7, on el poble de Déu és cridat a “adora[r] el qui ha fet el cel, la terra, el mar i les fonts de les aigües”; és a dir, a adorar a l'únic Creador i a ningú més.

Aquesta setmana considerarem la Llei de Déu, especialment el dissabte, i tocarem temes relacionats amb l'intent de canviar aquesta Llei i el que això significa per a nosaltres, que ens preocupem per l'imminent final de la història mundial.

LA PROMETENÇA

Una de les més grandioses promeses de la Bíblia es troba a Romans 8:1 (*SBT*): “Per tant, ara no hi ha cap condemció per als qui són en Crist Jesús[, que caminen no segons la carn, sinó segons l'Esperit]”*. Aquestes paraules són com una mena de culminació, una conclusió per a un fil de pensament que apareix just abans. Únicament si estudiem el que va dir Pau just abans d'aquest versicle podrem captar millor l'esperança i la promesa que aquí trobem.

Llegeix Romans 7:15 al 25. Quina és l'essència del que Pau està dient en aquests versicles, que fa que el que expressa a Romans 8:1 sigui tan reconfortant?

Tot i que ha existit molt debat a la cristiandat sobre si Pau estava o no parlant específicament de si mateix com a creient, una cosa és certa: sens dubte Pau està parlant de la realitat del pecat. Tots, fins i tot els cristians, poden relacionar-se d'alguna manera amb la lluita a la qual Pau es refereix aquí. Qui no ha sentit l'atracció de la carn i del “pecat que habita en” ells, que els porta a fer el que saben que no han de fer, o no fer el que saben que haurien de fer? Per a Pau, el problema no és la Llei; el problema és la nostra carn.

A qui no li va passar que, tot i voler fer el correcte, va acabar fent el que estava malament? Fins i tot si Pau aquí no estigués parlant de la inevitabilitat del pecat en la vida d'un cristià nascut de nou, sens dubte presenta un argument fort en favor de la lluita permanent que s'enfronten tots els que procuren obeir Déu.

Així, sorgeixen les seves famoses paraules: “Miserable home de mi! ¿Qui m'alliberarà del cos d'aquesta mort?” (Romans 7:24, *SBT*). La seva resposta es troba en Jesús i en la gran promesa de “cap condemció” per al qui creu en Jesús i que, per gràcia, camina segons l'Esperit. Sí, els creients tenen problemes; sí, s'enfronten a temptacions; sí, el pecat és real. Però, per fe en Jesús, els que creuen ja no són condemnats per la Llei, i certament la obeeixen. Per tant, aprenen a caminar en l'Esperit i no “segons la carn”.

■ Torna a llegir els versicles d'avui. Com et veus reflectit en el que Pau està dient en aquests texts? Per què, llavors, Romans 8:1 és una prometença tan meravellosa?

* El text entre claudàtors [] és afegit al *Textus Receptus*. No a totes les versions de la Bíblia aquest text apareix. (Nota del traductor).

LA LLEI I EL PECAT

A l'estudi d'ahir vam analitzar textos que parlaven de la realitat del pecat per a tots, fins i tot als cristians (Romans 7:15-25). Als versicles anteriors a aquests, Pau es centra en la Llei, que mostra com de prevalent i de mortal és el pecat.

Llegeix Romans 7:1 al 14. Quina és la relació entre la Llei i el pecat? Què ens diuen aquests versicles sobre la impossibilitat de ser salvats per la Llei?

Dues qüestions importants es deriven del que Pau ensenya aquí. Primer, mostra que la Llei no és el problema. El Manament és “sant, just i bo”. El problema és el pecat, que porta a la mort. L'altre tema és que la Llei és impotent per salvar-nos del pecat i de la mort. La Llei assenyala el problema del pecat i la mort; per tant, en tot cas, la Llei fa que el problema del pecat i la mort sigui encara més evident; però, no ofereix res per resoldre el problema.

Només un lector superficial podria utilitzar aquests versicles per argumentar que la Llei –els Deu Manaments– ha estat anul·lada, mentre que ignora molts altres versicles que mostren que la Llei segueix en vigència avui. Això és el contrari a l'argument de Pau. Res del que Pau escriu aquí té sentit si la Llei va ser anul·lada. El seu argument funciona sota el supòsit que la Llei segueix en vigència, perquè aquesta assenyala la realitat del pecat i la consegüent necessitat de l'evangeli. “Què direm, doncs? La Llei equival a pecat? De cap manera! Amb tot, el pecat se'm va descobrir només per la Llei. De fet, jo hauria ignorat la maldat de la concupiscència si la Llei no hagués dit: ‘No desitjaràs’” (Romans 7:7).

Llegeix Romans 7:13 amb atenció. Què ensenya Pau no només sobre la Llei, sinó també sobre per què segueix sent necessària?

La Llei no produeix la mort; ho fa el pecat. La Llei és allò que mostra com de mortal és el pecat. És bona pel fet que assenyala el pecat, però no té respostes per a ell. Només l'evangeli té la resposta. El raonament de Pau és que, com a cristians, com salvats en Crist, ens cal servir “en la nova manera de l'Esperit” (Romans 7:6, *SBT*); és a dir, vivim en una relació de fe en Jesús al confiar en els seus mèrits i en la seva justícia per a la salvació (d'això es tracta tot el que va venir abans a Romans).

La teva pròpia experiència amb el compliment de la Llei ¿et demostra el teu necessitat de la gràcia de Déu?

DEL DISSABTE AL DIUMENGE?

Com adventistes del setè dia, sovint sentim que germans cristians d'altres confessions sostenen que la Llei ha estat eliminada; o que no estem sota la Llei, sinó sota la gràcia. No obstant això, el que realment estan dient és que només el quart manament ha estat eliminat; i molts ni tan sols estan dient això. El que volen dir, en canvi, és que el dia de repòs sabàtic ha estat reemplaçat pel primer dia, diumenge, en honor a la resurrecció de Jesús. I també creuen que tenen els textos per demostrar-ho.

A continuació, es presenten alguns dels versicles comuns del Nou Testament que molts cristians creuen que indiquen que el dia de repòs –el setè dia, a l'Antic Testament– va ser canviat pel primer dia al Nou Testament. A mesura que els llegim, hem de preguntar-nos si realment parlen d'un canvi de dia, o simplement estan descrivint esdeveniments que van ocórrer en el dia, però sense arribar al nivell de prescriure un canvi.

Llegeix Joan 20:19 al 23. Quina raó es dona perquè els deixebles estiguin reunits en aquest lloc? Què diuen aquests versicles en relació si era un culte d'adoració en honor de la resurrecció de Jesús, com alguns afirmen?

Llegeix Fets 20:6 i 7. Quina cosa, en aquests versicles, si n'hi ha, indica que el dissabte va ser canviat pel diumenge, el primer dia de la setmana? (Veure també Fets 2:46.)

Llegeix 1 Corintis 16:1 al 4. A part que, a la llar, s'havien de separar les ofrenes el primer dia de la setmana, què ensenya sobre el canvi de dissabte a diumenge?

Aquesta és l'essència de la “evidència” textual utilitzada per promoure la doctrina que el primer dia de la setmana va reemplaçar el dia de repòs sabàtic. Més enllà de descriure algunes ocasions on els creients es trobaven reunits per diverses raons en diumenge, cap versicle indica que aquestes reunions fossin cultes d'adoració celebrats el primer dia en reemplaçament del setè dia, el dissabte. Aquest argument simplement aplica, a la lectura d'aquests textos, la tradició cristiana de l'observança dominical, que té segles d'antiguitat. És posar quelcom en aquests versicles que mai va estar allà des d'un principi.

EL SETÈ DIA AL NOU TESTAMENT

Com vam veure ahir, els textos comunament utilitzats per promoure la idea que el diumenge va substituir al dissabte no diuen res d'això. De fet, cada referència al dissabte al Nou Testament revela que encara era observat com un dels Deu Manaments de Déu.

Llegeix Lluc 4:14 a 16; i 23:55 i 56. Què ens diuen aquests passatges sobre el dia de repòs sabàtic abans i després de la mort de Crist?

Observa que les dones que havien estat amb Crist “durant el dissabte van observar el repòs, segons el precepte” (Lluc 23:56). Òbviament, “el manament” (*SBT*) era el quart Manament, escrit en pedra al Sinai. Així que, de tot el que van aprendre en el temps que van estar amb Jesús, no hi ha indicis que hagin après una altra cosa que no fos guardar els Manaments de Déu, que inclouen el del dissabte. De fet, Crist va dir als seus deixebles: “Si m'estimeu, guardareu els meus manaments” (Joan 14:15). Els seus Manaments, que ell mateix havia guardat, incloïen el dissabte. Si el diumenge va reemplaçar el dissabte, aquelles dones no estaven assabentades d'això.

Llegeix Fets 13:14 i 42 al 44; i 16:12 i 13. Quines evidències donen aquests versicles per a l'observança del setè dia? Quines evidències donen per a l'observança del primer dia de la setmana?

En aquests textos no trobem cap evidència d'un canvi de dissabte a diumenge. Al contrari, indiquen clarament que els primers creients en Jesús guardaven el dissabte.

Fets 16:13 és especialment interessant, perquè es dona fora del context de la sinagoga. Els creients es trobaven a la riba d'un riu, on Timoteu i Pau “suposàvem que hi havia un lloc d'oració”. I a més ho feien en dissabte, molts anys després de la mort de Jesús. Si va ocórrer un canvi a diumenge, en aquests versicles no hi ha res que així ho indiqui.

De quina manera amable i no condemnatòria pots donar testimoni del dissabte als qui observen el diumenge?

L'INTENT DE CANVIAR EL DIA DE REPÒS

La Llei de Déu, els Deu Manaments, segueix en vigència (*veure* Jaume 2:10-12), i aquesta Llei inclou el dia de repòs sabàtic. Per què, llavors, tants cristians guarden el diumenge quan no hi ha justificació bíblica per a això?

Daniel 7 parla del sorgiment de quatre grans imperis: Babilònia, Medopèrsia, Grècia i Roma, sent aquest el quart i últim imperi terrenal. Després, de l'Imperi Romà sorgeix una banya més petita (Daniel 7:8). *Encara és part de l'Imperi Romà*, només que en una fase posterior. Quina altra cosa podria ser aquest poder sinó el papat, que va sorgir directament de Roma i, fins al dia d'avui, encara és part d'ell? Thomas Hobbes va escriure al segle XVII: “Si un home analitza l'original d'aquest gran domini eclesiàstic, fàcilment percebrà que el papat no és més que el fantasma del difunt Imperi Romà que, coronat, s'asseu sobre la seva tomba” (THOMAS HOBBS, *Leviathan*, pàg. 463).

Llegeix Daniel 7:23 al 25. Què ensenyen aquests versicles que ens ajuden a comprendre els orígens de l'observança de diumenge?

El llenguatge original, l'arameu, mostra en el versicle 25 que el poder de la banya petita “pretenia” canviar la Llei. Quin poder terrenal, de fet, pot realment canviar la Llei de Déu?

Tot i que els detalls exactes no són clars en la història, sabem que, sota la Roma papal, el dissabte va ser reemplaçat per la tradició de l'observança del diumenge, una tradició tan fermament arrelada que la Reforma Protestant l'ha mantinguda viva fins i tot fins al segle XXI. A l'actualitat, la majoria dels protestants encara guarden el primer dia de la setmana en comptes de seguir el mandat bíblic del setè dia.

Llegeix Apocalipsi 13:1 al 17, i compara amb Daniel 7:1 al 8, 21, 24 i 25. Quines imatges similars s'utilitzen en aquests versicles, que ens ajuden a entendre els esdeveniments dels darrers dies?

El llibre d'Apocalipsi utilitza símbols directament de Daniel, que incloïa imatges de l'última fase (papal) de Roma, i apunta amb això cap a la persecució del temps de la fi, que es desencadenarà sobre els que es neguin a “adorar” segons els dictats de les potències vistes en el llibre de Apocalipsi.

Llegeix Apocalipsi 14:6 i 7 (especialment el versicle 7, que reflecteix el llenguatge pres del quart Manament [Èxode 20:11]). De quina manera aquests textos ajuden a mostrar que el dissabte serà decisiu en aquesta crisi final sobre l'adoració, en el temps de la fi?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: El mateix drac, Satanàs, que va fer guerra contra Déu al cel (Apocalipsi 12:7), és el que fa guerra contra el poble de Déu a la Terra, els que “guarden els manaments de Déu” (Apocalipsi 12:17; 13:2, 4). De fet, el mateix Satanàs es converteix també en un objecte d'adoració (Apocalipsi 13:4). Així que, Satanàs tracta de continuar, a la Terra, la guerra contra Déu que va iniciar al cel. I l'atac a Déu es centralitza en el seu atac a la Llei de Déu.

“En el quart manament Déu es mostra com el Creador del cel i la terra i es distingeix de tots els déus falsos. Era un monument commemoratiu de l'obra de la creació; per això el setè dia fou santificat com a dia de descans per a l'home. Tenia la missió de recordar als homes que el Déu vivent és la font de tota l'existència, i objecte de reverència i adoració. Satanàs intenta convèncer els homes que abandonin la seva aliança amb Déu i obeeixin la seva llei. És per això que dirigeix els seus atacs contra el manament que presenta Déu com a Creador! (GC, “Una època de foscor espiritual”, pàg. 35 [57]).

Adorem al Senyor perquè ell és el Creador del “cel i la terra”, i el dissabte és el senyal fundacional de la seva creació, un senyal que es remunta a la mateixa setmana de la Creació (*veure* Gènesi 2:1-3). No és estrany que, en el seu atac a l'autoritat de Déu, Satanàs persegueixi el senyal principal i fonamental d'aquesta autoritat: el dissabte.

En els darrers dies, Déu tindrà sobre la Terra gent que es mantindrà resolta i ferma en la seva lleialtat vers a ell, una lleialtat manifestada en la seva obediència als seus Manaments; tots ells, incloent l'únic que específicament assenyala el Senyor com a Creador, l'únic [Déu]* que és digne de la nostra adoració.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quin és el problema amb aquells que parlen sobre la realitat del pecat i, en canvi, argumenten que la Llei de Déu ha estat abolida? Quina gran inconsistència pots assenyalar en aquesta línia de raonament?
2. Quina ha estat la teva experiència amb els que advoquen a favor del diumenge en comptes de dissabte? Quins arguments vas utilitzar i com de eficaços van ser? De quina manera contestes a l'argument comú que guardar el dissabte és un intent de salvació per les obres?
3. En conversar amb els altres sobre el dissabte i preparar-nos pels darrers esdeveniments, per què és important deixar clar que els reptes relacionats amb la “marca de la bèstia” encara no han passat?

RESUM: La Llei de Déu és l'element més visible i concret de la religió bíblica. I, tanmateix, és l'aspecte més polèmic i controvertit. Així, és en la Llei, i més concretament, en el dissabte, que aquesta fidelitat religiosa ha estat i serà provada.

* Text entre claudàtors [] afegit pel traductor. (Nota del traductor).

MATEU 24 I 25

Dissabte 12 de maig

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Mateu 24:1-25;
Apocalipsi 13:11-17; Mateu 7:24-27; Lluc 21:20; Mateu 25:1-30.

PER MEMORITZAR:

**“Perquè sorgiran falsos mèssies i falsos profetes, i faran grans senyals i prodigis, capaços d’enganyar, si fos possible, fins i tot els elegits”
(Mateu 24:24).**

A Mateu 24 i 25, Jesús revela importants veritats sobre la fi dels temps i sobre com preparar-se. En un sentit, aquests capítols contenen el que Crist va ensenyar sobre els esdeveniments finals. Alhora, en contemplar el futur més immediat, ell veu la destrucció imminent de Jerusalem, una tragèdia de proporcions catastròfiques per al seu poble.

En les paraules dites als seus deixebles, Crist no només els parla a ells, sinó també als seus seguidors de les generacions següents i, especialment, als de la darrera generació, que estarà viva quan ell torni. Jesús no pinta un quadre bonic. Guerres, rumors de guerra, pestilències, falsos Cristos i persecucions: aquesta serà la sort del món i de la seva església. Sorprenentment –o en realitat, no–, en mirar cap enrere, podem veure com d'exactes van ser les seves prediccions. Per tant, podem confiar en ell per a les prediccions que encara no s'han complert en la història ni en la nostra vida.

No obstant això, Jesús no només va advertir en quant a allò que vindria. A Mateu 25 va explicar paràboles que, si se les atén, prepararan al seu poble per quan vingui el “Fill de l'Home”. Sí, vindran temps difícils, però el Senyor prepararà a un poble amb el qual es trobarà quan torni.

UNA CONFIRMACIÓ PODEROSA DE LA PROFECIA

En els últims dies abans de la mort de Jesús a la creu, els deixebles van parlar amb ell a la muntanya de les Oliveres. Imagina't escoltar Jesús dir que el Temple serà destruït. Ningú sap exactament el que va passar per la ment dels deixebles, però les preguntes que van fer més endavant indiquen que van relacionar la destrucció del Temple amb “la fi del món” (Mateu 24:3).

Llegeix Mateu 24: 1 al 25. Quin missatge general va donar Jesús als seus seguidors sobre els darrers dies?

Mateu 24:1 al 25 deixa en clar que, entre altres coses, a Crist li preocupaven els enganys que confondrien al seu poble a través de les edats i fins al temps de la fi. Entre aquests enganys, va assenyalar a falsos profetes i falsos Cristos; i que alguns afirmarien representar Crist (falsos profetes), i altres dirien que són el Crist. I el terrible és que la gent els va creure i els creurà.

Hem vist una trista però poderosa confirmació de la Paraula de Déu. Al llarg de la història, i fins i tot en els nostres dies, hi ha hagut enganyadors que van dir: “Jo sóc el Crist”. Quina profecia tan notable! En viure en aquests temps, podem examinar els llargs segles d'història i veure (com no van poder fer-ho en l'època de Crist) quant exacta va ser aquesta predicció. Tampoc ens hem de sorprendre si aquest tipus d'enganys va en augment a mesura que ens acostem a la crisi final.

A més, en el context de la confessió de fe, observa com va descriure Jesús la condició del món. Des de l'època de Crist, en diverses èpoques de la història de la Terra, la gent va posar la seva esperança en coses que creia que eliminarien, o almenys reduirien en gran mesura, els patiments i l'afflicció de la humanitat. Ja sigui que es tractés de moviments polítics o de tecnologia, o de ciència o de raó, en un moment o altre, la gent ha posat gran esperança en què aquestes coses inaugurarien una utopia aquí a la Terra. Com ha demostrat un cop més el dolorós testimoni de la història, aquestes esperances sempre han resultat ser infundades. El món d'avui és exactament com Jesús va dir que seria. Les paraules de Crist, pronunciades fa gairebé dos mil anys, demostren quant equivocades són aquestes esperances.

Llegeix Mateu 24:25. Què podem extreure d'aquest versicle que ens ajudi a afirmar-nos en la nostra fe?

RESISTIR FINS A LA FI

Llegeix Mateu 24:9 i Apocalipsi 13:11 al 17. Quins paral·lelismes hi ha entre el que Jesús va dir a Mateu i el que Joan, per inspiració divina, va escriure a l'Apocalipsi?

La preocupació de Crist pel seu poble en el temps de la fi inclou un engany mundial que fa que les nacions s'oposin a la fe veritable i imposin una falsa adoració al món. Els qui romanguin fermes enfrontaran odi, tribulació i fins i tot la mort.

Llegeix Mateu 24:13. Quina és la clau per ser fora de perill, per ser fidel, fins i tot enmig de l'oposició mundial?

“Només qui hagi enfortit el seu esperit amb les veritats de la Bíblia podrà resistir a l'últim gran conflicte” (GC, “La nostra única salvaguarda”, pàg. 357 [651]). Aquesta declaració vol dir que tots els que fortifiquen la seva ment amb les veritats bíbliques no seran arrossegats per cap dels enganys del temps de la fi. Han d'estar fonamentats en el que és la veritat per a aquest temps; en cas contrari, els enganys els aclapararan.

Llegeix Mateu 7:24 al 27. Quina altra cosa és essencial per a romandre fidels a Déu?

És molt important estar fonamentats intel·lectualment en la Paraula de Déu, però, segons Jesús, això encara no és suficient per poder romandre fermes enmig de les proves que enfrontarem. Hem de *fer* el que vam aprendre; és a dir, hem d'obeir la veritat com és en Jesús. A la paràbola anterior, tots dos constructors van sentir les paraules de Jesús. La diferència entre ells, entre el durador i l'efímer, era en obeir allò que Jesús havia ensenyat.

Per què qui obeeix es manté ferm i qui desobeeix cau? Quina és la diferència que marca l'obediència perquè una persona es mantingui ferm en la fe?

UNA “ABOMINACIÓ DESOLADORA”

En el seu gran discurs sobre el temps de la fi, Crist crida l'atenció sobre “l'abominació desoladora” (Mateu 24:15, *SBT*), una imatge del llibre de Daniel (Daniel 9:27; 11:31; 12:11).

Déu anomena “abominació” a les greus violacions de la seva Llei, com la idolatria (Deuteronomi 27:15) o les pràctiques sexuals immorals (Levític 18:22). Per tant, aquesta “abominació desoladora”^{*} implicava una mena d'apostasia religiosa.

Llegeix Mateu 24:15 i Lluc 21:20. En quin sentit aquests versicles ens ajuden a entendre millor què va voler dir Jesús amb l'expressió “abominació desoladora”?

Aquests dos versicles aclareixen que la predicció de Jesús inclou, en un sentit més immediat, la terrible destrucció que vindria sobre Jerusalem l'any 70 d.C., quan la Roma pagana destruiria no només la ciutat, sinó també el temple sagrat.

No obstant això, hi ha un segon compliment d'aquesta profecia en la qual els esdeveniments més immediats, com la destrucció de Jerusalem, constitueixen un tipus dels esdeveniments futurs del temps de la fi. “Crist veié en Jerusalem un símbol del món endurit en la incredulitat i la revolta que s'afanyava per trobar-se amb els judicis retributius de Déu” (*GC*, “La destrucció de Jerusalem”, pàg. 18 [24]).

A Daniel 12:11 i 11:31, l’“abominació desoladora” apareix en relació amb l'última fase de Roma, la fase papal, en la qual s'estableix un sistema alternatiu de mediació i salvació, que busca usurpar allò que Crist va fer i fa per nosaltres en el Santuari celestial.

Daniel 8, especialment els versicles 9 al 12, ajuda a situar aquests esdeveniments en el seu context històric, amb un poder romà en dues fases. La primera fase, vista en la ràpida expansió horitzontal de la banya petita (Daniel 8:9), mostra el vast imperi de la Roma pagana. A la segona fase (Daniel 8:10-12), la banya petita creix verticalment, enderrocant algunes de les estrelles (perseguint al poble de Déu), i engrandint-se contra el “príncep de la milícia” (Daniel 8:11), Jesús. Això representa la fase papal, que va sorgir de la caiguda de l'Imperi Romà pagà, però segueix sent Roma. (Per això un símbol, la banya petita, representa les dues fases del mateix poder). El judici a Daniel 7:9 i 10, la purificació del Santuari a Daniel 8:14 i els senyals al cel de Mateu 24:29, tot apunta a la intervenció de Déu en favor del seu poble en els darrers dies.

* A *BEC*: “objecte abominable de la devastació”. (Nota del traductor).

LES DEU VERGES

Després del seu discurs de Mateu 24 sobre els senyals de la seva vinguda, Jesús parla, a Mateu 25, quan preparats hem d'estar per a això.

Llegeix, a Mateu 25:1 al 13, la paràbola de les deu verges. Què està dient Jesús aquí que hauria d'ajudar a entendre com podem estar preparats per al seu retorn?

Jesús comença aquesta part del seu discurs parlant de deu verges. El mot “verges” suggereix que representen els qui professen ser cristians, que no estan del costat de Satanàs en el conflicte. Encara se'ls compara amb el Regne del cel (Mateu 25:1), en el temps de la fi, totes s'adormen (Mateu 25:5). Crist ja havia advertit que calia vetllar (Mateu 24:42), o mantenir-se desperts, per no ser rebutjats quan ell tornés.

Les deu verges tenien llànties i totes sortiren a rebre el nuvi, el que significa que totes estaven esperant la seva vinguda. Hi va haver un retard, i totes les que creien en la seva vinguda es van adormir. Tot d'una, en la foscor de la nit, totes es van despertar: venia el nuvi (Mateu 25:1-6).

Les verges insensates es van sobresaltar: l'arribada del nuvi les va trobar desprevingudes. Per què? Algunes versions diuen que “les nostres llànties s'han apagat” (Mateu 25:8). Altres versions, més fidels a l'original grec, diuen que les llànties “s'apaguen” o “estan a punt d'apagar-se”*. Encara hi havia una flama parpellejant. Encara tenien una mica d'oli, però no prou com per estar preparades per trobar-se amb Crist.

Llavors, quin és el problema?

Aquestes verges representen els cristians que esperen que Crist torni, però tenen una experiència superficial amb ell. Tenen una mica d'oli, l'Esperit obra d'alguna manera en la seva vida, però només és un parpelleig; estan satisfets amb poc quan necessiten molt.

“L'Esperit obra en el cor de l'home d'acord amb el seu desig i consentiment, implantant-hi una nova naturalesa. Però, les persones representades per les verges imprudents es van acontentar amb una obra superficial. No coneixen a Déu. No han estudiat el seu caràcter; no han mantingut comunió amb ell. Per tant, no saben com confiar, com mirar i viure. El seu servei a Déu degenera en formulisme” (PVG 338).

Com podem mirar-nos a nosaltres mateixos i assegurar-nos que no estem cometent els mateixos errors que aquestes persones? Si ens veiem en aquest paper, de quina manera podem canviar?

* Traducció del *Nou Món de les Escripures Gregues Cristianes*. Editada per Watchtower Bible and Tract Society of New York, Inc., 2017 (<https://www.jw.org/cat/publicacions/biblia/>). (Nota del traductor).

COM UTILITZAR ELS TEUS TALENTS

Llegeix Mateu 25:13 al 30. Quin paper juga l'ús dels nostres dons en la nostra preparació per al retorn de Crist?

Encara que Jesús va explicar una paràbola diferent de l'anterior, ambdues parlen d'estar a punt per al retorn de Crist. Les dues tracten dels qui estaven preparats i dels que no. I totes dues mostren el destí dels qui, per la seva pròpia negligència espiritual, van enfrontar la perdició eterna.

Així com l'oli representa per a les deu verges l'Esperit Sant, les monedes d'or (Mateu 25:15, *NVI*) representen talents, que és la paraula grega (*talanta*) en l'idioma original. “Els talents representen dons especials de l'Esperit com també els naturals” (*CBA* 5:498).

Tots els servents de la paràbola havien rebut béns del seu senyor. Observa, a més, que eren béns de l'amo (Mateu 25:14), que els van ser confiats “a cadascun segons la seva capacitat” (Mateu 25:15). Els dons que van rebre van ser donats en fideïcomís; en realitat, aquests servents eren majordoms del que no posseïen, eren responsables. Per això, quan el senyor va tornar, “va passar comptes amb ells” (Mateu 25:19, *SBT*).

Els dons espirituals provenen de l'Esperit Sant (*veure* 1 Corintis 12:1-11, 28-31; Efesis 4:11). Hi ha una bona notícia per als qui pensen que tenen el do menor. Els dons mai es reben sense rebre també al Dador. Per tant, aquestes persones reben el seu do en rebre el do més gran: l'Esperit Sant.

Els dons ja són nostres en Crist, però la nostra possessió real depèn de la recepció de l'Esperit Sant i de la nostra entrega a ell. Aquí és on el servent infructuós va cometre l'error. Se l'hi va donar un do, però no va fer res amb ell. No va desenvolupar el seu do. No va fer un esforç per prendre el que havia rebut per gràcia per fer alguna cosa amb allò. Com a resultat, Jesús [l'amo de la paràbola]* el va cridar “mal servent i gandul!” (Mateu 25:26), una condemna impactant.

Jesús va explicar aquesta paràbola en el context dels darrers dies i del seu retorn. Què ens ensenya, llavors, pel que fa a la importància de l'ús dels nostres talents a fi d'estar preparats per als últims dies?

* [Text afegit pel traductor]. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “L'home que va rebre un sol talent ‘va fer un clot a terra i hi va colgar el diner del seu senyor’.

”Qui havia rebut el do més petit va ser qui va deixar el seu talent sense millorar. Aquí es dona un advertiment a tots els qui senten que la petitesa dels seus talents els excusa de servir a Crist. Si poguessin fer alguna cosa gran, com de joiosament ho emprendrien; però a causa que només poden servir en coses petites pensen que estan justificats en no fer res. En això s'equivoquen. El Senyor està provant el caràcter per la manera en com es distribueix els dons. L'home que deixa d'aprofitar el seu talent demostra que és un servent infidel. Si hagués rebut cinc talents, els hauria enterrat talment com va enterrar l'únic que va rebre. El mal ús d'un sol talent va mostrar que menyspreava els dons del Cel.

”“Qui és fidel en coses sense importància, també és fidel en coses de molta vàlua’ (Lluc 16:10). La importància de les coses petites és, sovint, menyspreada a causa de la seva petitesa; però elles proveeixen una gran part de l'actual disciplina de la vida. En realitat, en la vida cristiana no hi ha res que no sigui essencial. L'edifici del nostre caràcter es veurà ple de riscos si menyspreem la importància de les coses petites” (PVGGM 290).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quines han estat algunes de les ideologies i ideals que la gent creia que produirien una utopia a la Terra? Quines van ser aquestes idees i per què, sense excepció, totes van fracassar?
2. Què hi ha, en l'obediència que Déu ens demana, que enforteix la nostra fe? És a dir, per què la fe sense les obres corresponents “és morta” (Jaume 2:26)? Tenint en compte el tipus de proves que els espera als qui “guarden els manaments de Déu” (Apocalipsi 14:12), per què és tan important que ens preparem ara per al que vindrà quan menys ho esperem?
3. Medita en la història de les deu verges. El fet que, a primera vista i de diverses maneres, totes es veien iguals i van actuar de la mateixa manera, per què hauria de ser una advertència per a nosaltres? De quina manera podem assegurar-nos de no autoenganyar-nos com els necis?
4. Què vol dir que, si és possible, fins i tot “els escollits” serien enganyats? Què entenem per “els escollits”? (veure Mateu 24:31; Romans 8:33; Colossencs 3:12). Què ens diu això sobre quant grans seran els enganys?

RESUM: Les darreres paraules de Jesús abans de la seva crucifixió són seriosos advertiments del judici dels temps finals i del destí del món sencer.

ADOREU EL CREADOR

Dissabte 19 de maig

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Apocalipsi 14:6, 7; Mateu 24:14; Gàlates 3:22; Lluc 23:32-43; Gènesi 22:12; Apocalipsi 14:8-12.

PER MEMORITZAR:

“Vaig veure també un altre àngel que volava pel mig del cel portant una bona nova eterna per a proclamar-la als pobladors de la terra, a tota nació, raça, llengua i poble” (Apocalipsi 14:6).

Com a cristians i adventistes del setè dia, creiem en el concepte bíblic de “la veritat present” (2 Pere 1:12). És bàsicament la idea que Déu revela la veritat a la humanitat en el moment en què es necessita i que al llarg de les edats el Senyor dóna cada vegada més llum. La primera promesa de l'evangeli, a Gènesi 3:15, li va revelar a la parella caiguda que l'esperança vindria a través de la llavor de la dona. La promesa que Abraham arribaria a ser “una nació gran i poderosa, i en ell seran beneïdes totes les nacions de la terra” (Gènesi 18:18, *SBT*), és una revelació més completa de la promesa de l'evangeli. La vinguda de Jesús, que va proclamar que “el Fill de l'Home no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per a molts” (Marc 10:45) és, per descomptat, una revelació encara més gran de la veritat de l'evangeli.

Avui creiem que el missatge dels tres àngels, d'Apocalipsi 14:6 al 12, és “la veritat present” per als que viuen en els darrers dies abans del retorn de Crist i el compliment de totes les nostres esperances com a cristians.

Aquesta setmana ens centrarem particularment en el missatge del primer àngel, ja que conté veritats fonamentals per a aquells que tracten de mantenir-se fidels enmig dels perills del temps de la fi.

LA UNIVERSALITAT DE L'EVANGELI

Llegeix Apocalipsi 14:6; i Mateu 24:14 i 28:19. Quin tema en comú es troba en aquests versicles? De quina manera aquests versicles en conjunt ens ajuden a entendre com d'important és l'abast i el testimoni del nostre propòsit com a església?

D'alguna manera, es pot dir que el missatge del primer àngel és la Gran Comissió (Mateu 28:19) donada ara en el context dels darrers dies. De fet, és “la veritat present”.

Observa que els tres passatges emfatitzen el fet d'arribar a tothom, a “totes les nacions”, i a “tota nació, tribu, llengua i poble”. En altres paraules, aquest missatge és d'abast universal. Tots han de sentir-l'ho.

Llegeix Gàlates 3:22. Què diu aquest versicle que ens ajuda a comprendre per què tothom necessita sentir l'evangeli?

La universalitat del pecat explica la universalitat de la nostra missió i crida. “Tota nació, tribu, llengua i pobl” ha comès un error, ha violat la Llei de Déu, que “el va tancar tot sota pecat”. La caiguda d'Adam a l'Edèn ha impactat en cada ésser humà; cap nació, tribu o poble ha estat immune. Tots afrontem les conseqüències immediates del pecat i, llevat que es proveís un remei, tots enfrontaríem la conseqüència final: la mort eterna.

Sens dubte, es va proveir aquest remei: la vida, la mort, la resurrecció i el ministeri al Santuari celestial de Jesús, que és l'única solució al problema del pecat. Tothom necessita conèixer la gran esperança d'allò que Déu els ha ofert en Jesucrist. Per això, els adventistes del setè dia han anat per tot el món, tractant de portar el missatge de Jesús als qui encara no l'han escoltat.

Per què la difusió del missatge evangèlic als altres és tan beneficiós espiritualment per als qui l'escampen? És a dir, per què ajudar els altres és una de les millors formes d'estar preparats per a la vinguda de Jesús?

EL LLADRE A LA CREU I L'“EVANGELI ETERN”

A Apocalipsi 14:6, el missatge que ha de proclamar-se al món és “l'evangeli etern”. És un missatge d'esperança per a les persones d'un món que, en si, no ofereix absolutament cap esperança.

Llegeix Lluc 23:32 a 43. Com revela aquesta història la gran esperança de l'“evangeli etern” per a tots els pecadors?

En escriure sobre el lladre, Ellen G. White va dir que, encara que no era un criminal empedreït, havia estat tractant d'“ofegar la seva convicció sobre Jesús”, i s'havia “enfonsat més i més en el pecat, fins que va ser arrestat, jutjat com criminal i condemnat a morir a la creu” (DTG 697).

No obstant això, què va passar amb ell? Mentre penjava de la creu, el lladre va tenir una espurna de qui era Jesús, de manera que va clamar: “Recorda't de mi quan arribis al teu regne” (Lluc 23:42).

I, com li va respondre Jesús? Li va dir: *Bé, amic, m'agradaria ajudar-te, però no hauries d'haver reprimat les teves conviccions enfonsant-te cada vegada més en el pecat?* Jesús, va citar un dels seus sermons anteriors: “Si la vostra justícia no supera la dels mestres de la Llei i la dels fariseus, no entrareu pas al Regne del Cel” (Mateu 5:20)? És que Jesús, d'alguna manera, va portar a col·lació els errors passats del lladre?

No. Al contrari, Jesús es va dirigir a aquest criminal, aquest lladre amb un caràcter defectuós que no tenia res a oferir del costat de la justícia i que abans l'havia estat maleïnt (Mateu 27:44). En veure'l com un home nou, Jesús bàsicament li va dir: *Et dic, ara mateix, et dono la seguretat, ara mateix, que el teu pecat, els teus delictes, les teves faltes, et són perdonats*, i per tant “seràs amb mi al paradís” (Lluc 23:43).

Aquest és l'“evangeli etern”, el fonament del missatge del primer àngel. Sense aquesta veritat, res del que ensenyem sobre la Llei, el dissabte o l'estat dels morts té importància. De què serveixen aquests ensenyaments sense que l'“evangeli etern” estigui al cor de totes elles?

■ Quina esperança pots obtenir d'aquesta història?

TEMEU DÉU I DONEU-LI GLÒRIA

Després de parlar de la proclamació de l'“evangeli etern” a tot el món, el missatge del primer àngel s'expandeix en aquest missatge. En proclamar l'“evangeli etern”, hem d'incloure les veritats que formen part d'aquest missatge de l'evangeli per a aquest temps. En altres paraules, la “veritat present” per als darrers dies també inclou Apocalipsi 14:7.

Llegeix Apocalipsi 14:7. Què vol dir témer a Déu i donar-li glòria? Com farem això? Com encaixen aquests conceptes amb l'evangeli?

Témer a Déu i donar-li glòria no són conceptes inconnexos. Si realment temem Déu en el sentit bíblic, li donarem glòria. Una cosa hauria de portar directament a l'altra.

Llegeix Gènesi 22:12, Èxode 20:20, Job 1:9, Eclesiastès 12:13 i Mateu 5:16. De quina manera aquests versicles ens ajuden a entendre el que significa “temeu a Déu” i de quina manera això es relaciona amb donar-li glòria?

En aquests versicles, la idea de témer a Déu està vinculada a l'obediència, i quan obeïm a Déu, quan fem el correcte, li donem glòria. Encara que sovint es diu que témer a Déu és reverenciar-lo, hauria de ser més profund que això. Se'ns diu que *temem* a Déu. Som éssers caiguts. Som pecadors. Mereixem la mort. Qui alguna vegada no s'ha vist sorprès en adonar-se de la maldat dels seus actes i allò que ells mereixerien a mans d'un Déu just per aquestes obres? Aquest és el *temor de Déu*. I és la por que ens porta en primer lloc a la Creu a la recerca de perdó, i en segon lloc a reclamar el poder de Déu per a netejar-nos del mal, que, si no fos per la Creu, ens faria perdre la nostra ànima (*veure* Mateu 10:28).

Quina ha estat la teva experiència amb el temor de Déu? En quin sentit una bona dosi d'aquest temor podria ser bo per a nosaltres espiritualment, i ens ajudaria a prendre més seriosament la nostra fe i el que Déu ens demana?

L'HORA DEL SEU JUDICI HA ARRIBAT

En el missatge del primer àngel, la idea de témer a Déu i donar-li glòria està relacionada amb el Judici (Apocalipsi 14:7). Si hi ha un ensenyament clar a la Bíblia, és el que Déu és un Déu de justícia i de judici. Un dia, el judici i la justícia, tan escassos en aquest món, certament arribaran.

No és d'estranyar que la gent necessiti témer a Déu.

I per això l'“evangeli etern” també inclou la realitat del Judici. Quina és la relació entre aquests dos elements? Si l'evangeli expressa “bones noves”, significa que, encara que tots som pecadors i transgredim la Llei de Déu, quan arribi el Dia del Judici, com el lladre a la creu, no enfrontarem la pena ni el càstig que mereixem pel nostre pecat i transgressió.

Llegeix Mateu 12:36, Eclesiastès 12:14, Romans 2:6 i 1 Corintis 4:5. Després, fes-te aquesta pregunta: Com de bé m'aniria si em valgués dels meus propis mèrits?

El Déu que coneix el nombre de cabells del nostre cap jutjarà el món. Però és precisament per això que l'“evangeli etern” és una bona notícia. El Judici arriba, però no hi ha “condemnació” per als fidels seguidors de Jesús, els neteats, els santificats i justificats en el nom del Senyor Jesús (*veure* 1 Corintis 6:11), perquè Jesucrist és la seva justícia, i la seva justícia és el que els fa tirar endavant en aquest judici.

“L'home per si mateix no pot fer front a aquestes acusacions. Amb les seves robes tacades de pecat, confessa la seva culpabilitat davant de Déu. Però Jesús, el nostre advocat, presenta una súplica en favor de tots els que mitjançant el penediment i la fe li han confiat la cura de les seves ànimes. Intercedeix per la seva causa i venç al seu acusador amb els poderosos arguments del Calvari. La seva perfecta obediència a la Llei de Déu, tot i fins a la mort de creu, li ha donat tot poder al cel i a la Terra, i ell demana al seu Pare misericòrdia i reconciliació per a l'home culpable” (*EJ 228*).

Què ens ensenya la realitat del Judici sobre la nostra absoluta necessitat de perdó? Com pots aprendre a donar-los als qui t'han fet malament la mena de gràcia i perdó que Déu ens ofereix a través de Jesús?

ADOREU EL QUI HA FET EL CEL I LA TERRA

Torna a llegir Apocalipsi 14:6 i 7. Quins són els elements específics trobats en el missatge del primer àngel i com es relacionen entre si?

Juntament amb l'evangeli, la crida a donar testimoni al món i la crida a témer a Déu i a donar-li glòria està la crida a adorar Déu com a Creador. I no és d'estranyar. Tots aquests altres aspectes de la “veritat present” (l'evangeli etern, la crida a donar testimoni, el Judici), què signifiquen al marge de Déu com el nostre Creador? Aquestes veritats, i totes les altres veritats, sorgeixen de la veritat fundacional que el Senyor és qui va fer totes les coses. En adorar el Senyor com a Creador, estem tornant a la base del que significa ser un ésser humà, estar viu i, a diferència de qualsevol altra criatura terrenal, ser fet a la imatge de Déu. En adorar el Senyor com a Creador, reconeixem la nostra dependència d'ell per a la nostra existència i per a la nostra futura esperança. Per això és tan important guardar el dissabte. És un reconeixement especial que només Déu és el nostre Creador, i només l'adorem a ell. És a dir, juntament amb l'evangeli, juntament amb el Judici, es dona prominència a la crida a adorar el Senyor com a Creador.

Llegeix Apocalipsi 14:8 a l'11. Què diuen aquests versicles que podrien ajudar-nos a entendre la importància d'adorar el Senyor com a Creador?

A mesura que es desenvolupin els esdeveniments finals, la pressió per adorar la bèstia i la seva imatge en comptes de al Creador vindrà sobre tot el món. Si considerem la terrible advertència sobre el destí d'aquells que adoren la bèstia i la seva imatge, podem entendre millor l'èmfasi en adorar Déu com a Creador, com l'únic digne de l'adoració humana. En la crisi final, aquesta veritat es tornarà més crucial que mai.

Pren-te el temps necessari per meditar en les increïbles meravelles del món creat. Què ens ensenyen sobre Aquell que va crear tot i per què només ell és digne de la nostra adoració?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Els estudiants de la Bíblia han vist durant molt temps un vincle entre la crida d'Apocalipsi 14:7 (*SBT*), “adoreu Aquell que féu el cel i la terra i el mar i les fonts de les aigües”, i el quart Manament, a Èxode 20:11, quan dissabte torna a assenyalar que “el Senyor en sis dies va fer el cel i la terra, el mar, i tot el que s'hi mou”. Per més que el llenguatge estigui molt estretament relacionat, hi ha un canvi en el que el text d'Apocalipsi assenyala el Senyor com el que va fer “les fonts de les aigües” (*SBT*)*.

L'autor John Baldwin comenta: “Si assumim que hi ha intencionalitat divina darrere de la frase ‘les fonts de les aigües’, per què Jesús fa que el missatger interrompi la llista paral·lela de les coses que s'esmenten a Èxode 20:11? Per què l'àngel esmenta ‘les fonts de les aigües’ i no cap altra mena de coses creades, com arbres, ocells, peixos o muntanyes?”

”Potser la referència a ‘les fonts de les aigües’, en el context d'un anunci diví de l'arribada d'un moment únic de Judici diví, busca cridar l'atenció del lector a un període anterior de judici diví [...]. Tal vegada Déu vulgui que la possible al·lusió al Diluvi a les paraules ‘les fonts de les aigües’ subratlle la veritat que ell és en veritat un Déu de judici, de la mateixa manera que un Déu de fidelitat i gràcia eternes (les dues s'evidencien en el relat del Diluvi, del Gènesi). Si és així, les implicacions personals i espirituals de les connotacions del Diluvi que desencadena l'expressió ‘les fonts de les aigües’ podrien ser encoratjar el lector a que es prengui seriosament l'arribada transcendental d'un nou procés final de judici diví i individual que ara anuncia el primer missatger d'Apocalipsi 14” (JOHN BALDWIN, ed., *Creation, Catastrophe, and Calvary: Why a Global Flood Is Vital to the Doctrine of Atonement*, pàg. 27).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Isaïes 53:6 (*SBT*) diu: “Tots nosaltres ens vam esgarriar com ovelles”. La paraula en hebreu per a “tots nosaltres” és *cullanu*. En el mateix versicle, Isaïes diu que el Senyor va posar sobre Jesús “les nostres transgressions”. La paraula per a “les nostres” aquí també és *cullanu*. De quina manera això ens mostra que, sense importar com de gran sigui el problema del pecat, la solució és més que suficient per resoldre-ho?
2. Quines altres lliçons podem aprendre de la història del lladre a la creu? Suposem que el lladre hagués rebut el perdó, l'haguessin baixat de la creu i hagués sobreviscut. Com de diferent hauria estat la vida que hagués portat? Què ens diu aquesta resposta sobre el poder de Crist per canviar la nostra vida?

RESUM: El missatge del primer àngel és rellevant i universal perquè parla de la destinació del món.

* A *BEC*, per una errada, “les deus de les aigües”. (Nota del traductor).

ENGANYYS DEL TEMPS DE LA FI

Dissabte 26 de maig

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Apocalipsi 2:13, 24; 2 Corintis 11:13-15; Salm 146:4; Gènesi 1-2:3; Apocalipsi 13:1-17.

PER MEMORITZAR:

“El gran drac, la serp antiga, l'anomenat diable i Satanàs, l'enganyador de tot el món, fou precipitat a la terra amb els seus àngels” (Apocalipsi 12:9).

Fins i tot al cel, abans de la seva expulsió, Satanàs va treballar per enganyar els àngels. “En abandonar el seu lloc en la presència immediata de Déu, Llucifer difongué l'esperit de descontentament entre els àngels. Treballà en el secret més misteriós, i durant un cert temps, amagant el seu propòsit verídic sota la disfressa de reverència per Déu, el seu únic afany era suscitar la insatisfacció sobre les lleis que governaven els éssers celestials i els explicà que els havia estat imposada una restricció innecessària” (GC, “L'origen del mal”, pàgs. 296, 297 [548]).

A l'Edèn es va disfressar de serp i va utilitzar paranys contra Eva. Al llarg de la història, fins al dia d'avui, i fins i tot després del mil·lenni, fa servir l'engany (Apocalipsi 20:8) en un intent per aconseguir els seus fins.

Lamentablement, ell és molt més intel·ligent, més poderós i més astut que qualsevol de nosaltres, de manera que necessitem aferrar-nos a Jesús i a la seva Paraula per protegir-nos dels seus paranys. “En canvi vosaltres, que us heu mantingut fidels a Jehovà, el vostre Déu, esteu tots vius actualment” (Deuteronomi 4:4). Sens dubte, el principi aquí exposat segueix sent vàlid avui també.

Aquesta setmana veurem alguns dels enganys més eficaços del diable, i com podem protegir-nos.

EL MAJOR ENGANY

La primera lliçó d'aquest trimestre va tractar del “Conflicte Còsmic”, que, lamentablement, ha arribat més enllà del cosmos, a la nostra Terra.

No obstant això, el problema és que molts, incloent als cristians, no creuen en aquest Gran Conflicte perquè no creuen en Satanàs. Per a ells, els textos bíblics que parlen de Satanàs o del diable són merament expressions d'una cultura precientífica que tracta d'explicar el mal i el patiment al món. Per moltes persones, la idea d'una entitat literal i sobrenatural que té designis malignes sobre la humanitat és ciència ficció, semblant al famós Darth Vader de “La guerra de les galàxies”, o quelcom semblant.

Llegeix Apocalipsi 2:13 i 24; 12:3, 7 al 9, 12 i 17; 13:2; i 20:2, 7 i 10. Què ens ensenyen aquests textos sobre la realitat de Satanàs i especialment sobre el seu paper en els esdeveniments dels darrers dies?

La Revelació ens mostra quant poder tindrà Satanàs sobre molts habitants del món en els darrers dies, poder que els portarà no només a allunyar-se de la salvació sinó també a perseguir als que són fidels a Jesús.

De totes les “intencions” [“estratagemes”, a *SBT*] de Satanàs (2 Corintis 2:11, una traducció de la paraula grega per “ment” [*noemata*]), potser el major engany sigui fer que la gent cregui que ell no existeix. Al capdavant, qui tractaria de protegir-se d'un enemic aclaparador del qual no creu que sigui real? És sorprenent veure quants diuen ser cristians i en canvi no es prenen seriosament la idea d'un diable literal. Però assumeixen aquesta postura en ignorar o reinterpretar radicalment la munió de versicles de la Paraula de Déu que revelen les seves maquinacions i estratagemes en aquest món, especialment en aproximar-nos al temps de la fi. El fet que tants rebutgin l'existència literal de Satanàs, fins i tot davant les evidències bíbliques tan aclaparadores, hauria de ser un poderós recordatori de com d'important és que entenguem el que realment ensenya la Bíblia.

Malgrat que Apocalipsi parla de les intencions i estratagemes de Satanàs, especialment en els darrers dies, quina gran esperança podem trobar a Apocalipsi 12:11? Quina és la nostra font de poder contra el diable?

ES DOS GRANS ERRORS

Llegeix els següents versicles. Què ens diuen sobre el poder de Satanàs per enganyar?

2 Corintis 11:13-15

2 Tessalonicencs 2:9, 10

Apocalipsi 12:9

Apocalipsi 20:10

Com vam assenyalar en una lliçó anterior, Jesús havia advertit als seus seguidors sobre els enganys dels últims temps. Específicament va advertir sobre el sorgiment de falsos cristos i falsos profetes que “enganyaran molta gent” (Mateu 24:5).

Però els falsos cristos i els falsos profetes no són els únics enganys del temps de la fi dels que hem de ser conscients. El nostre enemic a la gran controvèrsia té moltes estratagemes dissenyades per enganyar a tots els que pugui. Com a cristians, ens cal ser conscients d'aquestes intencions, i només podrem aconseguir-ho en conèixer la Bíblia i obeir els seus ensenyaments. Ellen G. White explica dos d'aquests grans enganys: “Mitjançant els dos grans errors, el de la immortalitat de l'ànima i el de la santedat del diumenge, Satanàs prendrà els homes amb els seus enganys. Mentre que el primer forma la base de l'espiritisme, el segon crea un llaç de simpatia amb Roma. Els protestants dels Estats Units seran els primers en estirar les mans per damunt de l'abisme per acollir l'espiritisme i el poder romà; i sota la influència d'aquesta triple aliança aquell país caminarà seguint els passos de Roma i trepitjant la llibertat de consciència” (GC, “Un conflicte imminent”, pàg. 352 [644]).

Com és d'increïble veure, fins i tot molts anys després que s'escrivissin aquestes paraules, la freqüència d'aquests “dos grans errors” en el món cristià!

Per què el coneixement de les veritats bíbliques i la disposició a obeir aquestes veritats són l'arma més poderosa que tenim contra els enganys del diable, especialment en els darrers dies?

LA IMMORTALITAT L'ÀNIMA

Què ens ensenyen els següents versicles sobre l'“estat dels morts”? Quina gran protecció poden donar-nos aquests textos contra un dels “dos grans errors”? Eclesiastès 9:5, 6, 10; Salm 115:17; Salm 146:4; 1 Corintis 15:16-18; Daniel 12:2.

A les últimes dècades se'ls ha donat molta atenció a històries de gent que ha “mort” (en el sentit que el cor va deixar de bategar i va deixar de respirar), i que després va reviure i va recuperar la consciència. En molts casos, diverses d'aquestes persones han comptat experiències increïbles d'una existència conscient després que suposadament “van morir”. Algunes van explicar que flotaven en l'aire i veien el seu cos des de dalt. Altres van informar que flotaven fora del cos i que es van trobar amb un ésser meravellós ple de llum i calor, i que defensava veritats relacionades amb la bondat i l'amor. Altres van explicar que es van reunir i van conversar amb familiars morts.

Aquest fenomen s'ha tornat tan comú que fins i tot té un nom científic: Experiències Properes a la Mort (EPM). Tot i que les EPM segueixen sent controvertides, molts cristians les han fet servir com a evidència de la immortalitat de l'ànima, i la idea és que, en morir, l'ànima transcendeix cap a una altra esfera de l'existència conscient.

Però evidentment les EPM són una altra manifestació d'un dels “dos grans errors”. Mentre algú cregui que, en morir, l'ànima segueix vivint d'una manera o altra, aquesta persona està oberta a la majoria dels enganys ocults o espiritistes que fàcilment poden promoure la idea, en forma oberta o implícita, que no necessitem Jesús . De fet, la majoria dels quals van tenir EPM van dir que els éssers espirituals que van conèixer, o fins i tot els seus familiars morts, els van donar paraules reconfortants sobre l'amor, la pau i la bondat, però res sobre la salvació en Crist, res sobre el pecat i res sobre el judici futur: les visions bíbliques més bàsiques. Es podria pensar que, en conèixer una mica sobre la suposada vida cristiana després de la mort, també haurien d'haver-los pres el gust als ensenyaments més bàsics del cristianisme. No obstant això, sovint allò que escolten sona molt semblant al dogma de la Nova Era. Això podria explicar per què molts d'ells surten d'aquesta experiència amb menys inclinació cap al cristianisme que abans de “morir”.

Com a cristians, per què ens hem d'aferrar a la Paraula de Déu, fins i tot quan els nostres sentits ens diuen una cosa diferent?

EL DISSABTE I LA TEORIA DE L'EVOLUCIÓ

Si bé Satanàs va tenir molt èxit a enganyar al món amb la immortalitat de l'ànima, ha tingut igual o major èxit en usurpar el dissabte bíblic amb el diumenge (*veure* lliçons 6 i 8).

En els últims anys, el diable ha inventat un altre engany que disminueix la influència del dia de repòs sabàtic en la ment de la gent: la Teoria de l'Evolució.

Llegeix Gènesi 1 al 2:3. Què ens ensenya aquest passatge sobre com el Senyor va crear el nostre món i quant de temps el va portar a fer-l'ho?

Fins i tot una lectura summament àmplia d'aquests versicles revela dos aspectes del relat bíblic de la Creació. En primer lloc, tot estava planificat i calculat; no hi va haver res que fos per l'atzar, arbitrari, o per casualitat. L'Escriptura no deixa marge per a l'atzar en el procés de la Creació.

En segon lloc, els versicles revelen inequívocament que cada criatura va ser feta segons la seva espècie. És a dir, cada criatura va ser feta en forma independent i diferenciada de les altres. La Bíblia no ensenya res sobre un origen natural comú (tal com d'una cèl·lula primitiva simple) per a tota la vida a la Terra.

Fins i tot des d'una interpretació no literal del Gènesi, aquests dos aspectes són obvis: res va ser a l'atzar en l'acte de la Creació, i no hi va haver un ancestre natural comú per a totes les espècies.

Ara apareix l'evolució darwiniana, que en les seves diverses formes ensenya dues coses: l'atzar i un ancestre natural comú per a totes les espècies.

Per què llavors hi ha tants que interpreten Gènesi a través de la lent d'una teoria que, en el seu nivell més bàsic, contradiu el Gènesi en el seu nivell més bàsic? De fet, l'error de l'Evolució no només va captivar a milions de persones seculars; molts cristians professors també creuen que poden harmonitzar-la amb la seva fe cristiana, tot i les flagrants contradiccions que acabem d'esmentar.

No obstant això, les implicacions de l'evolució en el context dels esdeveniments finals fan que el perill de l'engany sigui encara més evident. Per què prendre seriosament un dia, el dissabte, com un monument, no per a una Creació de sis dies, sinó per a una Creació que va prendre uns tres mil milions d'anys (l'última data que la vida suposadament va començar a la Terra)? L'Evolució despulla al setè dia de la seva veritable importància perquè converteix els sis dies de la Creació en res més que un mite similar al que diu que Ròmul i Rem van ser alimentats per una lloba. A més, en creure que la Creació va requerir milers de milions d'anys en comptes de sis dies, realment, qui correria el risc de la persecució, o la mort, per defensar el dissabte en lloc de diumenge?

LA FALSIFICACIÓ DE LA TRINITAT

El concepte de la naturalesa trinitària de Déu es troba a tota la Bíblia. Però en el context dels enganys i les persecucions dels últims temps, el llibre d'Apocalipsi revela una “falsa trinitat” composta pel drac, la bèstia que puja del mar i la bèstia que puja de la terra d'Apocalipsi 13.

Llegeix Apocalipsi 12:17; i 13:1 i 2. Què es descriu aquí?

Al drac aquí se'l considera la falsificació del Pare pel fet que evidentment té el control. També li dóna poder, autoritat i un tron a la bèstia que puja del mar, la falsificació de Crist. Per què aquest segon poder és com un fals Crist?

Llegeix Apocalipsi 13:2 al 5. Quines són les característiques d'aquesta bèstia que puja del mar?

A més de rebre la seva autoritat del drac, que evoca el que va dir Jesús, que va rebre la seva autoritat del Pare (*veure* Mateu 28:18), aquesta bèstia que puja del mar també va enfrontar, igual que Jesús, la mort i després la resurrecció (*veure* Apocalipsi 13:3). A més, aquesta bèstia es representa en l'exercici de la seva autoritat durant “quaranta-dos mesos”, o tres anys i mig, una falsificació profètica del ministeri literal de tres anys i mig de Crist, basat en el principi de dia per any.

Llegeix Apocalipsi 13:11 al 17. Com es descriu aquí a la bèstia que puja de la terra?

Aquesta bèstia que puja de la terra promou els interessos de la bèstia que sorgeix del mar, així com l'Esperit Sant no es va glorificar a si mateix sinó a Jesús (Joan 16:13, 14). A més, així com l'Esperit Sant va realitzar un poderós acte en fer baixar “foc” del cel (Fets 2:3), la bèstia que puja del mar realitza alguna cosa semblant (*veure* Apocalipsi 13:13).

“Finalment, la bèstia que sorgeix de la terra realitza una falsificació de la Pentecosta! Amb quin propòsit? Per demostrar-li al món que la falsa trinitat és el Déu veritable” (JON PAULIEN, *What the Bible Says About the End-Time*, pàg. 111).

Quins són els altres enganys dels darrers temps dels què hem d'estar previnguts i com podem ajudar els altres a reconèixer-los com enganys?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Reflexionem en les implicacions de la Teoria de l'Evolució en el context dels esdeveniments dels darrers dies, especialment pel que fa al paper del dissabte. Una de les raons per les quals Charles Darwin, el creador de la teoria, va promoure l'Evolució va ser que, en no comprendre el Gran Conflicte, va tenir dificultats per reconciliar el mal i el patiment amb la idea d'un Creador benivolent i amant. A causa d'aquest error, va buscar respostes en una altra direcció. Tampoc va ser coincidència que a mitjans i al final del segle XIX, quan Darwin estava revisant i reformulant la seva Teoria de l'Evolució, Déu va aixecar un moviment, l'Església Adventista del Setè Dia, que va contrarestar tot el que representava la teoria de Darwin. És interessant notar que l'Església Adventista del Setè Dia, els fonaments creacionistes de la qual es revelen en el seu nom, va començar a créixer i a expandir aproximadament al mateix temps que la teoria de Darwin.

Potser si Darwin hagués llegit i cregut aquestes poques línies d'Ellen G. White, el món podria haver-se salvat d'un dels errors més grans del pensament humà des del geocentrisme i la generació espontània: “Encara que la Terra estava marcida per la maledicció, la naturalesa havia de seguir sent el llibre de text de l'home. Ja no podia representar només bondat, perquè el mal era present a tot arreu i arruïnava la terra, el mar i l'aire amb el seu contacte contaminador. On abans havia estat escrit únicament el caràcter de Déu, el coneixement del bé, ara també estava escrit el caràcter de Satanàs, el coneixement del mal. L'home havia de rebre amonestacions de la natura, que ara revelava el coneixement del bé i del mal, referents als resultats del pecat” (*Ed 26*).

Doncs bé, Darwin va idear totes les seves especulacions evolutives sobre la base d'una falsa comprensió de la naturalesa, del caràcter de Déu i del món caigut en el qual vivim. Lamentablement, les implicacions de la seva teoria faran que molta gent caigui presa dels enganys de Satanàs, especialment en la crisi final.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Per què tants cristians rebutgen la idea d'un Satanàs literal? Què ens mostre aquest enfocament sobre el perillós que és rebutjar la clara ensenyança de la Bíblia?
2. Què pots dir-li a una persona que, havent tingut una experiència propera a la mort, diu que aquesta experiència li demostra que sens dubte seguim vivint després de la mort?
3. Quina altra raó se t'acut de per què els que creuen en l'Evolució seran molt més susceptibles als enganys dels darrers dies?

RESUM: Les fal·làcies i els enganys de Satanàs sobre ell mateix, sobre Déu i sobre els éssers humans són mentides que hem d'exposar-les i denunciar-les per permetre que Déu ens protegeixi eficaçment.

ESTATS UNITS I BABILÒNIA

Dissabte 2 de juny

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Apocalipsi 13:1-12; 14:9-11; 16:2; 19:20; 20:4; Jeremies 51:6, 7, 53, 57; Apocalipsi 18:1-4.

PER MEMORITZAR:

“En aquell temps s'aixecarà Miquel, el gran àngel que protegeix els fills del teu poble, i serà un temps d'angoixa com no n'hi ha hagut cap des que existeixen les nacions fins en aquell moment. Però en aquell temps el teu poble serà salvat: tots els qui es trobin inscrits en el llibre” (Daniel 12:1).

La setmana passada vam analitzar “la falsificació de la trinitat”, a Satanàs (el drac) i dos poders terrenals que junts perseguiran al poble de Déu.

Una d'aquestes potències, la bèstia que puja del mar (Apocalipsi 13:1-10), es descriu com la combinació d'un lleopard*, un ós i un lleó (Apocalipsi 13:2, *SBT*), imatges preses directament de Daniel 7:4 al 6. A la lliçó 6 vam veure que, a Daniel 7, després del sorgiment de Babilònia (lleó), Medopèrsia (ós) i Grècia (lleopard), va venir l'últim poder terrenal: Roma. Va començar com Roma pagana i després es va convertir en la Roma papal: el poder de la banya petita de Daniel 7:7 i 8, 19 al 21, i 23 al 25, que va sortir directament de la quarta bèstia. Vam veure també que moltes de les característiques de la Roma papal, com es mostra en aquests versicles de Daniel 7, reapareixen en la bèstia que sorgeix del mar a Apocalipsi 13:1 al 10. Però Roma no està sola; es descriu una altra potència. Aquesta setmana ens centrarem principalment en Apocalipsi 13, i en els esdeveniments i els poders descrits allà. I, com sempre, fent la pregunta: què signifiquen aquests esdeveniments i com podem estar preparats?

* A *BEC*: “una pantera”. (Nota del traductor).

LA FERIDA MORTAL GUARIDA

Llegeix Apocalipsi 13:1 al 10 i analitza per què es refereix al Papat, en el seu paper en el passat i en el futur. Observa específicament quin rol prominent se li dóna. Què significa això en termes dels esdeveniments dels darrers dies?

Encara que Déu té persones fidels a totes les esglésies, les Escripures apunten a un paper específic que aquesta institució ha exercit en la història i que jugarà en els esdeveniments dels darrers dies.

Llegeix Apocalipsi 13:3. Què passa aquí, i què ens ensenya això sobre la prominència de Roma?

Durant segles, l'església romana ha estat la religió principal i, en molts sentits, el centre polític del món occidental. Un exemple revelador del seu poder es veu en la història d'Enric IV, emperador del Sacre Imperi Romà Germànic, el qual, havent fet enfadar el papa Gregori VII, va anar fins al castell del Papa per fer les paus. Allà, l'emperador romà va ser obligat a esperar en un atri exterior durant tres dies al fred de l'hivern abans que el Papa li concedís l'entrada. Gregori VII, eufòric pel seu triomf, va presumir que era el seu deure enderrocar l'orgull dels reis.

Però mitjançant la influència de la Reforma, la Il·lustració i la Revolució Francesa, l'hegemonia política i religiosa de Roma va quedar feta miques a la fi del segle XVIII. Un dels papes, Pius VI, va ser portat captiu per l'exèrcit francès el 1798 i va morir a l'exili el 1799.

No obstant això, Apocalipsi 13 parla d'un ressorgiment, de la curació de la seva “ferida mortal”. I, encara que Roma avui no tingui la mena de poder polític que exercia a l'època de Gregori VII, és gràcies a la popularitat dels últims papes que torna a ser una força influent tant en l'àmbit religiós com en el polític (per exemple: el discurs del papa Francesc a les dues cambres del Congrés nord-americà el 2015 va ser una primícia històrica). Segons la profecia, aquesta influència augmentarà.

Com podem ser fidels al missatge que hem estat cridats a predicar, però d'una manera que ofengui el menys possible? Al seu torn, per quines raons no ens hem de doblegar a fi de ser “políticament correctes” en proclamar la veritat present?

ELS ESTATS UNITS A LA PROFECIA

La gent es pregunta, i amb raó: *Com podria Roma tenir, avui o en el futur, el tipus d'influència que es descriu a Apocalipsi 13?* Després de tot, fa anys que va passar l'època en què podia dirigir exèrcits, com ho va fer en el passat. Doncs la resposta també es troba a Apocalipsi 13.

Llegeix Apocalipsi 13:11 i 12. Quins símbols ens ajuden a identificar qui és aquest poder?

A Apocalipsi 13:5 s'esmenta que, a la bèstia que precedeix a aquesta i que des de sempre els protestants han considerat que és Roma, se li va donar poder per 42 mesos. Aquests 42 mesos són “un temps, dos temps i la meitat d'un temps” de Daniel 7:25, o els tres anys i mig d'Apocalipsi 12:14, o 1.260 dies profètics d'Apocalipsi 12:6. És el temps durant el qual el poder papal va oprimir als seus oponents. Aquest període profètic (que utilitza el principi de dia per any) va començar amb la supremacia papal l'any 538 d.C. i va acabar l'any 1798, l'any en què el Papa va ser portat captiu. En aquest moment, el poder papal va rebre la seva ferida mortal, i la predicció es va complir.

Al voltant d'aquesta època de la història, a prop del final dels “42 mesos” (l'any 1798), apareix una altra potència (Apocalipsi 13:11) que sorgeix de la terra, i que contrasta amb molts dels poders anteriors que van sortir de l'aigua (*veure* Daniel 7:2, 3), que és un símbol de les masses humanes. “Les aigües on has vist asseguda la prostituta són pobles, masses de gent, nacions i llengües” (Apocalipsi 17:15).

Per aquestes i altres raons, aquest poder ha de ser Estats Units de Nord Amèrica, que va sorgir en una part relativament deshabitada del món i, per a això, no va haver d'enderrocar cap imperi més gran.

“Quina era el 1798 la nació del nou món, el poder de la qual es trobés en procés de desenvolupament, de manera que s'anunciés com una nació forta i gran, capaç de cridar l'atenció del món? L'aplicació del símbol no admet dubtes. Una nació, i només una, respon a les dades i trets característics d'aquesta profecia; no hi ha cap dubte de què es tracta dels Estats Units de Nord Amèrica” (GC, “La llei immutable de Déu”, pàg. 266 [492, 493]).

Encara que primer es descriu a aquest poder amb dues banyes com de be, animal que simbolitza la mansuetud, parlarà “com” drac (Apocalipsi 13:11), el que denota un temps de persecució similar a l'ocorregut sota el poder anterior. Apocalipsi 13:11 al 17, llavors, respon la pregunta de com podria Roma exercir la influència que la profecia prediu: simplement, comptarà amb el suport del poder dels Estats Units.

UNA QÜESTIÓ D'ADORACIÓ

Al llarg de la història sagrada, el Senyor va haver de bregar constantment amb els qui queien en la idolatria i altres formes de falsa adoració (*veure* Mateu 4:8-10). A la crisi final descrita a Apocalipsi 13, tornarà a sorgir el tema de l'adoració. Aquí, també, el poble de Déu haurà de decidir a qui adorarà i servirà (*veure* Josuè 24:15).

A la lliçó 2, titulada “Daniel i el temps de la fi”, vam estudiar la història de tres nois hebreus a qui se'ls va ordenar “adorar l'estàtua d'or” (Daniel 3:5). Vam veure també que Apocalipsi 13 utilitza el llenguatge d'aquest capítol per representar la persecució que el poble de Déu s'enfrontarà en els darrers temps. És a dir, el què va succeir en Daniel 3 pot ser vist com un precursor del que succeirà en els últims dies, segons es mostra en el context immediat dels poders de la bèstia a Apocalipsi 13. A tots se'ls va ordenar adorar l'estàtua d'or, o serien executats en un forn ardent. De la mateixa manera, a Apocalipsi 13, “tots aquells qui no vulguin adorar la imatge de la bèstia” els hi seria imposada la pena de mort (Apocalipsi 13:15).

Llegeix Apocalipsi 14:9 a l'11; 16:2; 19:20; i 20:4. Què ens diuen aquests versicles sobre la transcendència que tindrà el tema de l'adoració?

Babilònia sempre ha estat la capital de l'adoració falsa. La Torre de Babel va donar prova dels desitjos dels seus constructors, igual que Llucifer, de pujar “sobre les altures del núvol espés” i de ser “semblant a l'Altíssim” (Isaïes 14:14, *SBT*), com així també dels seus esforços per salvar-se a si mateixos en cas d'un altre diluvi mundial. Per tant, es negaven a creure en la promesa de Déu que mai permetria que es deslligués un altre diluvi sobre la Terra (Gènesi 9:8-11).

L'Imperi Neobabilònic també exaltava l'obra de les mans humanes. Nabucodonosor va exaltar “la gran Babilònia que jo he construït” (Daniel 4:30). Més endavant, el rei Baltasar va prendre les copes d'or del Temple de Salomó per a un banquet, i “van beure vi, i van lloar els déus d'or i de plata, de bronze i de ferro, de fusta i de pedra” (Daniel 5:3, *SBT*). Observa que els veritables gots del Temple estaven plens de vi embriagador, que reduïa la sensibilitat de tots els que bevien d'ells. Com a resultat, molts de la ciutat van morir quan va caure Babilònia. Una aparença externa de veritat pot enganyar-nos, doncs emmascara el mortal “vi de Babilònia”. L'adoració falsa i les idees falses són la moneda del regne de Satanàs.

■ De quina manera podem assegurar-nos que no estem participant avui de cap adoració falsa?

“BABILÒNIA LA GRAN”

Llegeix **Jeremies 51:6, 7, 53 i 57; Zacaries 2:7; i Apocalipsi 17:5 i 6; i 18:2 i 3**. Què ens ensenyen aquests versicles sobre Babilònia?

Tal com vam veure ahir, Babilònia té una llarga història com a capital de l'adoració falsa. Per tant, és un símbol apropiat d'un poder del temps de la fi que enganya a les nacions.

Compara el drac, la bèstia que puja del mar i la bèstia de color escarlata (Apocalipsi 12:3; 13:1-3; 17:3). Quines són les similituds i les diferències?

Les tres bèsties tenen set caps i deu banyes, que representen la suma total de caps i banyes de les bèsties de Daniel 7. Cada imperi successiu es va construir sobre els que ja existien abans. De la mateixa manera, la bèstia de color escarlata combina elements del drac i la bèstia que puja del mar (que simbolitzen la Roma pagana i papal, respectivament), així com de la bèstia que puja de la terra (Apocalipsi 13:11-14), agrupant “als tres poders –a tots els enemics de Déu– en una veritable coalició” (J. B. DOUKHAN, *Secretos del Apocalipsis: El Apocalipsis visto a través de ojos hebreos*, pàg. 175).

Un element addicional d'Apocalipsi 17 és la dona muntada sobre la bèstia de color escarlata, que simbolitza una unió il·lícita de poders religiosos i polítics. Aquesta dona contrasta fortament amb la dona pura d'Apocalipsi 12:

Dona pura (Apocalipsi 12)	→	Ramera (Apocalipsi 17)
Al cel	→	Sobre moltes aigües
Vestida del sol	→	Vestida de porpra i escarlata
Corona de dotze estrelles	→	Adornada amb or, pedres precioses
Atacada pel drac	→	Sustentada pel drac
Mare del romanent	→	Mare de les prostitutes

Com “mare de les prostitutes”, Babilònia ha estat molt ocupada reproduint-se. L'església mare apòstata té moltes filles apòstates. Però Déu no assumeix la responsabilitat dels errors promulgats ni de les atrocitats comeses pel cristianisme apòstata. El seu poble veritable, encara que atacat per Satanàs, sobreviu a través dels segles.

Apocalipsi 14:8 ja va advertir a la gent sobre la caiguda de Babilònia o l'apostasia de la veritat, que posteriorment condueix a l'engany final que genera la marca de la bèstia (Apocalipsi 14:9-11). Aquesta advertència es repetirà amb molt més poder, i culminarà en una darrera crida perquè el poble de Déu que encara estigui a Babilònia surti d'ella i s'uneixi a l'església romanent de Déu del temps de la fi (Apocalipsi 18:1-4).

SORTIU D'ELLA, POBLE MEU

Al llarg dels anys, els estudiosos de la profecia bíblica han estat seguint els esdeveniments mundials amb gran interès, especialment aquells que semblen relacionar-se amb el temps de la fi. Pensem, per exemple, en el paper dels Estats Units. Ja en 1851, alguns adventistes identificaven aquest país amb el poder de la segona bèstia (Apocalipsi 13:11-15), una identificació molt notable donada la condició dels Estats Units en aquell temps. A mitjan segle XIX, les grans potències seguien sent les del Vell Món: Prússia, França, Àustria-Hongria i Anglaterra. I els Estats Units tenien un exèrcit pacífic de només uns vint mil homes, aproximadament una desena part de la quantitat de combatents de la Batalla de Waterloo (1815). El 1814, tot just quaranta anys abans, els britànics van envair i van incendiar Washington, D.C. El 1867, els valents de Sitting Bull van aniquilar el setè regiment de cavalleria dels Estats Units, del general Custer. Per tant, fins i tot després que alguns comentaristes identifiquessin als Estats Units com el poder que un dia imposaria la “marca de la bèstia” al món, la nació encara estava lluitant contra els nadius nord-americans en el seu propi terreny, i no sempre acabaven guanyant!

No hi ha cap dubte que els esdeveniments mundials es desenvolupen com vam creure. Però encara falta que passin més coses abans que arribi la fi. Per això és molt important, per exemple, parlar de la “marca de la bèstia”, emfatitzar que, en aquest moment, no la té ningú, independentment de si guarda el quart Manament o no.

A més, han de succeir altres coses.

Llegeix Apocalipsi 18:1 al 4. Què passa aquí, i per què és important que ho recordem ara? Què ens ensenyen aquests versicles sobre la nostra missió vers el món?

Aquests versicles pinten una ombrívola imatge del món polític, moral i espiritual. Mostren la influència malèvola de la falsa ensenyança religiosa en el món. No obstant això, al mateix temps, ofereixen una gran esperança perquè un altre àngel del cel il·lumina el món amb la seva glòria. A més, els fidels de Déu, els que encara no saben el que han de saber, són cridats a sortir de Babilònia. Això vol dir, doncs, que el poble de Déu que ja està fora de Babilònia té, fins al final, una obra que fer pels qui encara estan en ella.

Què hauria de significar per a nosaltres que el Senyor cridi “el meu poble” a alguns dels que encara són a Babilònia? Per què és important recordar aquest aspecte quan ens relacionem amb els altres?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: L'atac de Satanàs a la Llei de Déu és un atac contra Déu mateix: contra la seva autoritat i govern. Per tant, en els darrers dies, en els esdeveniments culminants de la crisi final, Satanàs atacarà als qui guarden “els manaments de Déu” (Apocalipsi 12:17, 14:12) perquè només ells, en tota la Terra, es negaran a retre-li homenatge a través dels seus representants terrenals. La batalla que va iniciar contra Déu al cel fa molt de temps que continua aquí a la Terra, i així com va ser derrotat al cel també serà derrotat aquí a la Terra. “Des que la gran controvèrsia començà al cel, el propòsit de Satanàs s'ha centrat en destruir la llei de Déu. Per aconseguir aquesta fita Satanàs es revelà contra el Creador i encara que fou expulsat del cel, continuà la mateixa lluita a la terra. Enganyar els homes, i induir-los a transgredir la Llei de Déu, és l'objectiu que ha perseguit fermament. Tant se val que s'aconsegueixi deixant de banda la llei com rebutjant un dels seus preceptes; el resultat, al final, serà el mateix. Qui pecca ‘en un punt’ manifesta menyspreu per tota la llei; la seva influència i exemple són al bandol de la transgressió i esdevé ‘culpable davant la Llei sencera’ (Jaume 2:10)” (CS, “Un conflicte imminent”, pàg. 349 [639]).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Converseu a classe sobre els esdeveniments mundials i en quin sentit apunten al que creiem que ha de succeir en els darrers dies. Quins esdeveniments encara falten per succeir? Com podem aprendre a mantenir-nos atents als senyals dels temps i, alhora, evitar el fanatisme, posar dates i fer prediccions agosarades sobre coses que la Bíblia, i els escrits d'Ellen G. White, no han ensenyat explícitament?
2. Reflexiona sobre el tema de l'adoració. Què significa adorar alguna cosa? De quina manera adorem el que adorem?
3. Reflexiona sobre la idea que Déu encara té gent a Babilònia. Què entenem pel terme “Babilònia” (òbviamment és un símbol, no un lloc literal)? Què ens ensenya això sobre la nostra obligació de continuar predicant el nostre missatge als altres, independentment de les seves creences polítiques o religioses?

RESUM: L'ambició de Babilònia és que el món sencer li rendeixi adoració.

EL SEGELL DE DÉU O LA MARCA DE LA BÈSTIA?

Dissabte 9 de juny

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 17:9-11;
Èxode 31:13, 17; Apocalipsi 13:17; Efesis 1:13, 14; Hebreus 4:9, 10.

PER MEMORITZAR:

**“Grans i meravelloses són les teves obres, Senyor Déu totpoderós.
Justos i veritables són els teus camins, Rei dels sants!”
(Apocalipsi 15:3, *SBT*).**

El càntic de Moisès i de l'Anyell comença amb les paraules del versicle de memòria d'aquesta setmana. El canten “els que sortien vencedors de la bèstia i de la seva imatge i de la seva marca i de la xifra del seu nom, drets sobre el mar de vidre” al cel (Apocalipsi 15:2, *SBT*). Com podem estar entre ells?

Un dels senyals més reveladors del veritable poble de Déu en els darrers dies és la proclamació del missatge del tercer àngel, que adverteix en contra de rebre la marca de la bèstia. No obstant això, tot i ser l'advertència més seriosa de tota la Bíblia, amb els anys s'han suggerit moltes idees confuses pel que fa al que aquesta marca representa: un codi de barres en el front, un número de targeta de crèdit o alguna identificació biomètrica.

No hauríem de sorprendre'ns per la proliferació d'idees confuses en relació a Babilònia. Al cap i a la fi, el seu nom significa “confusió”. Però el poble romanent de Déu necessita tenir una comprensió clara d'aquest tema per proclamar el missatge del tercer àngel amb poder. Aquesta setmana, tractarem de comprendre millor quina és la marca de la bèstia i com evitar-la: rebent el segell de Déu.

EL SENYAL DE DÉU QUE IDENTIFICA AL SEU POBLE

En temps de l'Antic Testament hi havia dos senyals externs que identificaven al veritable poble de Déu. Un d'ells era la circumcisió. A qui se li va donar aquest senyal primer? Gènesi 17:9-11.

Déu va ordenar a Abraham i als seus descendents que es circumcidessin com a senyal del pacte de salvació. Els nens es circumcidaven al vuitè dia després de néixer (Levític 12:3). No obstant això, aquest ritual tenia un significat més profund: simbolitzar la necessitat de “circumcisió” o renovació del cor (*veure* Deuteronomi 30:6). Per això, Pau escriu: “Perquè ser jueu no consisteix pas en la forma externa, ni és circumcisió la que es veu exteriorment, a la carn, sinó que és jueu el qui ho és interiorment, i la circumcisió és la del cor, obra de l'esperit i no de la lletra. Aquest sí que té l'aprovació de Déu i no as la dels homes” (Romans 2:28, 29).

Passatges com 1 Corintis 7:19 i Gàlates 5:6 i 6:15 mostren que al Nou Testament la circumcisió és reemplaçada pel baptisme, que simbolitza la conversió, una “nova creació”, la mort al pecat i una vida nova (*veure* Romans 6:3, 4). Per tal motiu, Pau diu que la circumcisió ja no és important i que és “la fe que obra per l'amor” i “el guardar els manaments de Déu” allò que realment importa.

Quin era el segon senyal extern que Déu va donar per identificar el seu poble, i per què la va donar? Éxode 31:13, 17; Ezequiel 20:12, 20.

Observa que el dissabte com a senyal es retrotrau a la Creació (*veure també* Gènesi 2:2, 3), mentre que la circumcisió no va començar fins Abraham. Per això Jesús va dir, fent referència al Gènesi, que “el dissabte va ser fet per a l'home” (Marc 2:27). Mostra que pertanyem a Déu: per creació, perquè ell ens va fer; i per redempció, perquè ens justifica i ens santifica. Per això, encara que Pau digui que la circumcisió ja no és important, sosté que guardar els manaments de Déu (que inclou el dissabte) segueix sent important (*veure* Hebreus 4:9).

■ Els teus pensaments i intencions, de quina manera revelen si el teu cor està circumcidat o no?

LA BÈSTIA I LA FALSA ADORACIÓ

Llegeix els següents versicles. Com ens mostren la importància d'evitar “la marca de la bèstia”? Apocalipsi 13:17; 14:9, 10; 16:2.

Rebre la ira no diluïda de Déu, ser castigats per les set últimes plagues i, finalment, ser llançats a l'estany de foc. Quin contrast amb aquells que van rebutjar la marca de la bèstia i triomfants entonen lloances a Déu i l'Anyell sobre el mar de vidre!

Quina és aquesta marca que ningú voldria rebre? Indubtablement, els versicles anteriors la relacionen amb l'adoració falsa. També, com vam veure en una lliçó anterior, el quart poder de la bèstia de Daniel 7, en la seva darrera fase (que també se la descriu com la bèstia que sorgeix del mar a Apocalipsi 13), “intentarà canviar els temps i la llei” (Daniel 7:25). Una llei que pensava canviar era el dissabte, el quart Manament, l'únic dels Deu que fa esment al temps i assenyala directament a Déu com el qui “va fer el cel i la terra, el mar i tot el que s'hi mou, i va descansar el dia setè” (Èxode 20:11).

És molt eloqüent el fet que el missatge del primer àngel ens remeti a aquest Manament, que el poder de la bèstia va intentar canviar, i aclareixi que només hem d'adorar al Senyor com el Creador. De fet, dels set versicles relacionats amb l'adoració a Apocalipsi 12 al 14, aquest (14:7) és l'únic que es refereix a la veritable adoració; els altres sis adverteixen en contra de la falsa adoració de la bèstia i la seva imatge (Apocalipsi 13:4, 8, 12, 15; 14:9, 11). Immediatament després que el tercer àngel relata el destí dels que participen en aquesta falsa adoració, descriu als veritables adoradors de Déu: “Aquí es veurà la paciència del poble sant, dels qui guarden els manaments de Déu i la fe de Jesús” (Apocalipsi 14:12).

En altres paraules, la proclamació d'aquests tres missatges separa tota la humanitat en dos grups: els que adoren el Creador en guardar tots els seus Manaments, incloent el del dissabte, i els que adoren la bèstia i la seva imatge. Per tant, aquesta falsa forma d'adoració ofereix una alternativa a l'adoració al Creador.

Reflexiona en la relació que hi ha entre l'adoració i la lleialtat. Quins aspectes de l'adoració són essencials per a mostrar la nostra lleialtat a Déu?

EL SEGELL DE DÉU

Un segell, com també una signatura, s'utilitza per validar un document. A l'antiguitat era un estri que tenia gravats signes, xifres, lletres o imatges, i que es pressionava sobre cera o argila tova per mostrar autenticitat o propietat, ja que comptava amb l'autoritat del seu amo.

Quin és el segell de Déu, i com i quan s'atorga? Efezis 1:13, 14; 4:30; 2 Timoteu 2:19; Apocalipsi 7:1-4; 14:1.

El segell de Déu és un senyal de pertinença i protecció de Déu cap al seu poble. Pau descriu el segellament en relació amb la conversió i la recepció del do de l'Esperit Sant. Aquest regal, anomenat “arres”, o “garantia”, els dona a tots els creients com un aval de la completa redempció i herència futura que rebran quan Jesús vingui.

El llibre d'Apocalipsi descriu un altre segellament just abans de la Segona Vinguda. Aquest segell final és atorgat als 144.000 al moment del vessament de l'Esperit Sant a la pluja tardana. Ells porten el nom (o la signatura) de Déu escrit al front. Mitjançant l'obra de l'Esperit Sant en la seva vida, ells arriben a reflectir el caràcter de Déu.

Contrasta el segell de Déu amb la marca de la bèstia. Quines diferències s'esmenten entre ells? Apocalipsi 7:3; 14:9.

El segell es dona als veritables adoradors de Déu mentre que la marca es dona als adoradors de la bèstia. El segell es col·loca només al front, fet que indica una decisió mental definitiva d'adorar a Déu de la manera que ell va ordenar. La marca, d'altra banda, es col·loca al front o a la mà. Això vol dir que la gent pot adorar la bèstia per una de dues raons. O bé concorden amb ella, i creuen que efectivament estan adorant a Déu, o no concorden amb ella però l'accepten perquè temen les greus conseqüències de no avenir-se: no poder comprar ni vendre i, finalment, ser executats (Apocalipsi 13:17, 15).

“Els qui s'uneixen amb el món reben el seu motlle i es preparen per rebre la marca de la bèstia. Els qui desconfien de si mateixos, s'humilien davant de Déu i purifiquen les seves ànimes obeint la veritat són els qui reben el motlle celestial i es preparen per tenir el segell de Déu en els seus fronts” (TI 5:200, 201).

LA MARCA DE LA BÈSTIA

Com hem vist en una lliçó anterior, el quart poder de la bèstia de Daniel 7, en la seva última fase (que també és descrita com la bèstia que sorgeix del mar a Apocalipsi 13), “intentarà canviar els temps i la llei” (Daniel 7:25). I una de les lleis que aquest poder, Roma, va voler canviar va ser el setè dia (el dissabte), el quart dels Deu Manaments. Es va tractar d'un atac directe a la sobirania de Déu, i reflecteix la guerra de Satanàs, no sols contra la Llei de Déu, sinó també contra Déu mateix.

Mentrestant, el missatge del primer àngel (que remet el lector a aquest mateix Manament, que el poder de la bèstia va intentar canviar) aclareix que només hem d'adorar al Senyor com el Creador. A continuació, després d'una advertència sobre el destí dels que adoren “la bèstia o la seva imatge” (Apocalipsi 14:9), es descriu al poble fidel de Déu en el versicle 12.

Llegeix Apocalipsi 14:12. Donat el context immediat, com ens ajuda aquesta descripció dels fidels de Déu a entendre per què el dissabte és tan cabdal per als esdeveniments finals?

El versicle diu: “Aquí es veurà la paciència del poble sant, dels qui guarden els manaments de Déu i la fe de Jesús” (Apocalipsi 14:12). Com hem vist, “els manaments de Déu” inclouen el quart Manament, el dissabte, que assenyala a Déu com el Creador i l'únic que ha de ser adorat. No és d'estranyar, doncs, que molts consideren que “la marca de la bèstia” està directament lligada a l'adoració dominical, un fals “dia de repòs” que no es prescriu a la Bíblia, en contraposició amb l'observança del quart Manament, que sí que està prescrita a la Bíblia.

Significa això que els cristians que adoren a Déu el diumenge tenen, ara, la marca de la bèstia? No. Segons Apocalipsi 13:15, els que es neguin a unir-se a aquesta falsa adoració de la bèstia seran assassinats. Finalment això es convertirà en una qüestió de vida o mort. No obstant això, òbviament aquests esdeveniments encara no han arribat a aquest punt, i la marca de la bèstia no s'imposarà fins que arribi aquesta prova final. Per tant, ningú ha rebut encara la marca de la bèstia.

Els Manaments de Déu. La fe de Jesús. Per què aquestes característiques, fins i tot ara, són aspectes essencials del que significa ser un veritable cristià?

EL DISSABTE COM A SEGELL

Com hem vist, el dissabte ha estat un senyal del veritable poble de Déu al llarg de la història, que va començar amb Adam i Eva i va seguir durant l'època d'Israel. També ho veiem perpetuat a l'església del Nou Testament amb el costum de Jesús i els apòstols, i com un senyal distintiu del poble de Déu dels darrers dies que guarda “els manaments de Déu i la fe de Jesús” (Apocalipsi 14:12).

Per què és tan important el dissabte, i quin significat especial té per als cristians? Èxode 20:8-11; Hebreus 4:9, 10.

El dissabte es troba al cor dels Deu Manaments. Va ser donat pel Creador com un senyal o un segell de la seva autoritat. L'identifica pel seu nom: “Jehovà, el teu Déu”. Identifica el regne sobre el qual té jurisdicció: “el cel i la terra, el mar i tot el que s'hi mou”. També identifica el fonament de la seva autoritat: “Perquè Jehovà en sis dies va fer el cel i la terra [...] i va descansar el dia setè”.

El Nou Testament indica que Jesús és a través de qui Déu va fer totes les coses (Joan 1:1-3; Colossencs 1:16; Hebreus 1:1, 2). És Jesús qui va crear el nostre món en sis dies i va descansar el setè dia. Per tant, és molt significatiu que quan Jesús penjava de la creu aquell divendres de vesprada, clamés: “Tot s'ha complert” (Joan 19:30). Així com va descansar dissabte després d'acabar la seva obra de la Creació, així també Jesús va descansar a la tomba durant el dissabte després d'acabar la seva obra sacrificial en morir en el nostre lloc per la nostra redempció. Per tant, el dissabte va rebre una benedicció doble, primer a la Creació i després a la Creu. Per això, segons el llibre d'Hebreus, en descansar en dissabte, el cristià mostra que “també ell ha reposat de les seves obres, com Déu de les seves” (Hebreus 4:10). El dissabte és un símbol perfecte del fet que no ens podem salvar a nosaltres mateixos, que de principi a fi és l'obra de Crist, que es fa possible mitjançant la fe (*comparar amb* Hebreus 12:2).

Si el dissabte simbolitza reposar de les nostres obres, què representa l'observança del diumenge i com encaixa això amb el caràcter essencial de Babilònia?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Tan aviat com el poble de Déu sigui segellat en els seus fronts –no és un segell o marca que es pugui veure, sinó un assentament en la veritat, intel·lectual i espiritualment, de manera que no poden ser moguts–, tan aviat com el poble de Déu sigui segellat i preparat per a la sacsejada, aquesta vindrà. De fet, ja ha començat; els judicis de Déu ja estan sobre la Terra [...] perquè sapiguem allò que s'acosta” (*DNC* 92).

“El dissabte serà la gran prova de lleialtat, ja que és el punt especialment controvertit. Aleshores, quan finalment aquesta prova s'apliqui als homes, es traçarà una línia de demarcació entre els qui serveixen Déu i els qui no el serveixen. Alhora que l'observança del fals dia de repòs, en obediència a la llei de l'estat i en oposició al quart manament, serà una declaració d'obediència a un poder que està en oposició a Déu, l'observança del veritable dia de repòs, en obediència a la llei de Déu, serà un senyal evident de la lleialtat al Creador. Mentre que una part de les persones, en acceptar el signe de la submissió als poders del món, rep la marca de la bèstia, l'altra, per haver escollit el signe d'obediència a l'autoritat divina, rebrà el segell de Déu” (*GC*, “L'advertència final”, pàg. 364 [663]).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. De quina manera podem revelar la veritat sobre la marca de la bèstia i el segell de Déu sense causar conflictes innecessaris? Per exemple, per què hem d'emfatitzar el fet que ningú té ara la marca de la bèstia?
2. Quina és la relació entre el dissabte i el segell de l'Esperit Sant?
3. Reflexiona en la idea anterior del segell com “un assentament en la veritat, intel·lectual i espiritualment”. Què significa això?
4. Examina allò que caracteritza la Babilònia espiritual, els seus valors i mètodes. En què difereixen dels valors del Regne de Déu? De quina manera podrien introduir-se alguns dels valors de Babilònia a la nostra pròpia església, fins i tot ara? Com podem aprendre a reconèixer quins són i ocupar-nos d'ells, però d'una manera cristiana, que reflecteixi els valors del Regne de Déu?

RESUM: El segell de Déu indica la nostra pertinença a Déu, com a nostre Creador i Salvador i, per tant, és un senyal de vida i esperança. La marca de la bèstia, d'altra banda, indica apostasia, de manera que és un senyal de pèrdua i mort.

BABILÒNIA I L'HARMAGEDON

Dissabte 16 de juny

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Apocalipsi 14:8; 16:19; Isaïes 52:9; Apocalipsi 18:1-10; 16:12-16; 1 Reis 18:1-40; 1 Corintis 15:1, 2.

PER MEMORITZAR:

“Sobre el seu front tenia un nom escrit: Misteri, Babilònia la gran, la mare de les prostitutes i de les abominacions de la terra” (Apocalipsi 17:5, SBT).

El llibre d'Apocalipsi, com ja hem observat, va ple d'imatges i llenguatge preses directament de l'Antic Testament. Per exemple, el nom de Babilònia apareix sis vegades a Apocalipsi. Però no es tracta de l'antic regne de Nabucodonosor, que va passar per la història mundial centenars d'anys abans; sinó que Joan estava fent servir imatges de l'Antic Testament per expressar una veritat. En aquest cas, Babilònia (un poder polític i religiós massiu que havia oprimat al poble de Déu) descriu ara als poders religiosos i polítics massius que intentaran fer el mateix en els darrers temps.

Una cosa semblant passa amb la paraula Harmagedon, que només apareix a Apocalipsi, però es basa en una frase hebrea que possiblement signifiqui “Muntanya de Meguidó”, una referència a un lloc de l'antic Israel. Existeix molta especulació sobre l'Harmagedon: molts esperen que allà, a Meguidó, es lliuri una batalla militar massiva prop dels esdeveniments de la fi del món.

Aquesta setmana ens centrarem en Babilònia i l'Harmagedon, i tractarem d'aprendre què ens està dient la Bíblia amb aquestes imatges.

“EL VI DE LA IRA DE DÉU”

Llegeix Apocalipsi 14:8; 16:19; 17:5; i 18: 2,10 i 21: les sis referències a Babilònia en el llibre d'Apocalipsi. Tenint en compte la història de Babilònia segons es registra a l'Antic Testament, què ens ensenyen aquests versicles sobre Babilònia en el context dels esdeveniments dels darrers dies?

S'ha dit que la Bíblia és una història de dues ciutats, Jerusalem i Babilònia. Mentre que Jerusalem representava la ciutat de Déu i el poble del Pacte a tota la Bíblia (Salms 102:21; Isaïes 52:9; 65:19; Apocalipsi 3:12), Babilònia simbolitzava l'opressió, la violència, la religió falsa i la rebel·lió oberta contra Déu.

Pensa, per exemple, a la torre de Babel (Gènesi 11:9). La paraula hebrea per “Babel” és la mateixa paraula utilitzada per al regne de “Babilònia”. A 1 Pere 5:13, Pere envia salutacions des de l'església de “Babilònia”, que generalment s'entén com la mateixa Roma –que aviat oprimiria a l'església– i no pas com les ruïnes de l'antic regne que el situariem a l'actual Iraq. Aquest és un apel·latiu interessant en funció del llibre d'Apocalipsi, i el paper de Roma segons allà s'ens presenta.

Llegeix Apocalipsi 14:8 i 18:3. Què revelen aquests versicles sobre la influència malèvola de Babilònia sobre el món i sobre el poble de Déu?

No hi ha dubte que el poder representat per Babilònia, segons es descriu al llibre d'Apocalipsi, és summament corrupte, i aquesta influència corruptora s'estén per tot el món en major o menor grau. La frase “el vi ardent de la seva fornicació” (Apocalipsi 14:8) evidentment és una referència a la falsa doctrina, a la falsa ensenyança, a les pràctiques corruptes i als seus resultats finals. Babilònia és una força per al mal que s'ha estès a “totes les nacions” (Apocalipsi 18:3). Per tant, tothom ha d'estar alerta per no ser també corromput.

Mira al teu voltant, al món actual: la corrupció, la confusió, l'opressió. Què ens hauria d'ensenyar això sobre la nostra necessitat d'estar arrelats en Jesús i en la seva Paraula?

HA CAIGUT BABILÒNIA

Tot i que la influència de Babilònia al món hagi estat tan corrupta i àmplia, el llibre d'Apocalipsi assenyala que un dia tot això acabarà.

Llegeix Apocalipsi 18:1 al 10. Què ens diuen aquests versicles sobre “Babilònia la gran”?

El missatge del segon àngel (Apocalipsi 14:8) sobre la caiguda de Babilònia es repeteix aquí, a Apocalipsi 18:2. És una expressió de com de corrupta ha arribat a ser aquesta entitat.

“La Bíblia declara que abans de la vinguda del Senyor, Satanàs obrarà ‘amb tota mena d'obres poderoses, de senyals i prodigis enganyosos, i de tota mena de seduccions malignes’; i aquells que ‘no han acollit l'amor a la veritat que els hauria salvat’, seran abandonats perquè rebin ‘un poder que els extraviarà i els farà creure la mentida’ (2 Tessalonicencs 2:9-11). La caiguda de Babilònia només es completarà quan l'església es trobi en aquest estat i la unió de l'església amb el món s'hagi consumat en tota la Cristiandat. El canvi és progressiu, i el compliment perfecte d'Apocalipsi 14:8 encara està reservat per al futur” (GC, “Un advertiment rebutjat”, pàg.235 [440]).

Si aquest “compliment perfecte” ha arribat, només Déu ho sap. Però el que sí sabem és que, d'acord amb aquests versicles, la Babilònia espiritual un dia enfrontarà el judici de Déu a causa del seu gran mal. “Perquè els seus pecats s'han acumulat fins al cel, i Déu ha fet memòria dels delictes d'ella” (Apocalipsi 18:5, *SBT*). Aquesta expressió també reflecteix el llenguatge de l'Antic Testament sobre l'antiga Babilònia (*veure* Jeremies 51:9), i significa que sens dubte arribarà l'hora del Judici.

Aquest Judici venider, per descomptat que no hauria de ser una cosa sorprenent. Al cap i a la fi, la Babilònia d'antany va ser jutjada (*veure* Daniel 5). La Bíblia expressa clarament en diversos llocs que, un dia, tots hauran de respondre pels seus actes, fins i tot Babilònia. Què reconfortant és saber que, com a cristians, tenim un Intercessor que ens defensarà en aquest Judici (1 Joan 2:1; Daniel 7:22). Altrament, el nostre destí podria ser no molt millor que el de Babilònia.

Quin consol et dóna la promesa que tota la injustícia i iniquitat que semblen quedar impunes ara algun dia afrontaran la retribució final de Déu?

L'HARMAGEDON

Tot i que la majoria de persones, incloent a molts cristians, no sap massa sobre el llibre d'Apocalipsi, una imatge o paraula d'ell ha arribat a la cultura popular: *Harmagedon* (veure Apocalipsi 16:16). Fins i tot en la cultura secular la paraula ha arribat a representar una lluita final en què el destí de la terra penja d'un fil. Hollywood va produir una pel·lícula anomenada *Armageddon*, sobre un asteroide gegant preparat per destruir el planeta. En certa mesura, la idea de la fi del món també està en la ment de la gent secular.

Molts cristians que estan familiaritzats amb el llibre d'Apocalipsi i creuen en ell, consideren que la batalla de l'Harmagedon serà, literalment, un conflicte militar al Pròxim Orient, prop de la fi del món. Una versió sosté que un exèrcit de dos-cents milions d'homes procedents d'Àsia arrasarà el nord d'Israel. Altres se centren exclusivament en els diversos conflictes militars i polítics en aquesta part del món, que, al seu entendre, prepararan l'escenari per a l'última batalla militar de l'Harmagedon a la zona de Meguidó.

Però la Bíblia dóna una imatge totalment diferent. La Bíblia presenta l'Harmagedon com el punt culminant, no entre les nacions en guerra, sinó entre els dos bàndols del Conflicte Còsmic. És una lluita religiosa, no econòmica ni política, per més que hi hagi molts factors econòmics i polítics en joc.

Llegeix Apocalipsi 16:12 al 16. Únicament amb aquests versicles, què podem aprendre de l'Harmagedon?

En primer lloc, s'observa el llenguatge simbòlic del text. Esperits com de granotes que surten de la boca del drac, de la boca del fals profeta i de la boca de la bèstia (referències als poders d'Apocalipsi 13, el “fals profeta” aquí ha de referir-se a la bèstia que surt de la terra d'Apocalipsi 13:11). El Gran Conflicte també es fa evident quan els “esperits demoníacs” (Apocalipsi 16:14) surten “per a la batalla del gran dia del Déu Totpoderós” (Apocalipsi 16:14). Sigui quina sigui la forma en què es desenvolupi l'Harmagedon, serà un conflicte mundial entre les forces de Crist i les de Satanàs. No serà una batalla local a la zona de Meguidó, així com tampoc la Babilònia d'Apocalipsi descriu esdeveniments en una part de l'actual Iraq.

Llegeix Apocalipsi 16:15. És fascinant que, enmig d'aquests esdeveniments, Jesús ens animi amb el missatge de l'evangeli, amb la promesa de la seva vinguda i amb la necessitat de cobrir-nos amb la seva justícia. Com ens ajuda això a entendre la naturalesa espiritual de la batalla en la qual estem?

L'HARMAGEDON I LA MUNTANYA DEL CARMEL – 1a part

Però què és aquesta gran batalla de l'Harmagedon? En primer lloc, el nom sembla significar “Muntanya de Meguidó”. Però no hi ha cap muntanya a la zona coneguda com Meguidó, però la muntanya del Carmel se situava als voltants, i els erudits consideren que l'expressió *Muntanya de Meguidó* és una referència a la muntanya del Carmel.

Concretant més, els estudiants de la Bíblia creuen que la història d'Elies i els falsos profetes de Baal a la muntanya del Carmel són un símbol, un tipus del que succeirà a Apocalipsi 13.

Com vam veure ahir, quan Apocalipsi 16:13 esmenta el drac, la bèstia i el fals profeta, es remet als successos d'Apocalipsi 13, la falsa trinitat que vam veure a la lliçó 9.

Els aspectes d'Apocalipsi 13 comencen a arribar al seu punt culminant en els versicles 13 i 14, quan la segona bèstia realitza actes sobrenaturals, i “fins i tot fa baixar foc del cel a la terra davant de tothom” (Apocalipsi 13:13). Llavors, aquests esdeveniments porten a la confrontació directa entre Déu i Satanàs, entre els qui adoren al Déu veritable i els qui adoren la “imatge de la bèstia” (Apocalipsi 13:14).

Llegeix 1 Reis 18:1 al 18. Què passa en aquesta història que reflecteix alguns dels temes que es desenvoluparan en els esdeveniments finals, segons veiem en el llibre d'Apocalipsi?

En molts sentits, el que veiem aquí és un retrat del Gran Conflict. Elies exposa l'assumpte amb molta claredat en el versicle 18: *el poble va abandonar la Llei de Déu, i adora i segueix a déus falsos*. No ha estat sempre aquest el problema, independentment de les innombrables formes en què aquest mal s'ha manifestat al llarg de la història? Adorem a “qui ha fet el cel, la terra, el mar i les fonts de les aigües” (Apocalipsi 14:7) o adorem a una altra persona o cosa. En el cas d'Apocalipsi 13 i els esdeveniments que es desenvolupen allà, en lloc d'adorar el Senyor, la gent adora a la bèstia i la seva imatge. No hi ha terme mig. Estem del costat de Déu o del costat de Satanàs. Aquesta és la importància de les qüestions en joc, ara i especialment en la batalla de l'Harmagedon, en la qual, com veurem en la història de la muntanya del Carmel, la distinció es fa molt clara.

L'HARMAGEDON I LA MUNTANYA DEL CARMEL – 2a part

Llegeix 1 Reis 18:18 al 40. Què succeeix, com acaba la història i (sense forçar massa els paral·lelismes) com reflecteix aquesta història el que succeirà, però a gran escala, quan el Gran Conflictu arribi al seu punt culminant en el temps de la fi?

La batalla de la muntanya del Carmel va ser entre Elies, un profeta de Déu, i centenars de sacerdots de Baal (observa que el mal superava en nombre al bé). Va ser una prova per demostrar qui és el Déu veritable: el Déu que va crear els cels i la Terra o Baal, només una altra manifestació del “drac” i un altre mitjà pel que procura enganyar al món (Apocalipsi 12:9).

Els sacerdots van pregar a Baal perquè enviés foc i cremés el seu sacrifici del vedell. Van cridar des del matí fins al migdia. “Crideu més fort”, es burlava Elies. “Potser [...] dorm” (1 Reis 18:27). Els sacerdots van actuar amb frenesia. Es feien incisions al cos amb espases fins que sagnaven. Cansats i esgotats, es van donar per vençuts a l'hora del sacrifici vespertí.

Van mullar amb aigua tres vegades el sacrifici d'Elies, i l'aigua regalimava pels costats. Elies va elevar una senzilla oració al Senyor. Déu instantàniament ho va cremar tot, incloent-hi l'altar de pedra i el terra de sota. El poder del veritable Déu en contrast amb Baal era ara inconfusible.

Llegeix Apocalipsi 16:13; i 19:20 i 21; i compara aquests passatges amb el destí dels falsos profetes de Baal. Què veiem aquí?

Per més que hi hagi coses que desconeguem sobre l'Harmagedon, almenys per ara, sabem el resultat: la destrucció dels enemics de Déu, i la reivindicació de Déu i els seus sants.

Llegeix 1 Corintis 15:1 i 2. Tot i que el context immediat no és igual al de l'Harmagedon, què va voler subratllar Pau, i per què és tan rellevant que ho recordem, especialment en funció del que ens espera en el futur? *Veure també* Apocalipsi 16:15, on el context és decididament l'Harmagedon. Què ens diuen aquests versicles en el seu conjunt?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “A diversos llocs del relat de la batalla de l'Harmagedon, les criatures abominables i els esdeveniments espantosos per un moment passen a un segon pla, i s'entreveuen veritats més personals. Com hem vist, una d'elles és Apocalipsi 16:15: ‘Mira, jo vinc com un lladre. Afortunat aquell qui vetlla sense treure's la roba, així no haurà de sortir nu, ensenyant les seves vergonyes’. Aquest versicle, que se situa just al mig del lloc on la Bíblia fa esment de l'Harmagedon, es fa ressò de molts passatges del Nou Testament sobre la preparació personal per la tornada de Jesús i els esdeveniments de la fi.

”Un altre versicle d'aquest tipus és Apocalipsi 17:14: ‘Tots lluitaran contra l'Anyell, però l'Anyell els vencerà, perquè ell és Senyor de senyors i Rei de reis, i tots els qui han estat cridats al seu costat són escollits i fidels’ (traducció de l'autor). Aquí la gran guerra de la fi involucra a un exèrcit de persones que com a principal propòsit no té la destrucció dels altres amb armes, sinó ser fidels a la seva crida i elecció divins. Aquest és un tipus de batalla molt diferent de les que les nacions i les operacions insurgents encara lliuren avui en dia. Com he dit en reiterades ocasions, la batalla de l'Harmagedon és una lluita per la ment. És també una batalla pel cor: una crida a la sincera lleialtat a l'Anyell que va ser immolat (Apocalipsi 5:9, 10, 12; 13:8)” (JON PAULIEN, *Armageddon at the Door*, pàg. 193).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Com podries ajudar a algú que creu que molts dels esdeveniments descrits en el llibre d'Apocalipsi succeiran en els llocs literals esmentats? Quins plantejaments podrien ajudar-lo a veure per què aquesta és una manera incorrecta d'interpretar els passatges?
2. Com hem vist, la influència de Babilònia s'estén per tot el món. Quins són alguns dels ensenyaments de Babilònia, i com podem aprendre a discernir quins són aquests ensenyaments i com evitar-los?
3. En la referència d'Ellen G. White de dilluns, diu: “La caiguda de Babilònia només es completarà quan [...] la unió de l'església amb el món s'hagi consumat en tota la Cristiandat”. Pensa en la frase “la unió de l'església amb el món”. Quin poderós advertiment hi trobem aquí?

RESUM: La batalla de l'Harmagedon és espiritual i confrontarà a totes les forces del mal amb el bàndol del Regne de Déu.

EL RETORN DEL NOSTRE SENYOR JESÚS

Dissabte 23 de juny

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Isaïes 13:6, 9; Mateu 24:30, 31; Daniel 2:34, 35; 2 Timoteu 4:6-8; 2 Tessalonicencs 1:7-10.

PER MEMORITZAR:

“Perquè la vinguda del Fill de l’Home serà com el llampec que esclata a llevant i brilla fins a ponent” (Mateu 24:27).

El poeta T. S. Eliot va començar un poema amb la frase: “En el meu començament està la meva fi”. Malgrat ser paraules succintes, transmeten una veritat poderosa. En els orígens es troben els finals. Veiem ressons d'aquesta realitat en el nostre nom, Adventista del Setè Dia, que porta dos ensenyaments bíblics bàsics: “Adventista”, que assenyala la segona vinguda de Jesús, en la qual totes les esperances i les promeses de l'Escriptura, incloent la promesa de vida eterna, trobaran el seu compliment; i “del Setè Dia”, pel dia de repòs sabàtic dels Deu Manaments, una commemoració setmanal de la creació en sis dies de la vida a la Terra.

Per més distants que estiguin en el temps la creació del món (el nostre principi) i la segona vinguda de Jesús (el nostre fi, almenys la fi d'aquesta existència pecaminosa), aquests esdeveniments estan relacionats. El Déu que ens va crear (Joan 1:1-3) és el mateix Déu que tornarà i, en un instant, “en un batre d'ulls, quan toqui la trompeta final” (1 Corintis 15:52), aconseguirà la nostra redempció final. En el nostre començament, sens dubte, trobem el nostre fi.

Aquesta setmana parlarem del final de tots els esdeveniments finals: la segona vinguda de nostre Senyor Jesús.

EL DIA DE JEHOVÀ

Encara tenim tendència a pensar que la segona vinguda de Jesús és només un ensenyament del Nou Testament, i això no és cert. Per descomptat, després de la primera vinguda de Jesús, després de la seva mort, resurrecció i ascensió se'ns va donar una revelació més completa i més rica de la veritat que envolta la Segona Vinguda. Però, com amb tantes altres coses del Nou Testament, l'Antic Testament revela indicis d'aquesta veritat primordial molt abans que succeeixi. Amb la doctrina de la segona vinguda de Jesús, els autors del Nou Testament no van revelar una nova veritat, sinó que van contribuir enormement amb una veritat que ja havia estat revelada a la Bíblia. Recentment, ara, i a la llum del Salvador crucificat i ressuscitat, la promesa de la Segona Vinguda es pot comprendre i apreciar més plenament.

Llegeix Isaïes 13:6 i 9; Zacaries 14:9; i Daniel 12:1. Què ens ensenyen aquests versicles sobre la segona vinguda de Jesús?

Sense cap mena de dubte, “el dia de Jehovà” serà un dia de destrucció, tristesa i confusió per als perduts. Però també serà un dia d'alliberament per a tot el poble de Déu, els que es troben “escrits en el llibre [de la vida]” (*veure també* Filipencs 4:3, Apocalipsi 3:5; 13:8). Aquest tema, el del “dia de Jehovà” concebut com un temps de judici contra els impius, però també un temps en què els fidels de Déu són protegits i recompensats, es troba en l'Antic Testament. Per exemple, encara que alguns s'enfrontin a “la ira encesa de Jehovà” (*SBT*), els qui escoltin la crida per buscar “la justícia, [...] la humilitat” quedaran “protegits en el dia de la ira de Jehovà” (Sofonies 2:1-3).

Llegeix Mateu 24:30 i 31. De quina manera aquests versicles mostren aquesta mateixa gran diferència entre els perduts i el salvats en la segona vinguda de Jesús?

A mesura que es desenvolupin els esdeveniments finals, es farà més evident de quin costat estem. Quines decisions podem i hem de prendre ara per assegurar-nos estar del costat correcte?

* [Text afegit pel traductor]. (Nota del traductor).

DANIEL I LA SEGONA VINGUDA DE JESÚS

Encara que molts jueus de l'època de Jesús esperaven que el Messies enderroqués als romans i establís Israel com la nació més poderosa de totes, cap dels adveniment de Jesús, ni el primer ni el segon, es tractava d'això. Déu tenia reservat alguna cosa molt més gran per als seus fidels que una simple reorganització del vell món pecador i caigut.

Potser no hi ha res a l'Antic Testament que reveli tan clarament com Daniel 2 la veritat que el nou món no sorgeix del vell, sinó que és una creació nova i radicalment diferent.

Daniel 2 mostra el sorgiment i la caiguda de quatre grans imperis mundials: Babilònia, Medopèrsia, Grècia i, finalment, Roma, que després es desintegra en les nacions de l'Europa moderna. No obstant això, l'estàtua que Nabucodonosor va veure en el seu somni (que simbolitza la successió d'aquestes quatre grans potències mundials) acaba d'una manera espectacular, que mostra la gran desconexió entre aquest món i l'esdevenidor després del retorn del nostre Senyor Jesucrist.

Llegeix Daniel 2:34, 35, 44 i 45. Què ensenyen aquests versicles sobre el destí d'aquest món i la naturalesa del nou?

Aquests versicles deixen poca ambigüitat respecte al que succeirà quan Jesús torni. A Lluç 20:17 i 18, Jesús es va identificar amb aquesta pedra que va aixafar i va convertir en pols tot el que quedava d'aquest món. L'arameu de Daniel 2:35 diu que després que van ser esmicolats l'or, la plata, el fang, el ferro i el bronze, aquests “es van tornar com la palla de l'era a l'estiu, i el vent se l'emportà, de manera que no en va quedar rastre”. És a dir, res queda d'aquest vell món després que Jesús torni.

Mentrestant, la pedra que va destruir tot rastre d'aquest vell món “es va convertir en una gran muntanya que omplia tota la terra”. I aquest Regne, que sorgeix com a resultat de la Segona Vinguda, és aquell que “mai no serà destruït” i “subsistirà per sempre més” (Daniel 2:44).

Només un dels dos finals li espera a cada ésser humà que hagi viscut en aquest planeta. O estarem amb Jesús per l'eternitat o desapareixerem en el no res amb la palla d'aquest vell món. D'una o altra manera, l'eternitat ens espera a tots.

PERSPECTIVES A LLARG TERMINI

Llegeix Titus 2:13. Quina gran esperança tenim, i per què?

En descriure les seves creences sobre els orígens del nostre univers, un conferenciant va explicar que fa uns tretze mil milions d'anys “una massa minúscula infinitament densa va sorgir del no-res, i la massa va explotar, i d'aquesta explosió va néixer el nostre univers”. El catedràtic no va dir de quina manera aquesta “massa infinitament densa” va poder sorgir del no-res. Simplement va assumir, per fe, que va ser així.

Ara bé, com hem vist a la introducció de la lliçó d'aquesta setmana, en els nostres orígens trobem els nostres finals. Aquesta és la raó per la qual, segons aquest conferenciant, els nostres finals no són massa esperançadors, almenys a llarg termini. L'univers, creat a partir d'aquesta “massa minúscula infinitament densa”, està condemnat a una extinció futura, juntament amb tot el que està en ell, incloent a la humanitat, és clar.

En contrast, el concepte bíblic dels nostres orígens no només és molt més lògic que aquesta visió, sinó també molt més esperançador. Gràcies al Déu dels orígens, les nostres perspectives a llarg termini són molt bones. Tenim molt d'esperar del futur, i aquesta esperança descansa en la promesa de la segona vinguda de Jesús.

Llegeix 2 Timoteu 4:6 al 8. Pau, aquí, de què està parlant, i en què diposita la seva esperança?

Encara que Pau aviat serà executat, viu amb la seguretat de la salvació i l'esperança del retorn de Crist, el que Pau anomena “la seva vinguda” (2 Timoteu 4:8). L'espera una “corona de justícia”, per descomptat no la seva pròpia justícia (1 Timoteu 1:15), sinó la justícia de Jesús, sobre la qual Pau sap que reposa la seva esperança en la promesa de la Segona Vinguda. Malgrat les seves circumstàncies immediates, que en el millor dels casos eren depriments (a la presó, esperant a ser executat), Pau sap que les seves perspectives a llarg termini són molt bones. I això és perquè contemplava el panorama general, no s'enfocava solament en la situació immediata.

Tot i les teves circumstàncies immediates, com pots tenir la mateixa esperança que Pau? De quina manera podem aprendre a mirar el panorama general i l'esperança que aquest ens ofereix?

SOBRE ELS NÚVOLS DEL CEL

Tot i que la Segona Vinguda, segons la Bíblia, és un tema cabdal i essencial, no tots els cristians consideren que serà un retorn personal i literal de Jesús. Alguns sostenen, per exemple, que la segona vinguda de Jesús passa, no quan Crist torni en persona a la Terra, sinó quan el seu Esperit es manifesti en la seva església a la Terra. En altres paraules, la segona vinguda de Crist s'aconsegueix quan els principis morals del cristianisme es revelen al seu poble.

Però hem d'estar molt agraïts que aquest ensenyament és fals. Si fos veritat, quina esperança a llarg termini tindriem realment?

Llegeix els següents versicles del Nou Testament sobre la Segona Vinguda. Què revelen sobre la naturalesa del retorn de Crist?

Mateu 24:30

1 Tessalonicencs 4:16

Mateu 26:64

Apocalipsi 1:7

2 Tessalonicencs 1:7-10

“El firmament semblarà obrir-se i tancar-se. La glòria del tron de Déu semblarà travessar l'atmosfera. Les muntanyes es mouran com una canya quan bufa el vent, i les roques, esberlades, es dispersaran en totes direccions. S'escoltarà un estrèpit anunciant la vinguda d'una tempesta propera. El mar serà sacsejat violentament. S'escoltarà el soroll de l'huracà, com veu de dimonis en missió de destrucció. Tota la terra s'esvalotarà i creixerà com les onades del mar. La seva superfície s'esquerdarà. S'emblarà que s'esfondren els seus fonaments. S'enfonsaran serralades. Desapareixeran illes habitades. Els ports marítims que es tornaren com Sodoma per la seva corrupció, seran engolits per les enfurides ones. ‘Déu es recordà de la gran Babilònia i li passà la copa del vi dels seus càstigs’ ” (GC, “El poble de Déu és alliberat”, pàg. 382 [693, 694]).

El retorn de Jesús és un esdeveniment tan massiu que literalment posa fi al món tal com el coneixem avui. Quan passi, tothom també s'assabentarà. Allò que Jesús va aconseguir per nosaltres a la Primera Vinguda es manifestarà plenament en la Segona.

El fet de viure amb la realitat de la Segona Vinguda, com hauria d'impactar en la nostra manera de vida actual? Com ens ajudaria a recordar quines són les coses realment importants a la vida?

ELS VIUS I ELS MORTS

Abans de ressuscitar al seu amic Llätzer de la tomba, Jesús va pronunciar aquestes paraules: “Jo sóc la resurrecció i la vida; qui creu en mi, encara que mori, viurà” (Joan 11:25). No obstant això, en comptes de demanar-li a la gent que cregués en una afirmació tan increïble, va procedir a ressuscitar Llätzer, que havia estat mort prou temps com perquè el cadàver comencés a fer pudor (Joan 11:39).

Els qui creuen en Jesús, de fet, moren. Però, com va dir Jesús, encara que morin, tornaran a viure. D'això es tracta la resurrecció dels morts. I això és el que fa que la Segona Vinguda de Jesús sigui tan Important per a totes les nostres esperances.

Llegeix Romans 6:5; 1 Tessalonicencs 4:16; i 1 Corintis 15:42 al 44, i 53 al 55. Segons aquests versicles, què passarà amb els morts en Crist quan Jesús torni?

La gran esperança de la Segona Vinguda és que la resurrecció dels morts que el mateix Jesús va experimentar serà la que també experimentaran els seus fidels seguidors de totes les edats. En la resurrecció de Jesús tenen l'esperança i la seguretat de la seva pròpia resurrecció.

Què passarà amb els que estiguin vius quan Jesús torni? Filipencs 3:21; 1 Tessalonicencs 4:17.

Els fidels que estiguin vius quan Jesús torni seguiran tenint un cos físic, però no en el seu estat actual. Serà transformat en forma sobrenatural en el mateix tipus de cos incorruptible que també tindran els que ressuscitin d'entre els morts. “Els justos vius seran canviats ‘en un moment, en un tancar i obrir d'ulls’. A la veu de Déu seran glorificats; ara seran fets immortals i es reuniran amb els sants ressuscitats per trobar-se amb el seu Senyor a l'aire” (CS, “El poble de Déu és alliberat”, pàg. 386 [703]).

Fes una llista de totes les coses d'aquest món que són tan importants per a tu que preferiries sacrificar la vida eterna per conservar-les ara. Què hi ha a la llista?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: La segona vinguda de Jesús no és l'epíleg, l'apèndix ni la recapitulació de la trista història del pecat i el patiment humà en aquest món caigut. La Segona Vinguda és el gran clímax, la gran esperança de la fe cristiana. Sense ella, què ens queda? La història de la humanitat avança, transcorre una escena miserable rere l'altra, una tragèdia rere l'altra, fins que finalment tot acaba en la mort. Al marge de l'esperança que ens ofereix la vinguda de Crist, la vida és, com va escriure William Shakespeare, “una història explicada per un idiota, plena de so i fúria, que no significa res”. I no obstant això, tenim aquesta esperança perquè la Paraula de Déu ens la confirma, una i altra vegada. Tenim aquesta esperança perquè Jesús ens va rescatar amb la seva vida (Marc 10:45), i per cert Jesús està tornant per buscar allò que va pagar. Les estrelles del cel no ens parlen de la Segona Vinguda. Les aus que reflen en els arbres no l'anuncien. Aquestes coses en si podrien indicar alguna cosa bona, alguna cosa esperançadora sobre la realitat mateixa. Però elles no ens ensenyen que un dia, quan Jesús torni, “sonarà la trompeta i els morts ressuscitaran incorruptibles, i nosaltres serem transformats” (1 Corintis 15:52). No ens ensenyen que un dia aixecarem la vista i veurem “el Fill de l'Home assegut a la dreta del Totpoderós, i com ve entre els núvols del cel” (Marc 14:62). No, sabem aquestes coses perquè la Paraula de Déu ens les va explicar, i confiem en el que la Paraula ens promet.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Pensa en el que significaria si la segona vinguda de Jesús realment no fos res més que allò que alguns creuen que és: la plena expressió dels principis cristians en la vida dels seguidors de Crist. Per molt meravellosa que fos, finalment, per què ens deixaria sense esperança?
2. Per què la idea popular que l'univers va sorgir del no-res és tan absurda? Per què la gent promouria aquest concepte, i per què alguns creuen en aquesta idea? Per què la creença en un Déu etern, que va crear totes les coses, és una explicació molt més lògica i racional per a l'univers?
3. Comparteix amb la teva classe quines coses posaries en una llista: coses que consideres tan importants en aquesta vida que sacrificarías l'esperança de l'eternitat per conservar-les ara. Què poden aprendre els uns dels altres sobre el contingut d'aquestes llistes? Si no tenen res a les llistes, com podem assegurar-nos, llavors, que no hi hagi res a la vida que ens impedeixi salvar-nos, com serà el cas de molts?

RESUM: La segona vinguda de Crist és la creença fonamental que dóna sentit i significat a tota religió cristiana. És l'esdeveniment que, en definitiva, compleix i satisfà tots els somnis i les esperances de la humanitat.